

Politechnika Łódzka
Instytut Informatyki

PRACA DYPLOMOWA MAGISTERSKA

Automatyczne generowanie obrazów typu Thread Art z zastosowaniem wybranych algorytmów sztucznej inteligencji

Wydział Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej
Promotor: dr inż. Witold Marańda
Dyplomant: inż. Michał Suliborski
Nr albumu: 239713
Specjalność: Inżynieria oprogramowania i uczenie maszynowe

Łódź, 09.09.2022

Instytut Informatyki
90-924 Łódź, ul. Wólczańska 215, **budynek B9**
tel. 042 631 27 97, 042 632 97 57, fax 042 630 34 14 email: office@ics.p.lodz.pl

Streszczenie

Niniejsza praca magisterska opisuje różne metody automatycznego generowania obrazów typu Thread Art oraz opisuje autorską metodę wykorzystującą sieci neuronowe do stworzenia maski z wagami, która później zostaje użyta do wygenerowania lepszych jakościowo obrazów. Implementacja metody uwzględnia szereg parametrów, takich jak liczba wykorzystanych gwoździ oraz sposób ich rozmieszczenia, a ponadto parametryzuje właściwości tworzenia maski dając możliwość wyczulenia algorytmu na częstsze wybieranie nitek biegących przez tło obrazu, jego obiekt lub krawędzie obiektu. W niniejszej pracy przedstawione zostanie również zagadnienie jakim jest sztuka komputerowa, sztuka algorytmiczna oraz wprowadzenie do tematyki automatycznego generowania obrazów Thread Art i przedstawienie szeregu metod wykorzystanych w innych rozwiązaniach tego problemu. Następnie przedstawiono także autorską metodę tworzenia takich obrazów, sposób implementacji tej metody, a także przedstawiono i omówiono wyniki. W podsumowaniu, oprócz oceny otrzymanych wyników, zaproponowano również dwa sposoby na kontynuowanie projektu w przyszłości.

Słowa kluczowe— Thread Art, grafika komputerowa, sztuczna inteligencja, algorytmy, inżynieria oprogramowania

Abstract

This master thesis describes various methods of automatic generation of Thread Art images and also it describes the proprietary method that uses neural networks to create a mask with weights, which is then used to generate better-quality images. The implementation of this method takes into account a number of parameters, such as the number of nails used and the shape of their arrangement, and also parameterizes the properties of creating a mask, making it possible to make the algorithm sensitive to more frequent selection of threads running through the background of the image, its object or the edges of the object. This paper presents the issue of computer art, algorithmic art and an introduction to the topic of automatic generation of Thread Art images and a presentation of a number of methods used in other solutions to this problem. Then, the proprietary method of creating such images is presented along with the implementation of this method, and the results are presented and discussed. In conclusion, in addition to the evaluation of the results obtained, two ways to continue the project in the future are also proposed.

Keywords— Thread Art, computer graphics, artificial intelligence, algorithms, software engineering

Spis treści

1 Wstęp	6
1.1 Wprowadzenie do tematu sztuki komputerowej	6
1.2 Zakres i problematyka pracy	7
1.3 Cele pracy	8
1.4 Metoda badawcza	9
1.5 Przegląd literatury w dziedzinie	10
1.6 Układ pracy	11
2 Automatyczne generowanie obrazów typu Thread Art	13
2.1 Podstawowe koncepty i definicje	13
2.2 Wstęp do zagadnienia generowania obrazów typu Thread Art	16
2.3 Standardowa metoda generowania obrazu	18
2.3.1 Dane wejściowe	18
2.3.2 Opis algorytmu	22
2.3.3 Dane wyjściowe	23
2.4 Techniki stosowane w celu poprawy jakości wygenerowanych obrazów	24
2.4.1 Edycja kontrastu	24
2.4.2 Automatyczny dobór parametrów	26
2.4.3 Maska z wagami	26
2.4.4 Wizualizacja	30
3 Przegląd istniejących rozwiązań	32
3.1 Podstawowa metoda autorstwa Jenny Ma	32
3.1.1 Opis rozwiązania	32
3.2 Metoda wykorzystująca maski autorstwa Calluma McDougalla	34
3.2.1 Opis rozwiązania	34
3.3 Metoda Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego	36
3.3.1 Opis rozwiązania	36
3.4 Metoda Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira	39
3.4.1 Opis rozwiązania	39
4 Autorska metoda generowania obrazów	42
4.1 Dane wejściowe	43
4.2 Generowanie słowników pozycji	46
4.3 Opis algorytmu	49
4.4 Parametry	50
4.5 Wizualizacja danych	55

5	Implementacja	58
5.1	Sprzęt i technologie	58
5.2	Generowanie słowników	59
5.2.1	Zewnętrzne biblioteki	59
5.2.2	Parametry	59
5.2.3	Obliczanie pozycji gwoździ	60
5.2.4	Tworzenie słowników	63
5.2.5	Zapis do pliku	65
5.3	Generowanie obrazów	65
5.3.1	Zewnętrzne biblioteki	65
5.3.2	Parametry	66
5.3.3	Przygotowanie danych wejściowych	67
5.3.4	Algorytm	71
5.3.5	Zapis i wizualizacja	76
6	Analiza porównawcza wybranych metod generowania obrazów	81
6.1	Wskaźniki oceny podobieństwa	81
6.2	Opis zbioru obrazów wejściowych	84
6.3	Porównanie z pomocą technik automatycznych i subiektywnych	85
7	Podsumowanie	102
7.1	Omówienie wyników	102
7.2	Możliwości rozwinięcia tematu pracy	103
	Bibliografia	105
	Spis rysunków	107
	Spis listingów	109
	Spis tabel	111

Rozdział 1

Wstęp

1.1 Wprowadzenie do tematu sztuki komputerowej

Termin “sztuka” jest odpowiednikiem łacińskiego słowa “ars”, od którego wywodzi się wiele słów w nowożytnych językach, tj. włoski/hiszpański - arte, angielski - art. Znaczenie tego słowa zmieniało się dość drastycznie przez ostatnie kilkaset lat. Począwszy od starożytności termin ten był ściśle techniczny i oznaczał wszelką umiejętność wytwarzania według reguł, rzemiosło i naukę, a nie obejmował takich dziedzin jak poezja czy malarstwo. Dopiero w Renesansie, czyli na przełomie XVI i XVII wieku, zaczęto włączać dziedziny plastyczne i pisane do definicji sztuki, by z czasem nadać im miano sztuk pięknych, sztuk wyzwolonych. Dostrzeżono, że w pewnych tworach mniej ważna jest wiedza, a bardziej talent i smak, a więc sztuka jest czymś różnym od nauki [1]. Z czasem sztuki piękne zaczęto nazywać po prostu sztuką, a dyskusje na temat tego co nazwać sztuką, a co z tej definicji wyrzucić urosły do miana wybitnie kontrowersyjnych.

Jednym z wielu rodzajów sztuki, z którymi można mieć dzisiaj styczność, jest sztuka komputerowa (ang. computer art). Jest to każde dzieło, które według aktualnych definicji możemy zakwalifikować jako sztukę, lecz przy stworzeniu lub obejrzeniu których komputery odgrywają jakąś rolę. Takimi dziełami mogą być wszelkiego rodzaju obrazy, dźwięki, animacje ale też gry czy algorytmy [2].

Jedną z dziedzin sztuki komputerowej, na której opiera się niniejsza praca, jest sztuka algorytmiczna (ang. algorithmic art). Jest to forma sztuki, która bazuje na algorytmicznej powtarzalności, na przykład na wzorcu wizualnym lub na kompozycji

muzycznej. Podstawą sztuki algorytmicznej jest pewna przewidywalna matematycznie struktura służąca do wytwarzania obrazu, dźwięku czy obiektu. Zalicza się do niej jednak głównie dzieła wizualne, których wygląd wygenerowany został przez algorytm. Podkreślić natomiast należy, że to nie komputer jest wyłącznym twórcą dzieła, a jedynie wykonawca skomplikowanych obliczeń, które człowiek ścisłe zaważył w algorytmie [3]. Twórców takich dzieł potocznie nazywa się algorystami.

W 2016 roku Petros Vrellis, grecki inżynier i artysta, zaprezentował ciekawą metodę łączącą tradycyjną sztukę nitkową ze sztuką algorytmiczną. Wykorzystał on program komputerowy do wygenerowania trasy nitki po ramce składającej się z kilkuset haczyków. Jako rezultat otrzymał dzieło przypominające obraz wejściowy, na którym efekt ten w całości osiągnięty został poprzez przecinanie się odpowiednio poprowadzonych nitek [4].

1.2 Zakres i problematyka pracy

Niniejsza praca dotyczy przede wszystkim zagadnień grafiki komputerowej, w których to przedstawia proces obróbki obrazów w grafice rastrowej z wykorzystaniem podstawowych operacji takich jak korekta kontrastu czy obróbka geometryczna. Dodatkowo, użyte zostaną również zaawansowane techniki sztucznej inteligencji oraz podstawowe operacje morfologiczne, aby w rezultacie otrzymać zestaw danych wejściowych dla pracy algorytmu tworzącego obraz wyjściowy.

Zasadniczą część pracy stanowią elementy sztucznej inteligencji i algorytmiki. Zostaną tu omówione różne techniki i metody wykorzystane w przeszłości do rozwiązania problemu oraz ich wpływ na różnorodność danych wejściowych. Ponadto zastosowano sieć neuronową w celu intelligentnego usunięcia tła z obrazu.

Na końcu, w mniejszym stopniu, poruszone zostaną również elementy inżynierii oprogramowania, gdyż do zweryfikowania i zwizualizowania efektów niezbędne było stworzenie programu komputerowego zdolnego efektywnie przetworzyć dane wejściowe.

Podjęty problem na pierwszy rzut oka może wydawać się mało istotny, jednak rozwój sztuki towarzyszy ludzkości od zawsze. Jest to abstrakcyjny sposób wyrażania emocji i świata, często ciekawszy niż historia pisana lub opowiadana. Dzięki tak

szybkiemu rozwojowi technologicznemu wiele dziedzin, w tym także sztuka, znalazła rozwiązanie pewnych problemów i zdobyła możliwość tworzenia rzeczy niegdyś niemożliwych. Co więcej, przedstawiane rozwiązanie nie musi służyć jedynie sztuce. Niniejsza praca zbadała również wpływ portretów wykonanych w technice Thread Art na systemy automatycznego rozpoznawania twarzy.

Podstawowym celem pracy jest konstrukcja prostego w użyciu narzędzia, które po bardzo krótkim wprowadzeniu pozwala każdemu użytkownikowi stworzyć wysokiej jakości obraz w stylu Thread Art. Oprócz tego, dzięki wnikliwym testom i wielu przeprowadzonym doświadczeniom udało się określić jakie cechy danych wejściowych wpływają na jakość rezultatów i jakie techniki można użyć, w celu poprawy własności obrazów wejściowych i przystosować je do współpracy z algorytmem.

Udało się też zastosować techniki wielokrotnie przyspieszające tworzenie pojedynczych obrazów, dzięki zastosowaniu słowników przechowujących dane punktów w pliku binarnym i dostosowywaniu obrazów wejściowych pod kilka najpopularniejszych predefiniowanych proporcji.

1.3 Cele pracy

Ze względu na mnogość aspektów i dziedzin poruszanych w pracy, jej cele określone zastały w sposób równie szeroki i wyglądają następująco:

- Zaprezentowanie dawnego i aktualnego postrzegania sztuki oraz przedstawienie sztuki komputerowej, jej podkategorii i miejsca w odniesieniu do sztuki ogółem. Ponadto, dokładne opisanie i zaprezentowanie sztuki typu Thread Art oraz jej komputerowej wersji (ang. Computational Thread Art).
- Opisanie algorytmów powstawania obrazów typu Thread Art oraz metod pozwalających na uzyskiwanie lepszych rezultatów. Zrozumienie i określenie przydatności konkretnej metody do konkretnego rodzaju obrazu wejściowego.
- Opisanie znanych metod porównywania grafik komputerowych oraz dobór odpowiednich metod do porównywania obrazów wejściowych do wyjściowych oraz wyjściowych miedzy sobą. Analiza porównawcza dotychczasowych algorytmów i metod generowania obrazów typu Thread Art.
- Opracowanie nowej metody tworzenia obrazów typu Thread Art mającej na

celu zwiększenie wszechstronności danych wejściowych, zwiększenie szybkości generowania obrazów wyjściowych oraz ich jakości, zarówno bezwzględnej (mierzonej matematycznie), jak i subiektywnej (oceniając ogólny aspekt wizualny).

- Implementacja programu w języku Python pozwalającej na generowanie obrazów typu Thread Art oraz umożliwiającej zmianę parametrów w celu dopasowania ich pod konkretny obraz wejściowy.

1.4 Metoda badawcza

Pierwszym elementem metody badawczej jest studium literaturowe. Zacząć należy od samego twórcy opisywanej techniki - Petrosa Vrellisa - oraz jego artykułu gdzie technika ta po raz pierwszy została zaprezentowana [4]. Dalszą część studium stanowią niewielkie projekty napisane w Pythonie lub JavaScipcie dostępne na popularnych stronach oferujących system kontroli wersji, na przykład GitHub, w większości nie opisujące jednak dokładnie użytej metody, a jedynie jej implementacje [5] [6]. Istnieją również projekty komercyjne prezentujące jedynie wyniki swojej pracy bez żadnego wglądu do sposobu ich przygotowania [7]. Najbardziej obfitym w dokładne informacje dotyczące metod powstawania obrazów typu Thread Art są artykuły naukowe, a przede wszystkim “Automatic thread painting generation” autorstwa Xiaonana Fanga, Bina Liu i Ariela Shamira [8] oraz “String Art: Towards Computational Fabrication of String Images” autorstwa Michaela Birsaka, Floriana Rista, Petera Wonka i Przemysława Musialskiego [9]. Ponadto, oprócz literatury problemu niezbędne jest zapoznanie się z dokumentacją techniczną narzędzi programistycznych takich jak Python 3.9 [10] oraz wykorzystanych bibliotek takich jak NumPy [11], OpenCV [12], Rembg [13] oraz PyCairo [14]. Wszystkie powyższe źródła są dostępne jedynie w języku angielskim.

Następnym krokiem jest dokładna analiza budowy i sposobu działania istniejących rozwiązań, których autorzy zdecydowali się tymi informacjami podzielić. Zalicza się do tego spis rodzajów i metod użytych do obróbki danych wejściowych, opis algorytmu generowania ścieżki dla nitki oraz sposób wizualizacji efektów końcowych.

Po zbudowaniu solidnych teoretycznych podstaw przystąpić należy do projekto-

wania i implementacji autorskiego rozwiązania. Na początku jest to praca odtwórcza, mająca na celu stworzenie systemu podobnego do istniejącego i oferujące podobne możliwości, mając na uwadze przyszłe wdrożenie nowatorskich rozwiązań wyróżniających nowe rozwiązanie od tych istniejących. Na końcu ma miejsce faktyczna implementacja zaproponowanej metody.

Ostatnim elementem jest dokładna analiza i opis otrzymanych wyników, porównanie ich z istniejącymi rozwiązaniami oraz automatyczna i subiektywna ocena.

1.5 Przegląd literatury w dziedzinie

Ze względu na małą popularność wybranego tematu oraz jego relatywną nowość, literaturę można podzielić na następujące kategorie:

- Najbardziej obfitym w metody i implementacje źródłem są wszelkiego rodzaju zasoby internetowe, takie jak repozytoria, strony internetowe, blogi oraz video. Głównymi pozycjami wykorzystanymi do analizy i zgłębienia tematu są:
 - Artykuł oraz film Petrosa Vrellisa, który jako pierwszy zaprezentował technikę komputerowego Thread Artu [4].
 - Film oraz repozytorium Jenny Ma, autorki prostej implementacji algorytmu tworzenia obrazów typu Thread Art [6] [15].
 - Repozytorium Calluma McDougalla, który wykorzystał i opisał metodę wykorzystującą maski z wagami do tworzenia obrazów typu Thread Art [5]
- Literatura książkowa poruszająca głównie tematykę sztuki i sztuki komputerowej oraz literatura naukowa w szczegółowy sposób przedstawiająca generowanie obrazów typu Thread Art:
 - Selected Works, czyli zestaw wielu dzieł sztuki algorytmicznej oraz przemyśleń pomagających zrozumieć czym jest sztuka algorytmiczna autorstwa Kerry'ego Mitchella [3].
 - “Automatic thread painting generation” autorstwa Xiaonana Fanga, Bina Liu i Ariela Shamira [8].
 - “String Art: Towards Computational Fabrication of String Images” autorstwa Michaela Birsaka, Floriana Rista, Petera Wonka i Przemysława

Musalskiego [9].

- Dokumentacje techniczne narzędzi i bibliotek niezbędne do swobodnego tworzenia programu generującego i wizualizującego obrazy typu Thread Art:
 - Dokumentacja języka Python 3.9, w którym zaimplementowana została autorska metoda [10].
 - Biblioteka NumPy, która jest podstawowym pakietem do obliczeń numerycznych w Pythonie. Zapewnia ona wielowymiarowy obiekt tablicowy, różne obiekty pochodne, takie jak tablice i macierze z maską oraz zestaw procedur do szybkich operacji na nich [11].
 - Biblioteka OpenCV, która jest biblioteką otwarto-źródłową dla - między innymi - języka Python, zawierającą kilkaset algorytmów manipulacji obrazu oraz wykorzystującą tablicę NumPy jako obiekt przetrzymywania obrazu [12].
 - PyCairo to zorientowany obiektywnie interfejs dla biblioteki Cairo. Jest ona biblioteką służącą do tworzenia i obróbki wektorowej grafiki dwuwymiarowej [14].
 - Biblioteka Rembg autorstwa Daniela Gatisa to narzędzie, które oferuje usuwanie tła z obrazów z pomocą pretrenowanej sieci neuronowej [13].

1.6 Układ pracy

Tematem pracy jest automatyczne generowanie obrazów typu Thread Art z zastosowaniem wybranych algorytmów sztucznej inteligencji. Za główny cel pracy przyjęto zbadanie i porównanie różnych metod tworzenia takich obrazów oraz zaproponowanie, zaimplementowanie i przetestowanie autorskiej metody. Niniejszy rozdział zawiera wstęp do tematyki sztuki, cele pracy, opis metody badawczej oraz przegląd literatury. W rozdziale 2 opisano podstawową technikę automatycznego tworzenia obrazów Thread Art oraz techniki, które stosuje się w celu poprawy jakości generowanych obrazów. W rozdziale 3 dokonano przeglądu i opisu istniejących rozwiązań, natomiast w rozdziale 4 opisano metodę autorską. W rozdziale 5 przedstawiono implementację autorskiej metody, a w rozdziale 6 porównano ze sobą obrazy wygenerowane metodą autorską z metodami innych twórców. W podsumowaniu pracy

przedstawiono skuteczność zaproponowanej metody oraz pokazano, że metoda ta sprawdza się w szerszej dziedzinie obrazów niż metoda podstawowa, a ponadto oferuje szereg parametrów mogących znacznie wpływać na efekt końcowy oraz zaproponowano dwie możliwości dalszych badań w dziedzinie tematu.

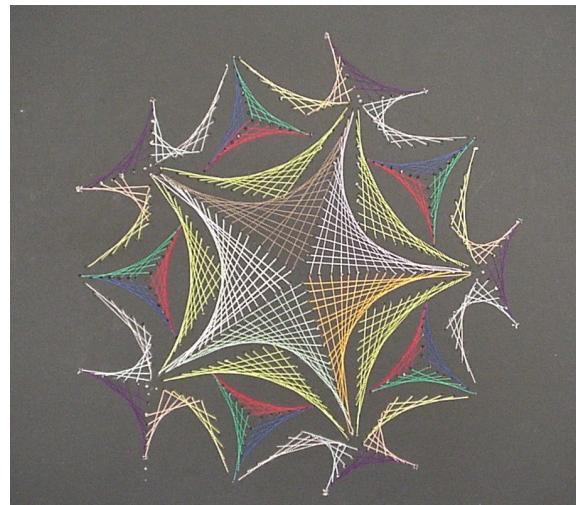
Rozdział 2

Automatyczne generowanie obrazów typu Thread Art

Niniejszy rozdział zgłębia zagadnienie automatycznego generowania obrazów typu Thread Art oraz omawia techniki, które można zastosować w celu osiągnięcia lepszych jakościowo rezultatów. Omówione zostaną podstawowe pojęcia niezbędne do głębokiego zrozumienia tematu, nakreślona zostanie historia powstania tej techniki oraz przedstawiony zostanie dokładny proces powstawania takich obrazów.

2.1 Podstawowe koncepty i definicje

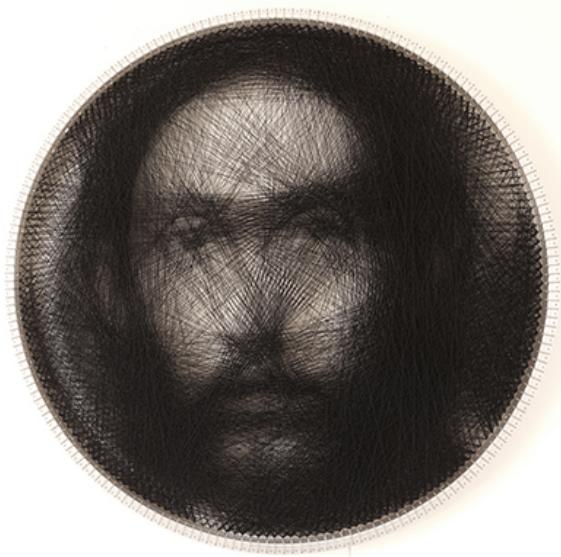
Thread Art, znany również jako String Art lub Pin Art, to technika wykorzystująca kolorowe nitki poprowadzone przez gwoździe rozprowadzone w dowolny sposób na desce lub innej płaskiej powierzchni. Wykonane w ten sposób dzieła mogą przypominać rzeczywiste jak i abstrakcyjne obiekty. Przykład widoczny jest na rysunku 2.1.

Rysunek 2.1: Przykład obrazu Thread Art.

Źródło: <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/en/f/f7/StringArt.jpg>

Computational Thread Art to technika zapoczątkowana w 2016 roku przez Petrosa Vrellisa, która łączy ze sobą technikę tradycyjnego Thread Artu ze sztuką algorytmiczną, aby w rezultacie otrzymać obraz podobny do wejściowego, co osiągane jest przez przecinanie się prowadzonych przez gwoździe nitek, jak jest to widoczne na rysunku 2.2.Więcej informacji na temat tej techniki omówionych zostanie w rozdziale 2.2.

Rysunek 2.2: Przykład obrazu Computational Thread Art autorstwa Petrosa Vrellisa przedstawiający Chrystusa namalowanego przez El Greco.

Źródło: <http://artof01.com/vrellis/images/work/christ.jpg>

W pracy będą wykorzystywane również następujące pojęcia z zakresu Thread

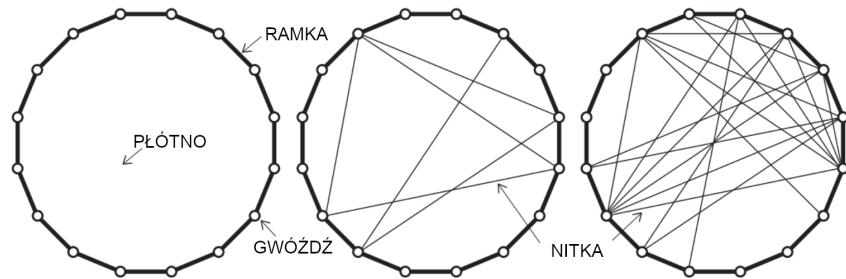
Artu, przedstawione na rysunku 2.3.

Płótno (ang. canvas), nazywane również planszą (ang. board) lub deską (ang. plank), to płaska przestrzeń do której przyczepione są gwoździe.

Gwoźdż (ang. nail), nazywany również pinezką (ang. pin), punktem (ang. point), wierzchołkiem (ang. vertex) lub haczykiem (ang. hook), to punkt rozdystybuowany na ramce, przez którą prowadzone są nitki.

Ramka (ang. frame) odnosi się do wszystkich gwoździ na płótnie, najczęściej ułożonych na okręgu w równych odstępach od siebie.

Nitka (ang. thread), nazywana również krawędzią (ang. edge), to tak naprawdę odcinek nici poprowadzony pomiędzy dwoma dowolnymi gwoździami.

Rysunek 2.3: Grafika przedstawiająca definicje płótna, gwoździa, ramki i nitki

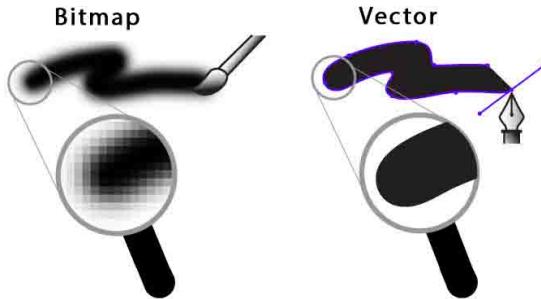
Wśród technik wizualizacji cyfrowej obrazów typu Thread Art wyróżniamy dwa rodzaje, zależne od użytej do tej wizualizacji metody reprezentacji graficznej. Jest to grafika rastrowa i grafika wektorowa. Zestawienie grafiki rastrowej i wektorowej prezentuje rysunek 2.4, a ich definicje są przedstawione poniżej.

Grafika rastrowa, zwana również grafiką bitmapową, to rodzaj obrazu cyfrowego, który wykorzystuje prostokątne piksele ułożone w formie siatki do reprezentowania obrazu. Każdy taki obraz musi mieć określony rozmiar i przestrzeń barw, a jego przybliżanie lub powiększanie powoduje stratę jakości i uwidocznienie pojedynczych pikseli.

Grafika wektorowa to sposób reprezentacji oparty o sekwencję poleceń lub twierdzeń matematycznych, które opisują linie i kształty w przestrzeni. W odróżnieniu od grafiki rastrowej, nie mamy tu określonych miejsc dla pikseli, a co za tym idzie, przybliżanie lub powiększanie obrazu nie powoduje utraty jego jakości.

Finalnie, każdy obraz cyfrowy prezentowany na ekranie lub nośniku fizycznym

ma charakter rastrowy i o jego jakości wizualnej decydują parametry monitora lub drukarki. Wizualizacja rzeczywista obrazów Thread Art różni się znacznie od dwóch wyżej opisanych reprezentacji.

Rysunek 2.4: Różnica między grafiką rastrową a wektorową.

Źródło:

<http://archive.fabacademy.org/2017/fablabtoscana/students/128/week2file/bit.jpg>

2.2 Wstęp do zagadnienia generowania obrazów typu Thread Art

Thread Art to technika wykorzystująca kolorowe nitki poprowadzone przez gwoździe do stworzenia dzieł przypominających rzeczywiste jak i abstrakcyjne obiekty. Siega ona końca XIX wieku i spopularyzowana została w latach 60' ubiegłego wieku. Jest to technika bardzo prosta i opisana nierygorystycznie, przez co była łatwa do wykonywania szczególnie dla dzieci, wprowadzając je w proste matematyczne koncepty.

W 2016 roku grecki inżynier i artysta - Petros Vrellis - zaprezentował światu w swoim artykule “A new way to knit” [4] nowatorską metodę łączącą ze sobą technikę tradycyjnego Thread Artu ze sztuką algorytmiczną, którą nazwał “Computational Thread Art”. Podstawowym elementem różniącym tę technikę od tradycyjnego Thread Artu jest obraz wejściowy, na podstawie którego algorytm dobiera ścieżkę nici, aby w rezultacie otrzymać obraz możliwie jak najbardziej podobny do wejściowego, co osiągane jest przez przecinanie się prowadzonych przez gwoździe nitek. Rezultatem algorytmu jest uporządkowana lista gwoździ i nitek, którą można wykorzystać zarówno do wizualizacji cyfrowej, jak i rzeczywistej. Dokładne omówienie wszystkich metod wizualizacji danych zwracanych przez algorytm znajduje się w sekcji 2.3.2, a na rysunku 2.5 znajdują się obrazy wykonane przez Petrosa, zwi-

zualizowane w formie rzeczywistego nawleczenia nitki na przygotowaną wcześniej ramkę.

Rysunek 2.5: Wszystkie 15 obrazów wykonanych przez Petrosa do dnia publikacji jego artykułu [4].

Źródło: <http://artof01.com/vrellis/images/work/all15small.jpg>

Komputerowy Thread Art jako pierwszy opisany został według pewnych konkretnych zmiennych. Ramka składać powinna się z 200 haczyków, równo rozmieszczonych na okręgu. Do stworzenia obrazu zostać może użyta nitka dowolnego koloru (choć najczęściej jest ona koloru czarnego) lub kilka różnokolorowych nitek w przypadku obrazów kolorowych, a sama rama mierzy 28 cali (około 71 centymetrów) średnicy. W zależności od nasycenia barw obrazu wejściowego, algorytm powinien wygenerować od trzech do czterech tysięcy połączeń, a sumaryczna długość trasy nitki sięga od jednego do nawet dwóch kilometrów długości.

Mimo sprecyzowania wielu zmiennych przez autora, zmiana tych parametrów jest niezbędna w niektórych przypadkach i zależy w głównej mierze od obrazu wejściowego oraz metody wizualizacji. W wielu projektach o tej tematyce, jak i w autorskiej metodzie, liczba gwoździ została zmieniona oraz dobierana jest w zależności od wybranego kształtu ramki, co ma również bezpośredni wpływ na liczbę wygenerowanych nitek. Ponadto, większość prac skupiało się na wizualizacji cyfrowej, stąd w zależności od rozmiaru płótna również i finalna sumaryczna długość wszystkich

odcinków może różnić się od oryginalnych założeń.

2.3 Standardowa metoda generowania obrazu

Proces powstawania obrazu Thread Art jest złożony i wieloetapowy, przy czym każdy etap jest podatny na modyfikacje i w znaczący sposób potrafi wpływać na efekt końcowy. Przedstawiona niżej metoda opisuje standardowy proces generowania czarno-białego obrazu zakładając, że obraz wejściowy wpasowuje się w niezbędne kryteria, opisane w sekcji 2.3.1, a parametry zostały odpowiednio dobrane. Każda ze zmiennych oraz wszelkie wariacje i usprawnienia tej metody zostaną dokładnie przedstawione w sekcji 2.4 tego rozdziału.

2.3.1 Dane wejściowe

Głównym kryterium danych wejściowych jest obraz o proporcjach 1:1, gdyż to na jego podstawie algorytm określi ścieżkę nitki, która na przecięciach stworzy obraz możliwie jak najdokładniej przypominający oryginał. Należy tutaj powiedzieć, że obraz typu Thread Art może zostać stworzony na ramce w kształcie dowolnej figury wypukłej, natomiast każdy kształt rodzi różne techniczne problemy. Niezbędne jest określenie liczby ignorowanych najbliższych sąsiadujących gwoździ, gdyż nitki z nich prowadzone mogą biec wzduż krawędzi ramki lub powodować nierówne zagęszczenie nitek we fragmentach obrazu. Powodują one trudne do przewidzenia zachowania algorytmu, które można łatwo wyeliminować trzymając się ramki w kształcie okręgu. Sam Petros Vrellis oryginalnie zaprezentował swoje dzieła z ramką w tym kształcie, stąd obraz wejściowy powinien być kwadratem, lub do takiego kwadratu zostać przycięty.

Jeśli chodzi o kolor, to już w oryginalnych pracach Petrosa dostrzec możemy obrazy kolorowe, natomiast rodzi to wiele problemów w kwestii wyświetlania takich obrazów. Możemy wygenerować taki obraz do postaci grafiki wektorowej lub rastrowej lub spróbować wykonać go z pomocą prawdziwych gwoździ i nitki. Ze względu na ogromne różnice wynikające z tych technik, algorytm również musiałby być odpowiednio dostosowany. W przypadku samego wyświetlania obrazów, algorytm potencjalnie mógłby pracować na trzech osobnych kanałach RGB i wyświetlić

jako obraz kolorowy, lecz byłoby to niemożliwe do odtworzenia w rzeczywistości. Innym podejściem byłoby łączenie kilku wielokolorowych nitek i tworzenie różnych elementów obrazu z różnych kolorów. Tutaj niestety podgląd cyfrowy byłby bardzo trudny, ze względu na to, że nachodzące na siebie piksele zastępowałyby się i wyglądałyby zupełnie inaczej niż wskazywałaby na to wersja rzeczywista. Stąd, dla uproszczenia tego opisu, jak i dla wszechstronności autorskiego rozwiązania, przez dalszą część całej pracy opisywane będą jedynie techniki pracy na obrazach czarno-białych. Zapewni to możliwe jak najbardziej zbliżony wygląd podglądu cyfrowego do potencjalnej wersji stworzonej w rzeczywistości.Więcej informacji o sposobach wyświetlania danych wyjściowych algorytmu znajduje się w sekcji 2.3.3.

Ważne jest również, aby podane zdjęcie posiadało wysoki kontrast, gdyż obrazy Thread Art nie radzą sobie dobrze z odwzorowywaniem szczegółów, a obrazy o wysokim kontraście mają tendencję do posiadania mniejszej ich ilości, podkreślając tym samym jednak charakterystyczne elementy obrazu. Na rysunku 2.6 przedstawiona jest różnica między zdjęciem z niskim i wysokim kontrastem. Na rysunku 2.6b widać, że szczegóły włosów oraz pióra zostały utracone, natomiast nie wpłynie to negatywnie na działanie algorytmu. Ponadto, kolor twarzy rozjaśnił się, a szczegóły twarzy takie jak oczy, usta czy nos pociemniały. Dzięki temu algorytm częściej wybierać będzie nitki które ominą jasne fragmenty twarzy, natomiast skupi się na jej charakterystycznych elementach lepiej odwzorowując całokształt obrazu.

(a) Obraz bez modyfikacji kontrastu

(b) Obraz ze zwiększoną kontrastem

Rysunek 2.6: Porównanie obrazu nie poddanego poprawie kontrastu z obrazem o poprawionym kontraście

Źródło: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/en/7/7d/Lenna_%28test_image%29.png

Ze względu na to, że obraz tworzony jest tylko i wyłącznie z czarnych linii będącymi cięciwami okręgu oraz białych fragmentów, które nie zostały pokryte nitką, ważne jest aby istniało wiele takich cięciw, które pokrywają ciemne elementy obrazu, nie powodując przy tym niechcianego pokrycia białych elementów obrazu. Cechę tę można nazwać stopniem enklaw segmentacji obrazu. Jest to jedna z najważniejszych cech obrazu wejściowego i należy dążyć do tego, żeby liczba takich enklaw była jak najmniejsza. Ponadto, nie sama liczba enklaw segmentacji ma wpływ na wynik końcowy, ale także kształt samych segmentów.

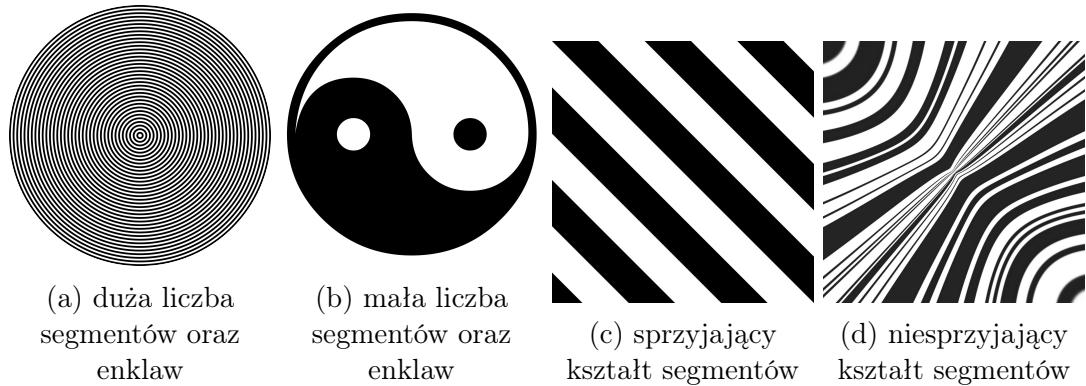
Wyjaśnić jednak najpierw należy czym jest segmentacja obrazu. Jest to proces jego podziału na segmentu, lub inaczej obszary, które są podobne pod pewnymi względami. Otrzymany w ten sposób obraz jest mniej szczegółowy i nie zawiera pełnej informacji, podobnie jak obraz będący wynikiem algorytmu wykrywania krawędzi, na przykład filtru Sobela.

Występuje kilka rodzajów segmentacji:

- metody punktowe, takie jak progowanie, gdzie po analizie histogramu i ustaleniu progów wynikiem jest obraz binarny, lub klasteryzacja, gdzie podział następuje na podstawie cech danego piksela;

- metody krawędziowe, gdzie do znalezienia danych obszarów stosowane są algorytmy wykrywania krawędzi;
- metody obszarowe, takie jak rozrost obszaru zaczynając od konkretnego miejsca na obrazie, łączenie lub dzielenie obszarów;
- metody hybrydowe wykorzystujące kilka powyższych technik, na przykład rozrost obszarów z wykorzystaniem informacji o krawędziach;
- metody wykorzystujące sieci neuronowe, które inteligentnie wykrywają obszary obiektów.

Na rysunku 2.7 pokazane jest zestawienie obrazów z różną liczbą segmentów i enklaw segmentacji oraz o różnych ich kształtach. Dla ułatwienia wybrane zostały obrazy binarne, aby ich segmenty były łatwo widoczne. Na rysunku 2.8 natomiast przedstawiono jak standardowy algorytm tworzenia obrazów Thread Art radzi sobie z tymi obrazami. Zauważać można, że to nie liczba samych segmentów, a liczba enklaw segmentów oraz kształt segmentów ma kolosalny wpływ na jakość otrzymanego obrazu wyjściowego. Ze względu na skrajnie wysoką liczbę enklaw segmentacji i tym samym brak nitek mogących zostać poprowadzonych bez pokrywania znacznej ilości białych pól obraz 2.8a nie mógł zostać odwzorowany poprawnie, bez względu na algorytm. Obraz 2.8b ze względu na małą liczbę segmentów został odwzorowany dużo lepiej. Mimo że białe koło na czarnym tle zostało pokryte kilkoma niepożdanymi nitkami, a do odtworzenia czarnego koła niezbędne było poprowadzenie nitek przez część pola białego, to wygenerowany obraz jest bardziej czytelny. Obrazy 2.8c i 2.8d w widocznny sposób prezentują wpływ kształtów segmentów. Na pierwszym prawie wszystkie wygenerowane linie są poprawne, natomiast na drugim liczba takich linii jest znacznie mniejsza, stąd obraz traci na szczegółowości, zwłaszcza bliżej środka.

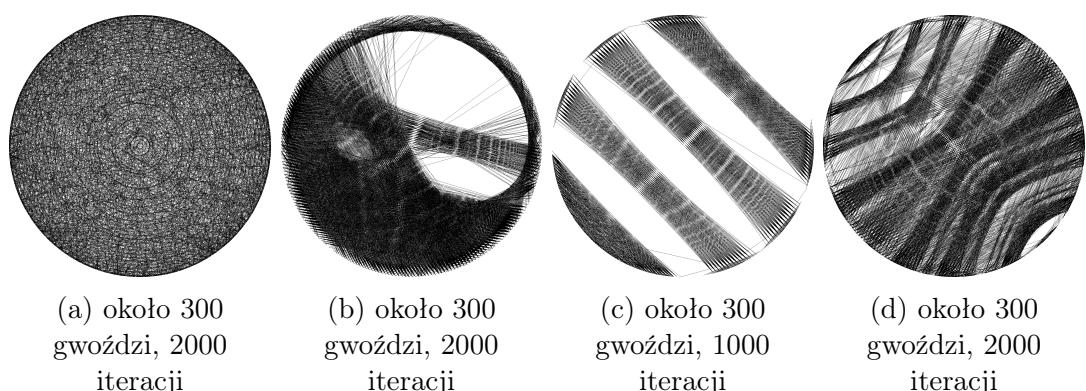

Rysunek 2.7: Zestawienie obrazów o różnych liczbach enklaw segmentacji oraz oraz kształtów segmentów

Źródła:

http://res.publicdomainfiles.com.s3.amazonaws.com/pdf_d1/57/13530430814562.png
<https://www.publicdomainpictures.net/pictures/200000/velka/yin-yang-symbol-14775934350ha.jpg>

<https://www.publicdomainpictures.net/pictures/230000/velka/diagonal-bars.jpg>
<https://www.publicdomainpictures.net/pictures/240000/velka/warped-stripes.jpg>

Rysunek 2.8: Zestawienie przetworzonych obrazów o różnych ilościach enklaw segmentacji oraz oraz kształtów segmentów

2.3.2 Opis algorytmu

Po przetworzeniu i dostosowaniu obrazu wejściowego do potrzeb algorytmu następuje zasadnicze wyznaczenie trasy nitki. Po podaniu liczby gwoździ algorytm liczy wszystkie ich pozycje tak, aby były równo rozmieszczone na okręgu, którego średnica jest wielkości boku wejściowego kwadratu obrazu. Następnie wybierany jest losowy startowy gwóźdź i następuje liczenie dopasowania wszystkich możliwych nitekaczynających się od tego gwoździa. Dopasowanie to wyrażamy w formie funkcji kary i w najprostszej formie algorytmu jest ona liczona dla każdej nitki jako średnia arytmetyczna wartości nasycenia wszystkich pikseli, przez które przechodzi dana nitka.

Wartości te są z przedziału $< 0; 255 >$, gdzie 0 oznacza piksel czarny, 255 piksel biały, a wartości pomiędzy to odcienie szarości.

$$P(k) = \frac{1}{A} \sum_{i=1}^A k_i \quad (2.1)$$

gdzie k to nitka biegnąca przez dwa gwoździe,

k_i to wartość i piksela przez które przechodzi nitka,

A to liczba pikseli przez które przechodzi nitka

Im mniejsza kara, tym mniejsza jest średnia wartość pikseli przez które przechodzi dana nitka, co za tym idzie, ciemniejszy jest pokrywany obszar. Poprowadzenie tak wybranej nitki spowoduje mniejszą stratę jakości obrazu i większe odwzorowanie detali.

Po wybraniu najlepszej nitki jest ona usuwana z obrazu wejściowego (poprzez zastąpienie wszystkich wartości jej pikseli liczbą 255), rysowana na obrazie wyjściowym (wartością 0 na analogicznych pikselach), następnie zabierana z puli dostępnych do poprowadzenia nici, a algorytm jest powtarzany z gwoździa znajdującego się na drugim końcu wybranej nitki. Algorytm powtarzany jest około trzech tysięcy razy, ale liczba ta jest mocno podatna na zmianę. Wpływ na liczbę iteracji ma dystrybucja kolorów obrazu wejściowego, liczba gwoździ, rozdzielcość wyjściowego obrazu, a także preferencja estetyczna użytkownika.

2.3.3 Dane wyjściowe

Po zakończonej pracy algorytmu należy zinterpretować dane wyjściowe. Przede wszystkim jest to uporządkowana lista nitek, które stworzą obraz wyjściowy. Zwizualizować taki obraz można najprościej nanosząc otrzymane nitki na pusty biały obraz i wyświetlić użytkownikowi. Wizualizację połączyć można z samym procesem tworzenia obrazu tak, aby użytkownik w łatwy sposób mógł przerwać działanie algorytmu po otrzymaniu zadowalającego wyniku.

Wśród danych wyjściowych programu znajduje się również uporządkowana lista gwoździ, zapisana w czytelny dla użytkownika sposób. Pozwala to na stworzenie rzeczywistej kopii takiego obrazu.

2.4 Techniki stosowane w celu poprawy jakości wygenerowanych obrazów

Opisany powyżej algorytm jest metodą najprostszą i potrafi zawieść w przypadku większości danych wejściowych. Istnieje jednak wiele technik, które można zastosować, aby znaczco zwiększyć skuteczność algorytmu oraz odciążyć użytkownika z konieczności samodzielnego dostosowywania danych wejściowych.

2.4.1 Edycja kontrastu

Najważniejszą zmienną w programie jest sam obraz wejściowy i to od niego w głównej mierze zależy sukces algorytmu. Zakładając, że wybrany został możliwy do przetworzenia obraz (spełniający założenia opisane w punkcie 2.3.1) możemy użyć jednej z podstawowych technik manipulacji obrazu jaką jest zmiana kontrastu, aby uwypuklić ważne dla algorytmu cechy. W tym celu zaimplementować należy algorytm poprawy kontrastu oparty o średnią wartość piksela w obrazie. W tym przypadku na początku policzyć należy średnią wartość pikseli w obrazie wejściowym jak następuje:

$$M(x) = \frac{1}{mn} \sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^n x_{ij} \quad (2.2)$$

gdzie x to obraz,

x_{ij} i y_{ij} to wartości ij piksela obrazu,

m i n to długość i szerokość obrazu

A następnie policzyć faktyczną wartość dla każdego piksela przy pomocy następującego wzoru:

$$y_{ij} = F \cdot x_{ij} + (1 - F) \cdot M + C \quad (2.3)$$

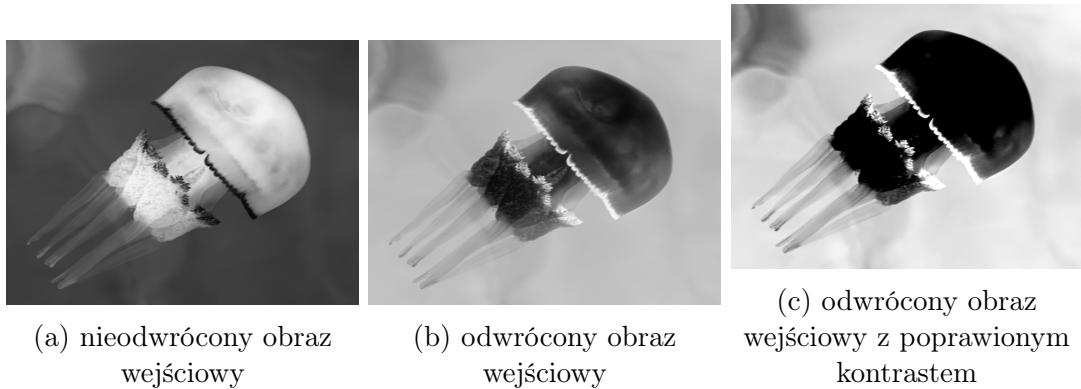
gdzie y_{ij} to wartość ij piksela wyjściowego,

x_{ij} to wartość wartości ij piksela wejściowego,

F to współczynnik siły poprawy kontrastu (0.0 to jednolity obraz koloru średniej wartości piksela, 1.0 to obraz wejściowy, każda wartość powyżej 1.0 podwyższa kontrastu),

M to wyliczona z wzoru (2.2) średnia wartość piksela w obrazie wejściowym, C to stała, zazwyczaj równa zeru.

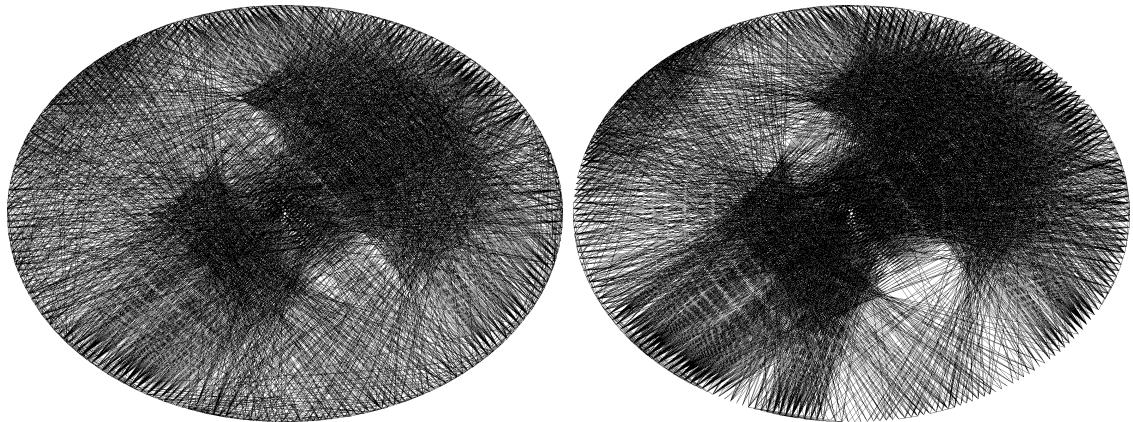
Na rysunku 2.9a przedstawiono czarno-biały obraz meduzy z niezmienionymi parametrami. Na rysunku 2.9b znajduje się obraz o niezmienionym kontraście, lecz po poddaniu operacji odwrócenia tak, aby tło było jaśniejsze niż obiekt, który należy odwzorować. Operację tę wykonuje się przede wszystkim dlatego, że algorytm lepiej radzi sobie z takimi właśnie obrazami jak i również ze względów estetycznych. Rysunek 2.9c przedstawia odwrócony obraz, lecz ze zmodyfikowanym kontrastem o współczynniku $F = 2.0$. Rysunek 2.10 przedstawia porównanie wyników algorytmu dla kolejno obrazu 2.9b oraz 2.9c przy liczbie 1500 iteracji. Łatwo dostrzec można, że w obrazie 2.10b dużo więcej nici odwzorowuje ciało meduzy niż w obrazie 2.10a, a jej kontury są przez to dużo wyraźniejsze.

Rysunek 2.9: Działanie algorytmu poprawy kontrastu

Źródło:

<https://www.insidehook.com/wp-content/uploads/2019/07/GettyImages-539104081.jpg>

(a) obraz wygenerowany na podstawie obrazu 2.9b (b) obraz wygenerowany na podstawie obrazu 2.9c

Rysunek 2.10: Porównanie działania algorytmu na obrazie poddanym poprawie kontrastu

2.4.2 Automatyczny dobór parametrów

W celu uproszczenia korzystania z algorytmu niektóre metody automatycznie określają wartości parametrów na podstawie obrazu wejściowego. Tak na przykład w pracy autorstwa Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira [8] zaproponowano metodę wyznaczania liczby iteracji biorąc pod uwagę średnią wartość piksela obrazu wejściowego. Wartość ta liczona jest ze wzoru 2.4.

$$I(x) = 500 + 10 * (255 - M(x)) \quad (2.4)$$

gdzie $M(x)$ to średnia wartość pikseli obrazu wejściowego.

2.4.3 Maska z wagami

Jednym z najefektywniejszych sposobów polepszenia jakości wygenerowanych obrazów jest zastosowanie maski z wagami. Maska to nic innego jak czarno-biały obraz o rozdzielczości obrazu wejściowego, który przechowuje wartości tym mniejsze, im ważniejszy jest dany element na zdjęciu. Na przykład w przypadku portretu tło miałoby najwyższe wartości, twarz, szyja i barki niższe, natomiast usta, nos oraz oczy najniższe. Na rysunku 2.11 przedstawiono obraz astronauty Buzzza Aldrina z jego misji lądowania na księżycu oraz maskę dla tego zdjęcia. Kolorem białym zaznaczone zostało tło, kolorem szarym cała postać, a czarnymi grubymi liniami zaakcentowane

zostały krawędzie otrzymane w wyniku algorytmu wykrywającego krawędzie.

Rysunek 2.11: Przykładowy obraz i jego maska.

Źródło: https://www.nasa.gov/sites/default/files/images/337294main_pg62_as11-40-5903_full.jpg

Aby zastosować maskę należy wykorzystać jej wartości przy sposobie liczenia kary dla danej nitki. Jedną z najprostszych implementacji jest dodanie do wartości otrzymywanej kary średniej wartości pikseli maski znajdującego się na trasie nitki pomnożonego przez pewną stałą. Taką karę wyrazić można za pomocą wzoru 2.5.

$$P(k, w) = \frac{1}{A} \left(\sum_{i=1}^A k_i + S \cdot \sum_{i=1}^A w_i \right) \quad (2.5)$$

gdzie k to nitka biegącą przez dwa gwoździe,

k_i to wartość i piksela przez które przechodzi nitka,

w to wagi nitki biegającej przez dwa gwoździe,

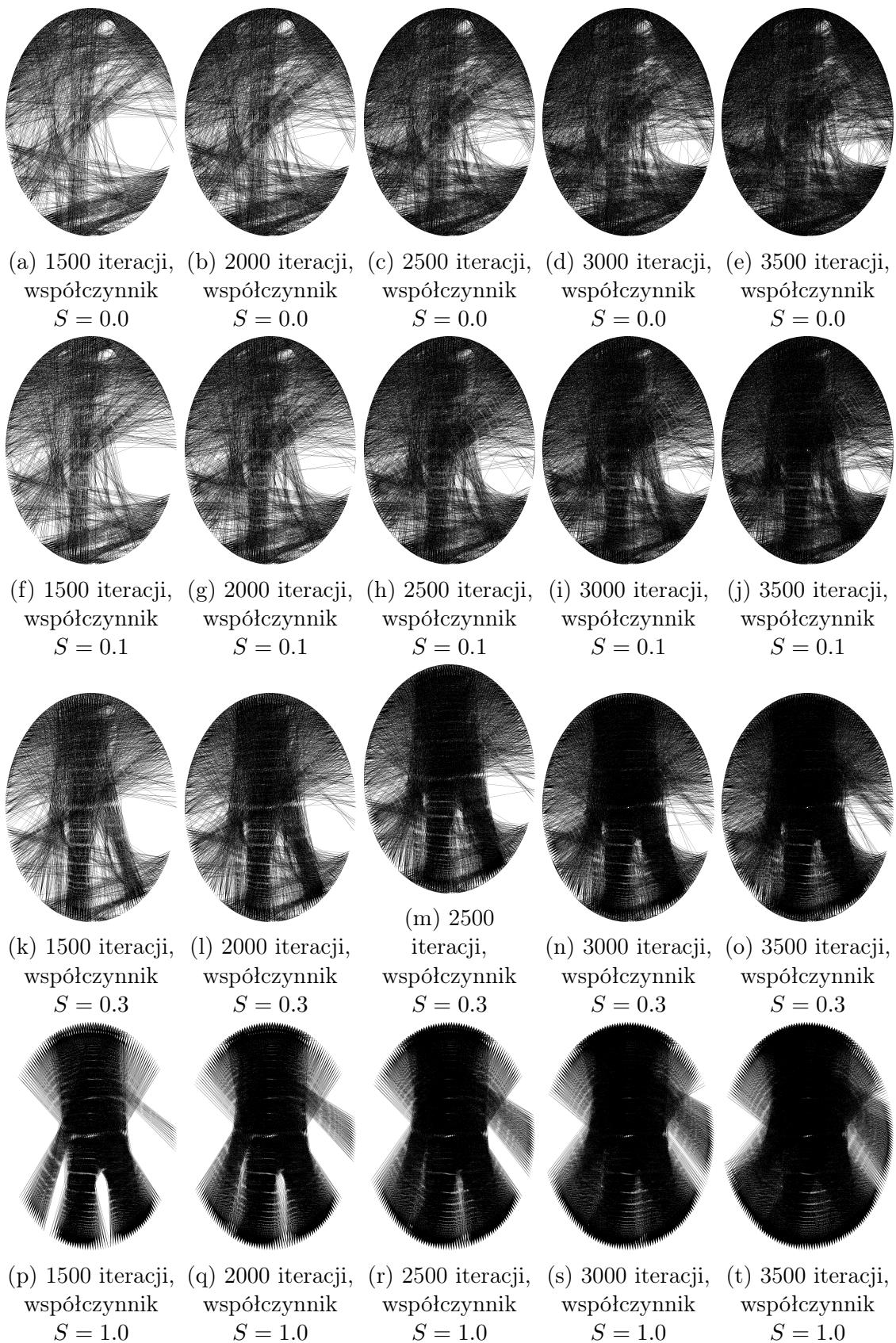
w_i to wartość wagi i piksela,

S to współczynnik maski,

A to ilość pikseli przez które przechodzi nitka.

Dzięki zastosowaniu maski oraz odpowiedniego dostosowania algorytmu uzyskane obrazy są bardziej szczegółowe i ostre we wskazanych miejscach, a elementy tła są mniej brane pod uwagę. Należy jednak uważnie dobierać maskę oraz siłę z jaką algorytm ma ją stosować, gdyż może to prowadzić do przesilenia skupiska nitek w zaznaczonych miejscach i utraty jakichkolwiek detali. Rysunek 2.12 przedstawia wyniki algorytmu korzystającego z maski z różnymi wartościami współczynnika maski S oraz z różną ilością iteracji dla obrazu wejściowego 2.11a. Rysunki od 2.12a do 2.12e nie stosują maski i widać, że z każdą kolejną iteracją niemalże równo zapełnia

się cały obraz. Tło wtapia się w astronautę i jego obrys jest prawie niewidoczny. Zastosowanie już bardzo niewielkiego współczynnika maski widocznego w obrazach od 2.12f do 2.12j skutkuje większym skupieniem na samym astronaucie i jego obrysie. Niestety detale są nadal trudne do odwzorowania, ze względu na dużą szczegółowość obrazu i podobieństwo kolorystyczne powierzchni księżyca i skafandra astronauty. Najbardziej zadowalający wyniki otrzymano na rysunkach 2.12k oraz 2.12l, które oprócz użycia relatywnie wysokiego współczynnika zostały wytworzone jedynie przy liczbie iteracji odpowiednio 1500 i 2000. Ostatni rząd rysunków od 2.12p do 2.12t pokazuje jak fatalny rezultat otrzymuje się bez zmniejszenia współczynnika maski. Algorytm próbuje odwzorować jedynie kształt astronauty w bardzo agresywny sposób, kompletnie pomijając inne aspekty obrazu.

Rysunek 2.12: Wpływ stosowania maski z różną wartością współczynnika maski w tworzeniu obrazów Thread Art.

2.4.4 Wizualizacja

Sposób wizualizacji obrazu wyjściowego jest nie mniej ważny od samego procesu tworzenia go. Rozróżnić możemy dwa rodzaje wizualizacji:

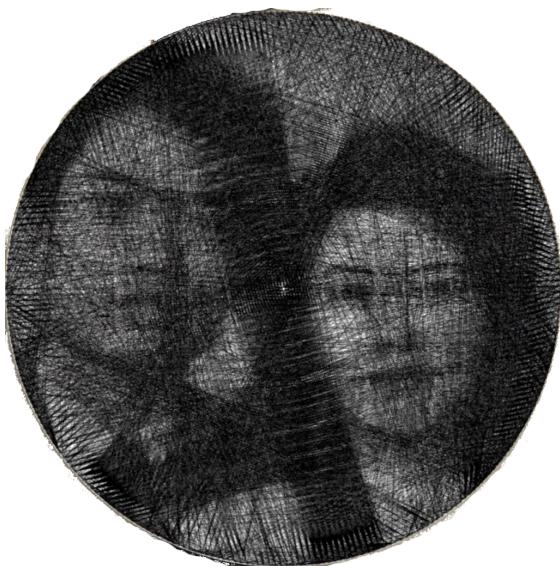
- Cyfrowy
- Rzeczywisty

W przypadku tego pierwszego otrzymujemy listę wszystkich nitek wykorzystanych do produkcji obrazu. Jednym z najprostszych sposobów jest wykorzystanie tych wartości, aby na pustym obrazie nanieść linie łączące te punkty. W ten sposób otrzymujemy reprezentację danych z wykorzystaniem grafiki rastrowej.

Inną opcją jest wykorzystanie grafiki wektorowej, której własności idealnie pasują do podanych danych. Aby otrzymać taki obraz należy przy pomocy otrzymanej listy nitek stworzyć obraz składający się z linii, a następnie wyświetlić lub zapisać w postaci pliku SVG. Niewątpliwą zaletą tej formy wizualizacji jest możliwość późniejszego dostosowania rozdzielczości rastrowej reprezentacji zdjęcia, a także wykorzystanie linii lepiej oddających naturę nitek (na przykład linii z antialiasingiem).

Ostatnią formą wizualizacji danych z algorytmu jest reprezentacja rzeczywista. W tym celu należy fizycznie wykonać ramkę składającą się z określonej wcześniej liczby gwoździ, a następnie postępować zgodnie z otrzymaną z algorytmu listą gwoździ. Finalny efekt zależy od rodzaju użytej nici, a także rozmiaru ramki.

Na rysunku 2.13 widnieje ten sam obraz zwizualizowany cyfrowo w postaci mapy bitowej, oraz obraz rzeczywisty, wykonany ręcznie poprzez poprowadzenie nitki przez odpowiednie gwoździe. Dostrzec można, że obie wizualizacje różnią się od siebie pod pewnymi względami. Wizualizacja cyfrowa jest bardziej ostra i wyraźna, natomiast ta rzeczywista wygląda na rozmytą. Niemniej jednak wizualizacja cyfrowa, która jest nieporównywalnie szybsza do utworzenia, jest wystarczającym przybliżeniem wersji rzeczywistej.

(a) wizualizacja cyfrowa

(b) wizualizacja rzeczywista

Rysunek 2.13: Przedstawienie wizualizacji cyfrowej i rzeczywistej obrazów Thread Art.

Źródło: <https://www.youtube.com/watch?v=UsbBSttaJos>

Rozdział 3

Przegląd istniejących rozwiązań

Technika automatycznego tworzenia obrazów Thread Art liczy już kilka lat, ponieważ zapoczątkowana i opisana została ona w roku 2016. Przez ten czas podejmowane były liczne próby ulepszenia pracy Petrosa. Niektóre z nich były możliwie uproszczoną wersją algorytmu, głównie stworzoną z myślą o wygenerowaniu jednego lub kilku konkretnych dzieł, a inne zawarte były w dokładnie opisanych pracach naukowych zgłębiających techniki i algorytmy tworzenia takich obrazów. W niniejszym rozdziale omówiono cztery wybrane przykładowe implementacje. Opisano całą użytą metodę wraz z zastosowanym algorytmem oraz porównano z metodą standardową opisaną w rozdziale 2. Ponadto, przedstawiono wady i zalety opisywanej metody oraz przykładowe obrazy wykonane z jej pomocą.

3.1 Podstawowa metoda autorstwa Jenny Ma

Pierwszą, najmniej skomplikowaną metodą generowania obrazów Thread Art, jest metoda przedstawiona przez Jenny Ma. Jest ona inżynierem komputerowym i pasjonatką lotnictwa pochodzącą z Toronto. Celem jej projektu była implementacja od podstaw algorytmu tworzenia obrazów Thread Art oraz finalnie skonstruowanie fizycznej kopii portretu ze ślubu jej rodziców [15].

3.1.1 Opis rozwiązania

Dane wejściowe metody Jenny są bardzo jasno zdefiniowane, stąd ich obróbka była bardzo podstawowa i sprowadzała się jedynie do wczytania zdjęcia jako czarno-białej

mapy bitowej oraz przycięcia go do koła o średnicy równej bokowi krótszego boku prostokąta.

Algorytm Jenny był niezmodyfikowaną podstawową wersją algorytmu opisanego w sekcji 2.3.2, czyli po wybraniu losowego gwoździa startowego, każdy następny był wybierany na podstawie najmniejszej średniej wartości pikseli, przez które przechodzi dana nitka.

Dane wyjściowe zostały zwizualizowane zarówno w postaci cyfrowego podglądu, jak i wykonane w rzeczywistości dzięki wygenerowanej przez algorytm liście kolejnych gwoździ do połączenia. Obie wersje przedstawia rysunek 2.13.

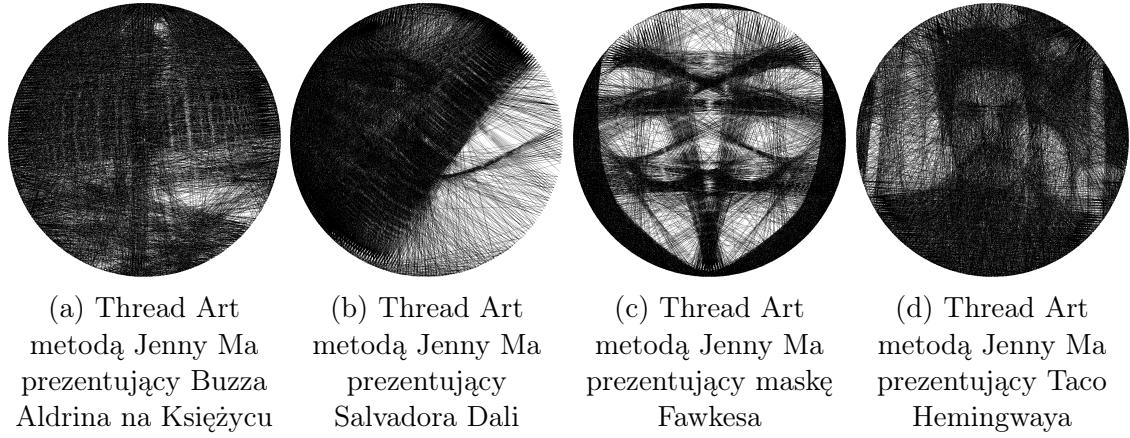
Wszystkie parametry zostały dobrane empirycznie tak, aby efekt końcowy wyglądał najlepiej według subiektywnej oceny wizualnej autorki. Użytych zostało trzysta gwoździ, a obraz osiągnął pożądany wygląd po trzech tysiącach iteracji.

Ciekawymi technikami zastosowanymi w wyżej przedstawionej metodzie było sparametryzowanie szerokości nitki w pikselach, które to finalnie jednak pozostało w domyślnej wartości równej $PIXEL_WIDTH = 1$, oraz dodanie parametru do pominięcia n najbliższych gwoździ przy szukaniu najlepszej nitki. Dzięki temu drugiemu algorytm nie skupiał się na wybieraniu jedynie bardzo krótkich nitek, ze względu na ich niską średnią wartość pikseli. Parametr ten został ustawiony na wartość $NAILS_SKIP = 10$.

Rozwiązań Jenny mimo prostoty było adekwatne do założeń. Wybrany przez nią do odwzorowania portret był odpowiednio przycięty i cechował się niską szczegółowością oraz wysokim kontrastem, dzięki czemu prosty algorytm oparty o średnią wartość pikseli na danej nitce okazał się wystarczający. Stworzeniu filmu opisującego jej rozwiązanie oraz przedstawieniu często nieoczywistych trudności, które napotkała, pozwala na szybkie zrozumienie problemu i uwypuklenie miejsc, które pozwoliłyby usprawnić jej metodę. Ponadto dzięki niskiej liczbie parametrów i prostocie algorytmu jej implementacja działa bardzo szybko, gdyż obrazy testowe o rozdzielczości zbliżonej do tej opisanej w autorskiej metodzie w rozdziale 4 były generowane nawet dwukrotnie szybciej.

Niestety metoda ta ma również szereg wad, spośród których największą wydaje się być bardzo niska wszechstronność algorytmu, czyli złe radzenie sobie z obrazami, które nie zostały wybrane z myślą o algorytmie. Wprowadzane do algorytmu

dane muszą być danymi bardzo sprzyjającymi (o dużym kontraście, z niską szczegółowością i małą liczbą enklaw segmentacji), aby efekt końcowy był podobny do obrazu wejściowego, a same parametry nie wpływają bezpośrednio na działanie algorytmu. Na rysunku 3.1 przedstawione zostały obrazy testowe wykonane metodą Jenny. Liczba iteracji każdego obrazu to trzy tysiące, a liczba gwoździ to trzysta. Jak można zauważyć, bardziej skomplikowanym obrazom, takim jak 3.1a, 3.1b i 3.1d brakuje szczegółowości i są zbyt ciemne, natomiast obraz prostszy, taki jak 3.1c, odwzorowany jest poprawnie, lecz posiada sporą ilość szumu, czyli linii, które niewiele poprawiają obraz, a wręcz go pogarszają.

Rysunek 3.1: Prezentacja obrazów testowych metodą Jenny Ma.

3.2 Metoda wykorzystująca maski autorstwa Calluma McDougalla

Metoda Colluma jest metodą bardziej skomplikowaną, lecz jej założenia są dość podobne do metody rozwiązania przedstawionego w sekcji 3.1. Metoda ta zamiast skupiać się na jednym obrazie, próbuje dostosować go do szerszego spektrum, lecz nadal podchodzi do każdego z nich indywidualnie poprzez staranny dobór parametrów oraz danych wejściowych [5].

3.2.1 Opis rozwiązania

Metoda Calluma pozwala na generowanie zarówno obrazów kolorowych, obrazów składających się z kilku konkretnych kolorów, ale też obrazów czarno-białych. Na

każde z jego dzieł składa się odpowiedni dobór parametrów, wybór algorytmu oraz manualne stworzenie maski. Sprawdza się to tylko w tym jednym konkretnym przypadku oraz wymaga dużych umiejętności przy przygotowaniu danych wejściowych. Opisana tutaj zostanie jedynie metoda najbardziej zbliżonej do tej opracowanej w rozdziale 4, czyli taka, która działa jedynie na obrazach czarno-białych.

Na początku wczytywane są dane wejściowe, czyli obraz wejściowy, który konwertowany jest do tablicy liczbowej. Oprócz tego jednak, w znacznej części ze swoich dzieł Callum korzystał z dodatkowej, stworzonej przez siebie maski, czyli tablicy o tej samej rozdzielczości co obraz wejściowy, lecz z wartościami z przedziału $(0.0; 1.0 >$. Bardziej rozbudowana wersja tej koncepcji, oferująca jednak niewielki wzrost jakości generowanych obrazów, to zastosowanie dwóch masek, z wartościami dodatnimi i ujemnymi. Dzięki temu możliwe było podkreślenie, które fragmenty obrazu powinny być brane pod uwagę przez algorytm bardziej, a które mniej. Na rysunku 3.2b zaprezentowana została przykładowa maska.

Sam algorytm, tak jak ma to miejsce w wersji podstawowej, zaczyna od losowego gwoździa i po kolei wybiera następne bazując na najniższej wyliczonej karze. Sposób liczenia kary musiał być jednak dostosowany do przetwarzania zarówno danych pochodzących z maski, jak i samego obrazu. W celu liczenia kary, mając do dyspozycji obraz wejściowy jak i dwie maski (z negatywnymi i pozytywnymi wartościami) kara liczona jest w następujący sposób:

$$P(k, w) = \frac{1}{N} \left(\sum_{i=1}^A \max(k_i w_i^+, 0) - L \cdot \sum_{i=1}^A \min(k_i w_i^-, 0) \right) \quad (3.1)$$

gdzie k to nitka biegąca przez dwa gwoździe,

k_i to wartość i piksela przez które przechodzi nitka,

w^+ i w^- to pozytywne i negatywne wagi nitki bieżącej przez dwa gwoździe,

w_i^+ i w_i^- to pozytywne i negatywne wartości wagi i piksela,

L to współczynnik mówiący z jaką siłą algorytm traktuje ujemne wartości,

N to norma linii, która może być równa ilości pikseli przez które przechodzi nitka, sumie wag, przez które przechodzi nitka lub $N = 1$,

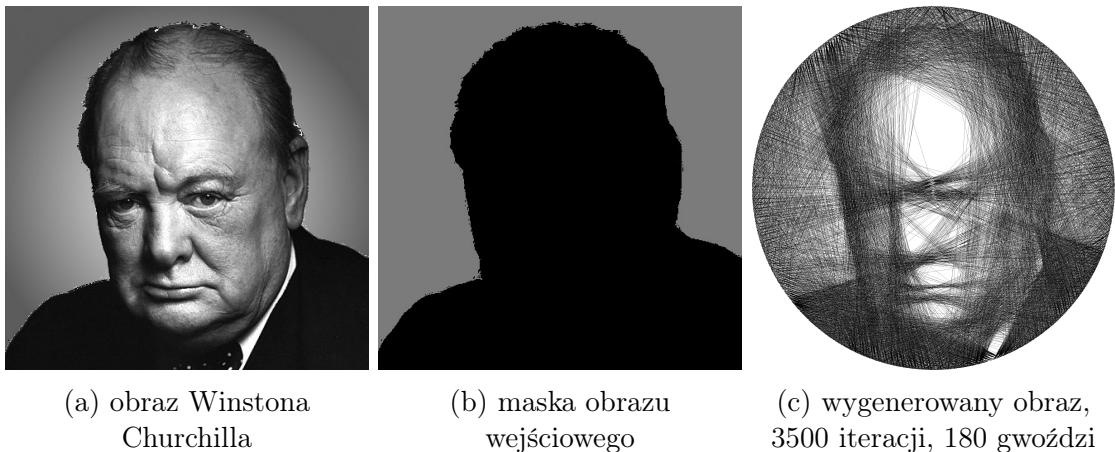
A to ilość pikseli przez które przechodzi nitka.

Dane wyjściowe, chodź mogą zostać stworzone ręcznie, zostają zwizualizowane na mapie bitowej. Jasno określonym celem autora było stworzenie obrazów możliwie

jak najlepiej wyglądających w podglądzie cyfrowym.

Na szczególną uwagę w implementacji Calluma zasługuje wykorzystanie słownika pozycji gwoździ i nitek. Jest to proces, który zajmuje zdecydowanie najwięcej czasu, a dzięki wygenerowaniu tych wartości wcześniej użytkownik jest w stanie eksperymentować z wartościami parametrów i masek tak, aby osiągnąć jak najlepszy wynik, nie musząc przy tym każdorazowo czekać kilka, lub nawet kilkanaście minut.

Ze względu dla charakter metody Calluma, zamiast obrazów testowych, na rysunku 3.2 widać obraz jego autorstwa(3.2c), do którego parametry zostały indywidualnie dobrane, obraz wejściowy(3.2a) oraz maskę(3.2b) specjalnie stworzoną do tego problemu.

Rysunek 3.2: Prezentacja obrazu autorstwa Calluma McDougalla.

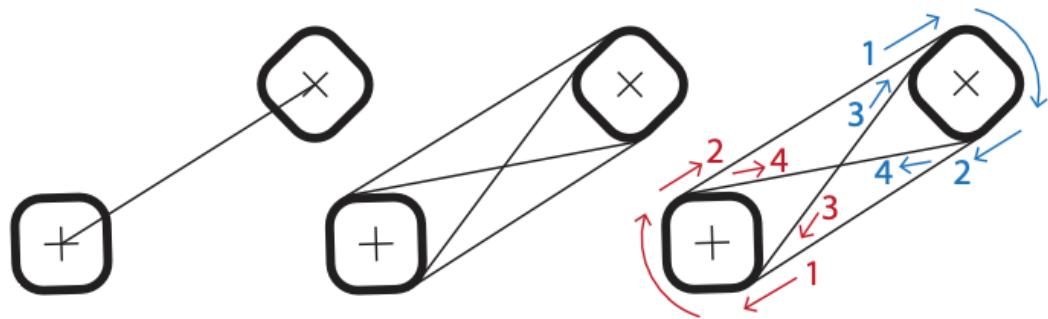
3.3 Metoda Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego

Metoda zaprezentowana w pracy “String Art: Towards Computational Fabrication of String Images” [9] przedstawia podejście inne niż pozostałe opisane wcześniej. Największy nacisk kładziony jest tam na możliwe najdokładniejsze automatyczne odwzorowanie obrazu w formie rzeczywistej oraz zastosowanie algorytmu biorącego całość obrazu pod uwagę przy wyborze ścieżki nici.

3.3.1 Opis rozwiązań

Autorzy pracy przedstawili na początku spis założeń dotyczących projektu, które muszą spełnić, aby możliwie jak najdokładniej spełnić oryginalne założenia autora techniki. Są to:

- (R1): Fizyczna nitka jest całkowicie nieprzezroczysta, przez co wielokrotne rysowanie tego samego sznurka daje ten sam wynik;
- (R2): Stosunek rozmiaru płotna do grubości nitki jest stały, dzięki czemu model jest niezależny od użytej grubości sznurka oraz rozmiaru ramki;
- (R3): Uwzględniana zostaje średnica gwoździa, co oznacza, że połączenie między dwoma pinami w praktyce może być narysowane na cztery różne sposoby, jak pokazano na rysunku 3.3;
- (R4): Dane wyjściowe algorytmu muszą być możliwe do fabrykacji przy użyciu jednej długiej nici, co oznacza, że ostatecznie wygenerowana ścieżka musi być ścieżką eulerowską.

Rysunek 3.3: Wizualizacja możliwych połączeń między dwoma gwoździami w metodzie Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego

Źródło: https://www.researchgate.net/publication/322766118_String_Art_Towards_Computational_Fabrication_of_String_Images

Obrazami wejściowymi są czarno-białe obrazy o proporcjach 1:1. Są to głównie portrety, lecz ze względu na wszechstronność algorytmu wśród demonstracyjnych obrazów znajdują się także symbole, rysunki oraz zdjęcia zwierząt. Sam obraz reprezentowany jest w postaci macierzy, gdzie wiersze odpowiadają kolejnym pikselom, a kolumny wartościom przez które przechodzi nitka. Ponadto, zdecydowano się na zastosowanie dodatkowej maski z wagami, która później wykorzystana jest przy liczeniu dopasowania poszczególnych nitek.

Algorytm zaproponowany w pracy traktuje problem bardziej globalnie. Nie zaczyna on od wybrania losowego gwoździa, a następnie wyznaczenia trasy nitki pojedynczo. Zamiast tego na początku liczone są wartości dopasowania wszystkich możliwych nitek, które poprowadzić można przez gwoździe. Następnie wybierane są

każdorazowo najlepsze możliwe nitki tak, aby powstała z nich ścieżka była ścieżką eulerowską. Algorytm dodaje kolejne nitki tak długo, jak dodanie jej do obrazu spowoduje polepszenie jego jakości, lub przez określoną przez użytkownika liczbę razy.

Sam algorytm liczenia dopasowania jest zupełnie inny niż ten opisany w sekcji 2.3.2. Wykorzystuje binarną nieliniową metodę najmniejszych kwadratów oraz liczony jest w następujący sposób:

$$\min_x ||WF(x) - Wy||_2^2 \quad (3.2)$$

gdzie x to obraz wejściowy,

$F(x)$ to autorskie mapowanie krawędzi do pikseli,

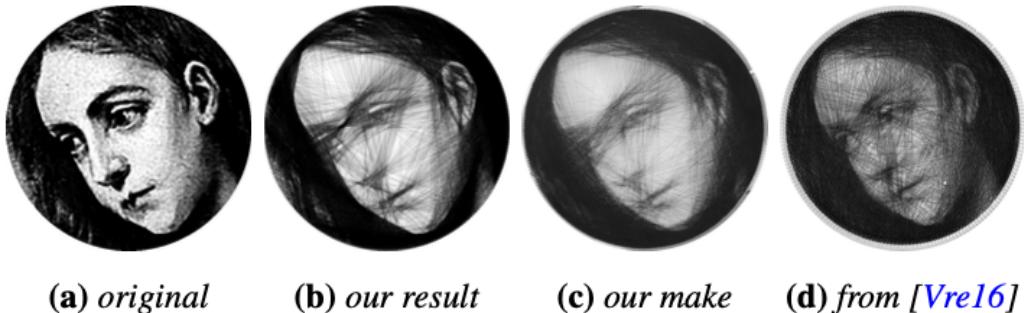
W to wagi pikseli,

y to obraz wyjściowy.

Oprócz cyfrowej wizualizacji wygenerowanych obrazów twórcy postanowili zaprogramować ramię robota tak, aby ten w automatyczny sposób był w stanie stworzyć rzeczywistą reprezentację obrazu. Jest to jednak funkcja, która nie dotyczy tematu niniejszej pracy magisterskiej, więc jej opis zostanie pominięty.

Powyżej opisana metoda skupiona jest wokół tworzenia rzeczywistych dzieł i według opisanych w pracy wyników przewyższa skutecznością inne implementacje, zarówno biorąc pod uwagę ocenę subiektywną, jak i matematyczną, wykorzystując wartość średniokwadratowego błędu pierwiastka. Dodatkowo, dzięki zastosowaniu maski z wagami, algorytm lepiej odwzorowuje szczegóły obrazu, kosztem mniej istotnych elementów, wymagając przy tym jednak bardziej skomplikowanego przygotowania danych wejściowych.

Na rysunku 3.4 przedstawiono po kolej obraz wejściowy, cyfrową wizualizację działania algorytmu autorów, jego rzeczywistą wizualizację oraz oryginalną pracę Petrosa Vrellisa. Obraz autorów porównywany metodą średniego odchylenia kwadratowego pierwiastka osiągną wynik bardziej zbliżony do oryginału, niż obraz Petrosa. W ocenie subiektywnej jednak ten sam obraz zawiera mniej szczegółów i jest bardziej rozmażany. Warto natomiast dodać, że obraz Petrosa zawiera więcej szumów związanych z generowaniem linii na białej twarzy postaci, co ma miejsce w mniejszym stopniu w pracy autorów.

Rysunek 3.4: Zestawienie wyników pracy Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego z obrazem Petrosa Vrellisa

Źródło: https://www.researchgate.net/publication/322766118_String_Art_Towards_Computational_Fabrication_of_String_Images

3.4 Metoda Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira

Ostatnią opisywaną tu metodą jest pierwsza praca naukowa powstała zaraz po opublikowaniu przez Petrosa jego artykułu, czyli “Automatic thread painting generation” autorstwa Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira. W odróżnieniu od wcześniej omawianej metody autorzy skupili się jedynie na algorytmie i reprezentacji cyfrowej obrazów, a także przeprowadzili eksperymenty sprawdzające skuteczność swojego algorytmu przy porzuceniu pewnych założeń, takich jak na przykład zasada ciągłości, czyli możliwość utworzenia obrazu z jednej, nieprzerwanej nici.

3.4.1 Opis rozwiązania

Pierwszą wyróżniającą się rzeczą w tej metodzie jest zastosowanie innej formy reprezentacji nitek na obrazie. Zamiast standardowej formy dwóch punktów (określających początek i koniec nitki), autorzy oznaczyli zbiór wszystkich cięciw na okręgu za pomocą jedynie dwóch parametrów, gdzie każdy oznacza kąt biegunkowy dwóch punktów końcowych.

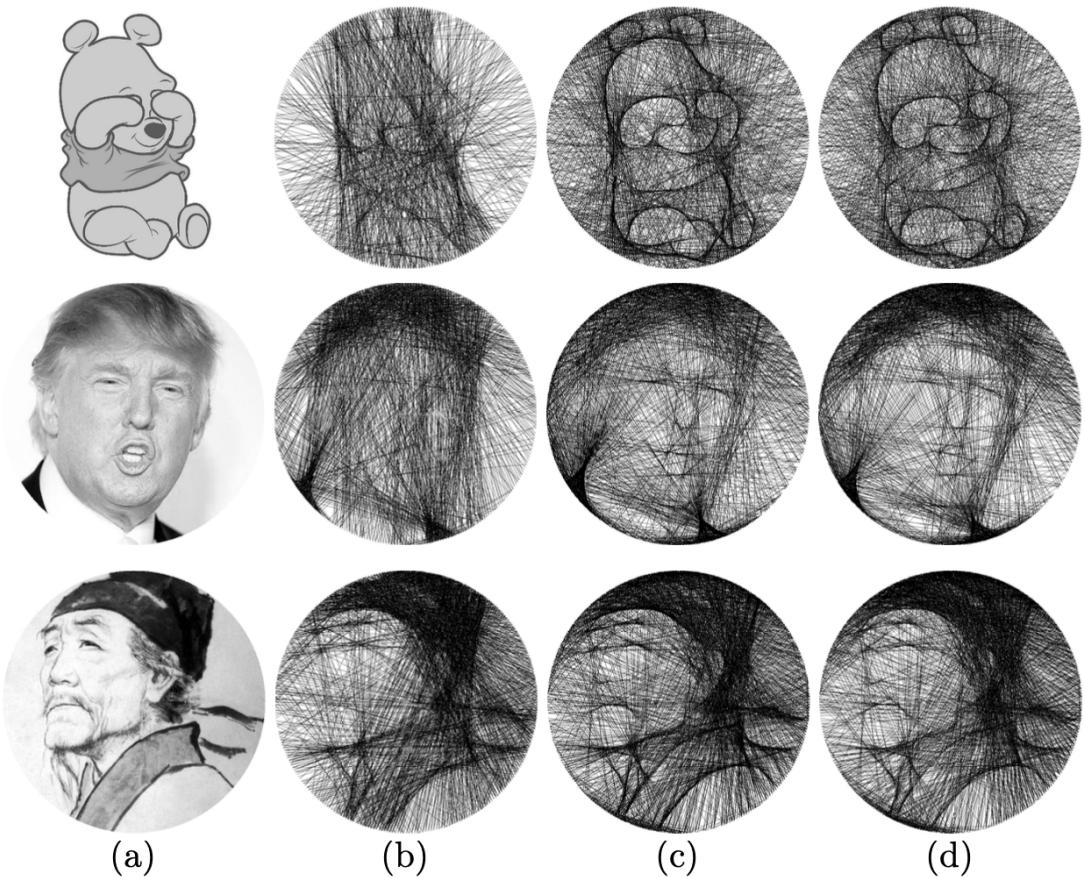
Problem znalezienia uporządkowanej listy nitek spełniających wymagania portretu typu Thread Art potraktowany został tu globalnie. Liczona w tym celu jest wartość dopasowania każdej z nitek, a następnie wybierana jest ich określona liczba

z największą wartością, pamiętając jednak o zachowaniu ciągłości nitki w obrazie. Autorzy umożliwili również pracę algorytmu do momentu, aż dodana do obrazu końcowego nitka pogorszy jego jakość, zamiast poprawiać, a także przedstawili wzór na określenie przybliżonej potrzebnej liczby iteracji algorytmu bazując na średniej wartości piksela obrazu wejściowego. Dokładniej opisane zostało to w sekcji 2.4.2

Ze względu na przygotowanie algorytmu do pracy na możliwie jak najszerzej liczbie obrazów, autorzy postanowili zaimplementować algorytm zwiększania kontrastu oraz prostej maski z wagami równymi odpowiednio $W = 2.0$ dla ważnych regionów obrazu oraz $W = 1.0$ dla pozostałych.

Ponieważ krótkie nitki obejmują mniejszą liczbę pikseli, są tym samym podatne na fałszywie wysoką wartość dopasowania, co skutkuje nadmiernym rysowaniem na marginalnym obszarze koła. W odróżnieniu od rozwiązania autorstwa Jenny Ma opisanego w sekcji 3.1, autorzy tej metody zastosowali parametr premijujący linie dłuższe tak, aby ten niepożądany efekt nie występował tak często.

Obrazy w ten sposób wygenerowane są następnie wyświetlane w formie cyfrowej. Twórcy zestawili swoje obrazy z obrazami wygenerowanymi w sposób iteratywny (tworząc drogę od pierwszego do ostatniego gwoździa po kolej) oraz eksperymentalnie, obrazami wygenerowanymi ich metodą lecz bez stosowania zasady ciągłości (koniec jednej nitki nie musi być początkiem kolejnej). Wyniki przedstawione są na rysunku 3.5. Zauważać można, że metoda zaprezentowana w pracy oferuje znacznie lepsze rezultaty, głównie na krawędziach obrazu, w porównaniu do metody iteracyjnej. Co ciekawe, porzucenie zasady ciągłości nie ma dużego wpływu na jakość generowanych obrazów, głównie za sprawą optymalnego dobierania ścieżki nitki w algorytmie oraz zastosowaniu techniki cofnięcia wyboru danej nitki, gdy wybór jej skutkuje brakiem następnych korzystnych nitek.

Rysunek 3.5: Zestawienie wyników pracy Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira z obrazami generowanymi iteratywnie.

a) oryginał; b) metoda iteracyjna; c) metoda autorska; d) metoda autorska bez zasady ciągłości nitki.

Źródło: <https://arxiv.org/abs/1802.04706>

Rozdział 4

Autorska metoda generowania obrazów

Opisywany problem niesie za sobą wiele fizycznych ograniczeń, dokładniej opisanych w rozdziale 2.3. Nawet używając dobrze przystosowanych danych, wyniki algorytmu mogą być niezadowalające. Z pomocą przychodzą wtedy takie techniki jak używanie masek z wagami czy korekta kolorów obrazu wejściowego. Należy jednak w tym celu posiadać podstawową wiedzę na temat obróbki i tworzenia grafiki komputerowej oraz zmudnie eksperymentować w celu osiągnięcia nieco lepszego wyniku. Istnieje jednak szereg algorytmów mogących w zupełnie automatyczny sposób poprawić jakość generowanych obrazów pozostawiając użytkownikowi jedynie kilka zmiennych aktywnie wpływających na właściwości efektu końcowego.

Wiele istniejących metod wytwarzania obrazu korzysta z najprostszej wersji algorytmu i nie oferuje możliwości dostosowywania parametrów pracy algorytmu, a jedynie ilości wykorzystanych gwoździ lub rozdzielczości. Pozostała część rozwiązań wymaga od użytkownika dogłębnego zrozumienia algorytmu w celu doboru parametrów oraz starannego przygotowania danych wejściowych, a co za tym idzie umiejętności obróbki grafiki i programowania. Utrudnia, a wręcz uniemożliwia to użytkownikom stworzenie własnego obrazu w stylu Thread Art. Metoda opisana poniżej rozwiązuje ten problem wykorzystując sztuczną inteligencję oraz podstawowe operacje manipulacji obrazu w celu automatycznego ulepszenia danych wejściowych i efektywnego zwiększenia jakości generowanych obrazów Thread Art. Za sprawą kilku jasno opisanych parametrów użytkownik jest w stanie manipulować doborem nitek

tak, aby podkreślić ważne dla obrazu cechy i osiągnąć pożądany efekt, możliwie jak najbardziej przypominający obraz wejściowy. Niniejsza metoda została stworzona głównie z myślą o tworzeniu wizualizacji cyfrowych portretów typu Thread Art, lecz dzięki wygenerowaniu uporządkowanej liście kolejnych gwoździ, istnieje także możliwość stworzenia jego reprezentacji rzeczywistej.

4.1 Dane wejściowe

Praca algorytmu zaczyna się od wczytania dowolnego obrazu typu JPEG lub PNG oraz przekonwertowania go do obrazu w odcieniach szarości. Obraz ten zostaje dalej zapisany w postaci dwuwymiarowej macierzy i służy do późniejszego liczenia dopasowania nitek.

Następnym krokiem jest automatyczne przygotowanie maski z wagami dla obrazu wejściowego. Ze względu na to, że takim obrazem może być dowolne zdjęcie lub rysunek, koniecznym jest posłużenie się sztuczną inteligencją, która zadecyduje jakie elementy obrazu są istotne, a który nie. W tym celu używany jest pretrenowany model sieci neuronowej usuwania tła z obrazu [13]. Założono tutaj, że w większości obrazów tło jest mniej istotne niż obiekt pierwszoplanowy. W rezultacie otrzymujemy obraz identyczny jak wejściowy, jednak piksele które wykryte zostały jako tło są oznaczone jako przeźroczyte. Obraz ten posłuży dalej do tworzenia maski.

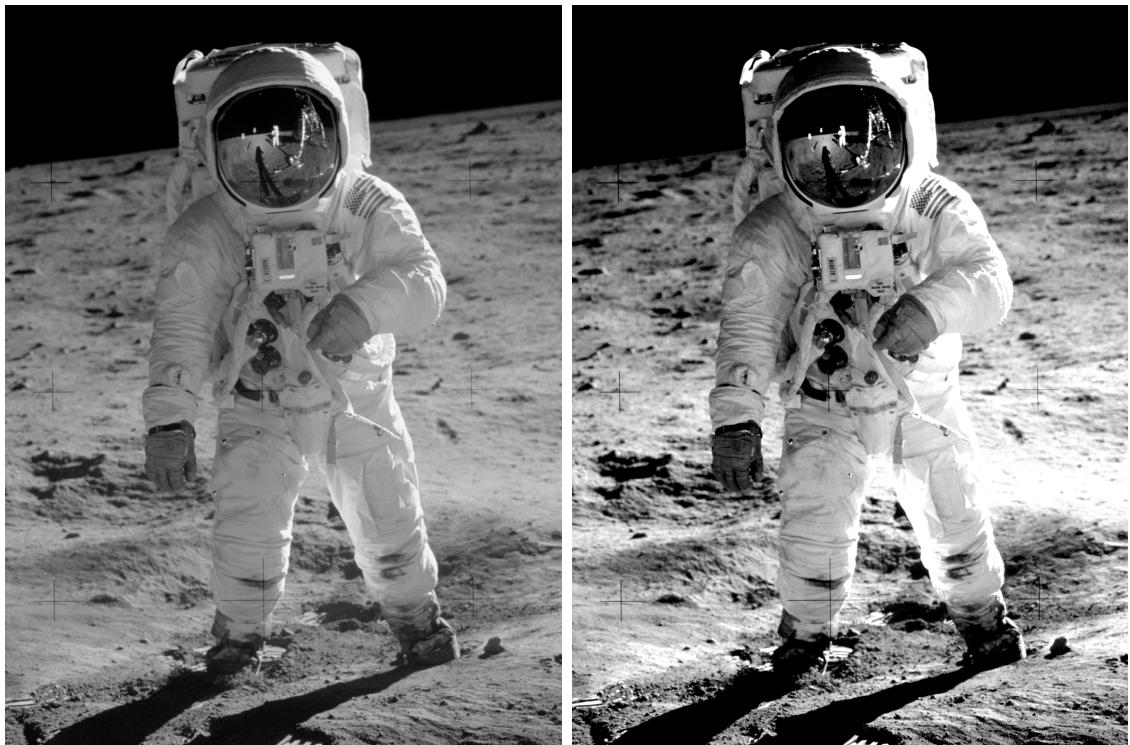
Następnym krokiem jest automatyczne wykrycie krawędzi obrazu wejściowego. W obrazach Thread Art wiele szczegółów zostaje utraconych, ze względu na konieczność używania jedynie cięciw okręgu, muszących przecinać zarówno porządne jak i nieporządne obszary. Stworzenie maski, która promuje kontury obrazu, potrafi znacznie uwypuklić linie tworzące obrys obiektu i jego szczegóły, dzięki czemu wygenerowany obraz znacznie bardziej przypomina ten wejściowy. W celu wygenerowania krawędzi obrazu zastosowano operator Sobla. Polega to na operacji splotu wykonanej na obrazie wejściowym przy pomocy macierzy będącej filtrem (jądrem). Jądro to macierz 3×3 składająca się z różnie ważonych indeksów. Obraz jest najpierw przetwarzany osobno pionowo i poziomo, a następnie łączony razem, tworząc nowy obraz, który reprezentuje sumę krawędzi. Na koniec wartości maski są skalowane do sparametryzowanego przedziału $< 0; MASK_EDGES_FOCUS >$. Wygene-

rowany w ten sposób obraz jest użyty do finalnego utworzenia maski.

Ostatnim etapem jest stworzenie maski. Na początku tworzona jest macierz o wymiarach takich jak przeskalowany obraz wejściowy. Wartość każdego piksela to suma wartości wszystkich parametrów maski, czyli $MASK_BACKGROUND_FOCUS$, $MASK_OBJECT_FOCUS$ oraz $MASK_EDGES_FOCUS$. Następnie każdy piksel, który wykryty został jako tło, jest zmniejszany o stałą wartość tła maski, która jest określona w parametrze $MASK_BACKGROUND_FOCUS$. Jeśli natomiast dany piksel nie jest tłem, jego wartość zostaje pomniejszona o wartość skupienia obiektu maski ($MASK_OBJECT_FOCUS$) oraz wartości wykrytych krawędzi ($mask[i, j]$). Dobór wyżej wymienionych wartości jest kluczowy do działania algorytmu, gdyż określa proporcję poszczególnych elementów maski, a tym samym znacząco wpływa na działanie algorytmu. Dokładny opis wszystkich parametrów metody, a także przykłady jak ich wartości wpływają na wygenerowaną maskę oraz efekt końcowy znajdują się w sekcji 4.4.

Po stworzeniu maski bazowy obraz wejściowy jest poddawany korekcji kontrastu, opisanej dokładniej w rozdziale 2.3.1.

Rysunki 4.1 oraz 4.2 przedstawiają wszystkie wyżej wymienione techniki na przykładowym obrazie.

(a) obraz wejściowy bez żadnych modyfikacji

(b) obraz wejściowy ze zwiększym kontrastem

Rysunek 4.1: Wizualizacja obrazu wejściowego i zmiany kontrastu autorskiej metody

(a) obraz wejściowy bez tła

(b) krawędzie obrazu wejściowego

(c) finalna maska obrazu
wejściowego

Rysunek 4.2: Wizualizacja obrazu bez tła, wykrytych krawędzi i finalnej maski dla autorskiej metody

4.2 Generowanie słowników pozycji

Jedną z najbardziej wymagających obliczeniowo operacji koniecznych do wygenerowania obrazu Thread Art jest obliczenie pozycji gwoździ na obrazie oraz wszystkich dozwolonych linii łączących te punkty. Aby uniknąć konieczności generowania tych wartości każdorazowo podczas tworzenia obrazu stworzono osobny program

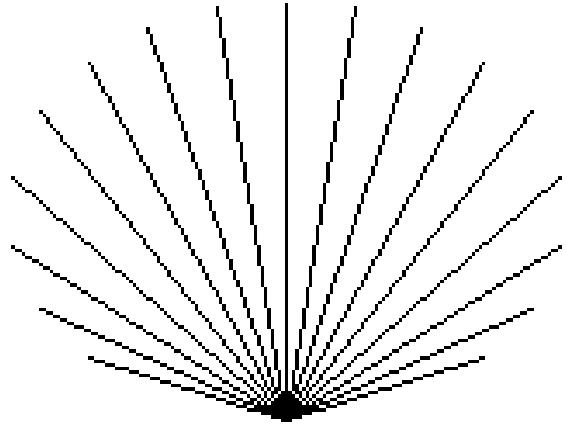
służący temu celowi oraz zapisujący wartości w postaci słownika do pliku binarnego. Taka metoda pozwala na natychmiastowy dostęp do danych wszystkich nitek biegących od danego gwoździa, czy wszystkich punktów leżących między dwoma gwoździami, bez konieczności każdorazowego wykonywania długotrwałych obliczeń. Ponadto, zdefiniowane zostało kilka rodzajów rozmieszczenia gwoździ na płótnie, dzięki czemu możliwe jest tworzenie obrazów z gwoździami rozmieszczonymi na obwodzie prostokąta o proporcjach 2:3, 3:2, 3:4, 4:3 i 1:1 oraz na elipsach wpisanych w te prostokąty.

Operacja rozpoczyna się od zdefiniowania najpopularniejszych proporcji wśród obrazów [16], do których przycinane będą wczytywane obrazy. Przycinane są one zawsze do najbliższych zdefiniowanych proporcji. Następnie zdefiniowano rozdzielczości, do których będą one skalowane, są to: 1561x1561 (1:1), 1761x1321 (4x3) oraz 1801x1441 (5x4). Liczba pikseli w każdym obrazie jest zbliżone, dzięki czemu czas generowania obrazu jest podobny, niezależnie od jego wejściowych proporcji. W przypadku odwrócenia proporcji wykorzystywane są te same wartości, natomiast obraz w czasie tworzenia jest obrócony o 90° . Następnym krokiem jest wygenerowanie pozycji gwoździ. Algorytm rozmieszcza je równomiernie na obwodzie elipsy lub prostokąta, a ich liczba jest wyliczana na podstawie podanej odległości między nimi, czyli parametru *NAIL_DISTANCE*.

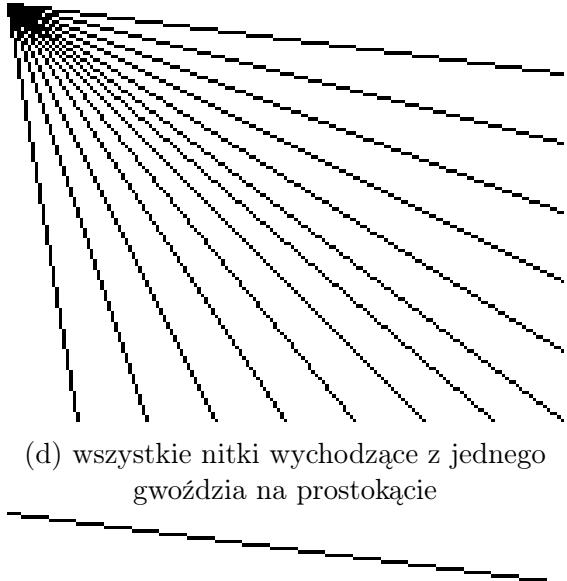
Rezultatem są dwie listy i dwa słowniki. Listy przechowują odpowiednio wartości współrzędnych wszystkich gwoździ oraz wszystkie dopuszczalne pary współrzędnych tworzących nitki. Słowniki mapują konkretny gwóźdź do wszystkich wychodzących od niego nitek oraz konkretną nitkę do wszystkich współrzędnych pikseli przez które przechodzi.

Po wygenerowaniu wartości są one zapisywane do pliku binarnego, skąd mogą być w dowolnej chwili wczytane i posłużyć do szybkiego wygenerowania obrazu przez algorytm. Na rysunku 4.3 zaprezentowane zostały przykładowe użycia słownika w celu otrzymania danych z obrazu o rozdzielczości 121x161 oraz o odległości między gwoździami *NAIL_DISTANCE = 20*.

(a) wszystkie gwoździe rozmieszczone w równych odstępach na elipsie

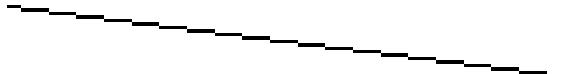
(b) wszystkie gwoździe rozmieszczone w równych odstępach na prostokącie

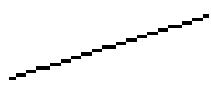
(c) wszystkie nitki wychodzące z jednego gwoździa na elipsie

(d) wszystkie nitki wychodzące z jednego gwoździa na prostokącie

(e) wszystkie piksele wychodzące z jednej nitki na elipsie

(f) wszystkie piksele wychodzące z jednej nitki na prostokącie

Rysunek 4.3: Wizualizacja danych wejściowych autorskiej metody

4.3 Opis algorytmu

Mając wszystkie niezbędne dane wejściowe program zaczyna liczyć najlepszą możliwą trasę dla nitki. Zastosowany został tu algorytm iteracyjny, gdzie wybierany jest pierwszy losowy gwóździec, a każdy następny jest określany przez funkcję dopasowującą. Ze względu na użycie maski z wagami, do policzenia dopasowania (w formie kary) użyta została średnia ważona. Dla każdego piksela jest ona liczona następująco:

$$P(k, w) = \frac{1}{V} \left(\sum_{i=1}^A w_i \cdot k_i \right) \quad (4.1)$$

gdzie k to nitka biegąca przez dwa gwóździece,

k_i to wartość i piksela przez które przechodzi nitka,

w to wagi nitki biegającej przez dwa gwóździece,

w_i to wartości wagi i piksela,

A to ilość pikseli przez które przechodzi nitka,

V to suma wag pikseli, przez które przechodzi nitka.

Algorytm liczy wartość kary na podstawie pikseli obrazu wejściowego i wartości wag wygenerowanej maski. W odróżnieniu od innych metod, nie jest tu parametryzowana jedynie siła, z jaką maska powinna zostać zastosowana, ale jak silnie każdy z jej elementów składowych powinien być brany pod uwagę. Dokładny opis parametrów i to w jaki sposób wpływają one na obraz zostało dokładniej opisane w sekcji 4.4.

Ponadto, podobnie jak ma to miejsce w pracy autorstwa Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira [8], autorska metoda oferuje kilka możliwości wyboru momentu zapisania obrazu. Tryb iteracyjny określa minimalną i maksymalną liczbę iteracji oraz interwał z jakim zapis ma zostać dokonany. Tryb automatyczny liczy preferowaną liczbę iteracji na podstawie średniej wartości piksela obrazu wejściowego i zapisuje obraz w tej wyliczonej wartości oraz w wartości powiększonej i pomniejszonej o parametr *SAVE_AROUND*. Dokładna liczba preferowanych iteracji liczona jest ze wzoru:

$$I(x) = 500 + D \cdot 10 \cdot (255 - M(x)) \cdot S \quad (4.2)$$

gdzie $M(x)$ to średnia wartość pikseli obrazu wejściowego,

D określa parametr *PREFERRED_DARKNESS*,

S to parametr ułożenia gwoździ równy $S = 1.0$ w przypadku elipsy oraz $S = \frac{4}{\pi}$ w przypadku prostokąta.

4.4 Parametry

W celu dostosowania algorytmu pod konkretny rodzaj obrazu, ale także subiektywnych preferencji, program oferuje szereg parametrów, których zmiana ma istotny wpływ na wynik końcowy.

Mimo, że parametry programu do generowania pozycji gwoździ i nitek zostały precyzyjnie dobrane, użytkownik nadal posiada możliwość ich modyfikacji. Poniżej znajduje się ich lista oraz dokładny opis:

- *NAIL_DISTANCE* określa w jakich odstępach od siebie generowane są gwoździe.
- *Skip_Neighbour_Nails* określa ile najbliższych gwoździ powinno być ignorowanych przy tworzeniu listy wszystkich możliwych nitek. Parametr ten dotyczy tylko ułożenia gwoździ na elipsie, gdyż w przypadku prostokąta automatycznie usuwane są nitki całkowicie znajdującej się na krawędzi prostokąta.
- Rozdzielczości i proporcje określone i opisane w sekcji 4.2 również mogą zostać zmienione. Pamiętać należy jednak o tym, aby po zmianie tych parametrów wygenerować na nowo słowniki oraz dostosować algorytm do wczytania nowych danych.

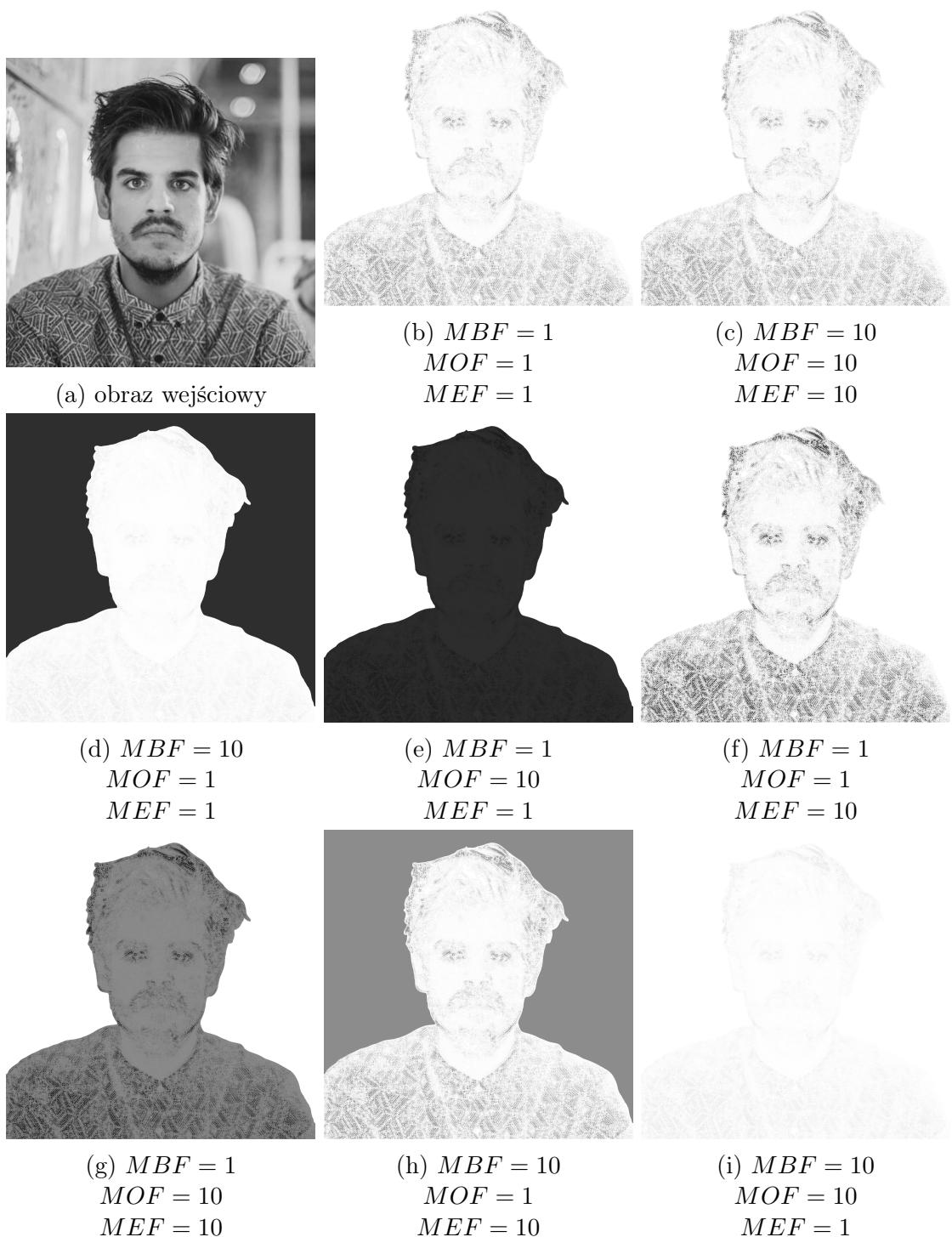
Najważniejszymi parametrami są parametry algorytmu tworzącego obraz. Poniżej znajdują się parametry wraz z opisami dotyczącymi odpowiednio obróbki danych wejściowych, współczynników maski bezpośrednio sterujących algorytmem oraz samego algorytmu:

- *Contrast_Factor* to parametr mówiący z jaką siłą należy zwiększyć kontrast obrazu wejściowego. Każda wartość niższa niż 1.0 zmniejszy kontrast obrazu, a każda wyższa spowoduje jego poprawę.
- *Invert_Input_Image* to flaga decydująca, czy odwrócić obraz wejściowy. Stosowany często, gdy obiekt który chcemy odwzorować algorytmem jest jaśniejszy niż jego tło, lub ze względów subiektywno-estetycznych

- *MASK_BACKGROUND_FOCUS* (MBF) określa jaką wagę będzie miało tło maski. Im większa wartość tym większy jest wpływ tła na wynik końcowy algorytmu. Wartość ta musi być większa od 0.
- *MASK_OBJECT_FOCUS* (MOF) określa stopień zwiększenia znaczenia obiektu na masce. Efektem końcowym dla każdego piksela obiektu maski będzie suma wszystkich trzech parametrów maski pomniejszona o tę wartość oraz wartość wykrytej krawędzi. Im większa jest ta wartość tym chętniej algorytm skupiał się będzie na wykrytym obiekcie. Wartość ta musi być większa od 0.
- *MASK_EDGES_FOCUS* (MEF) określa jak wykryte krawędzie obrazu wejściowego wpływać mogą na efekt końcowy maski. Po wygenerowaniu krawędzi wszystkie wartości skalowane są do przedziału $<0; MASK_EDGES_FOCUS>$.
- *PREFERRED_DARKNESS* dostosowuje liczbę obliczonych iteracji. Wartość 1.0 pozostawia tę wartość na poziomie domyślnym, wartości wyższe skutkują większą liczbą iteracji i tym samym ciemniejszym wynikiem, a niższe odwrotnie.
- *SAVE_AROUND* określa dwa dodatkowe zapisy generowanego obrazu do pliku równe obliczonej wartości iteracji powiększonej i pomniejszonej o tę wartość.
- *START_SAVE* określa moment od którego zaczynany jest interwałowy zapis generowanego obrazu.
- *SAVE_INTERVAL* określa interwał zapisu generowanego obrazu, czyli co jaką liczbę iteracji algorytm powinien zapisać wynik.
- *MAX_ITERATIONS* określa moment do którego wykonywany jest interwałowy zapis generowanego obrazu.
- *ITERATION_MODE* określa tryb zapisywania generowanych obrazów. W trybie “interval” algorytm zapisuje dane do pliku przy iteracjach $i \geq START_SAVE$ co stałą wartość *SAVE_INTERVAL*, lecz nie więcej niż $i = MAX_ITERATIONS$. W trybie “auto” liczba ta jest liczona na podstawie wzoru 4.2 i oznaczona jako i , a zapis następuje przy wartościach $i - SAVE_AROUND$, i oraz $i + SAVE_AROUND$.
- *NAIL_ARRANGEMENT* to parametr określający ułożenie gwoździ na płótnie. Dostępne wartości to “ellipse” oraz “rectangle”.

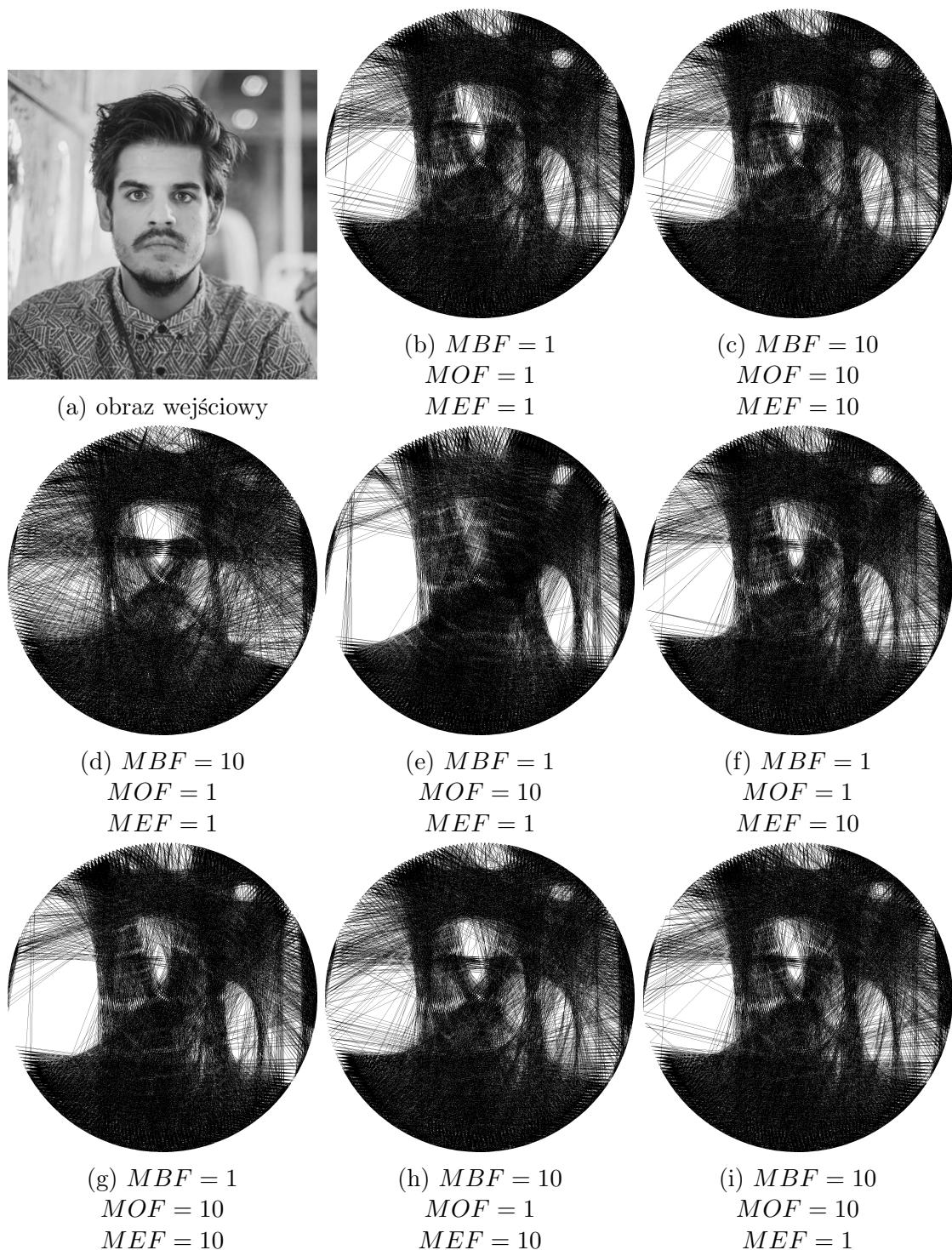
Główna cechą opisywanej metody jest automatyczne generowanie maski i możliwość dostosowania jej parametrów pod konkretny obraz. Na rysunku 4.4 przedstawiono osiem masek wygenerowanych z różnymi parametrami. W celu wizualizacji wszystkie wartości pikseli przeskalowane zostały do wartości z przedziału $<0; 255>$. Maski 4.4b i 4.4c są identyczne, gdyż parametry te określają proporcję miedzy sobą i przeskalowany rezultat będzie identyczny. Maska 4.4d najbardziej skupia się na tle, stąd jego kolor jest czarny (niska waga, mała kara, duża szansa wyboru nitki przez nie przechodzącej), a obiekt jest jasny (wysoka waga) z delikatnie zaakcentowanymi krawędziami. Maska 4.4e oraz 4.4f analogicznie skupiają się jedynie na jednym elemencie, czyli odpowiednio na obiekcie oraz na jego krawędziach. Maski 4.4g, 4.4h oraz 4.4i skupiają się na dwóch parametrach na raz, tym samym tracąc skupienie odpowiednio na tle, obiekcie i krawędziach.

Rysunek 4.5 przedstawia wygenerowane obrazy Thread Art z pomocą masek pokazanych na rysunku 4.4. Każdy z nich został stworzony przez trzy tysiące nitek, dzięki czemu porównać można bezpośredni wpływ parametrów maski na rozmieszczenie stałej liczby nitek. Największą różnicę dostrzec można porównując ze sobą obrazy 4.5d oraz 4.5e. Na pierwszym algorytm dopuszczał znacznie więcej nitek przechodzących przez tło, natomiast na drugim bardzo ich unikał, co ciekawe, kosztem szczegółowości twarzy. Szczegóły te zostały najlepiej odtworzone w obrazie 4.5f, gdzie to właśnie parametr skupienia krawędzi był największy.

Rysunek 4.4: Wpływ parametrów na graficzną reprezentację maski

Źródło: <https://cdn.koncertomania.pl/file/eventmediabackup/plakaty/duzy/1/1441642795LsVVW07SU4TFqgmcnLT7Sx4Z6HXzpK.jpg>

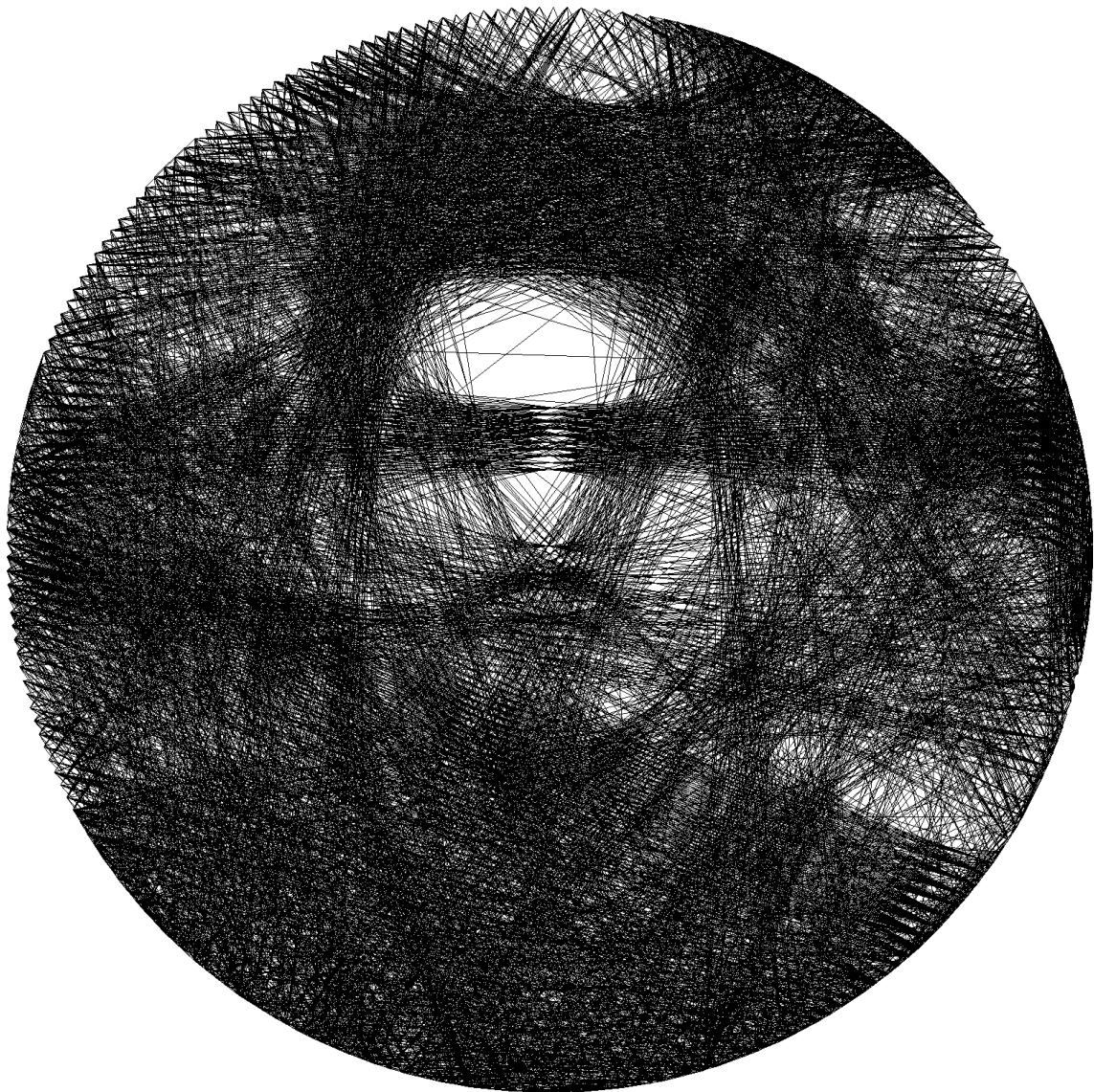

Rysunek 4.5: Wpływ parametrów na graficzną reprezentację maski

Źródło: <https://cdn.koncertomania.pl/file/eventmediabackup/plakaty/duzy/1/1441642795LsVvV07SU4TFqgmcnLT7Sx4Z6HXzpK.jpg>

4.5 Wizualizacja danych

W niniejszej metodzie możliwy do zrealizowania jest każdy z wymienionych w sekcji 2.4.4 sposobów wizualizacji danych. Domyślnym sposobem jest naniesienie wybranych nitek na pusty biały obraz oraz zapisanie go do pliku w formacie stosującym kompresję bezstratną, czyli na przykład PNG. Przykład takiej wizualizacji jest widoczny na rysunku 4.6.

Rysunek 4.6: Wizualizacja obrazu w formacie PNG

Możliwe jest również zapisanie wyniku w postaci obrazu grafiki wektorowej, niosącego ze sobą wiele zalet, szerzej omówionych w sekcji 2.4.4. Przede wszystkim jednak istnieje możliwość zapisania takiego obrazu w dowolnej rozdzielczości oraz późniejsza łatwa zamiana koloru oraz grubości nitek. Przykład takiej wizualizacji

jest widoczny na rysunku 4.7.

Rysunek 4.7: Wizualizacja obrazu w formacie SVG

Ponadto, algorytm generuje listę kolejnych gwoździ, przez które należy przeprowadzić nić w celu odtworzenia obrazu w rzeczywistości. W odróżnieniu od podejścia opisywanego w sekcji 3.3, gdzie między każdymi dwoma gwoździami poprowadzić można cztery różne trasy nitki, tutaj dla uproszczenia istnieje tylko jedna taka trasa, a średnica gwoździa jest pomijana. Fragment wygenerowanej listy gwoździ widoczny jest na listingu 4.1.

```
0 228 238 241 167 240 168 239 164 241 6 228 233 237 168 238 4 228 8 234 157  
235 161 240 164 238 170 230 152 67 64 143 214 149 215 148 67 70 54 49 223  
150 214 199 204 128 205 198 14 197 209 138 210 134 201 20 200 126 203 145 64  
77 74 130 202 127 203 147 66 151 214 156 68 56 81 231 244 3 230 151 213  
137 214 144 73 49 225 50 53 84 45 103 60 57 43 67 155 207 154 230 80  
39 27 33 24 35 95 37 68 153 230 167 239 161 238 7 4 242 232 229 79  
49 143 215 197 206 155 214 139 213 210 136 133 202 129 84 234 52 146 206 156  
213 150 224 50 103 40 91 51 138 64 61 151 212 156 70 229 5 98 42 85  
52 108 87 41 105 185 104 186 103 55 69 42 101 39 36 130 72 89 240 166  
241 172 76 239 171 77 227 9 228 7 173 9 226 50 229 167 238 171 78 228
```

(...)

```
46 41 124 1 61 237 205 44 103 8 145 225 79 145 69 226 118 36 97 237  
192 24 123 17 12 193 25 87 223 141 220 195 11 131 17 194 229 125 32 44  
4 68 223 142 40 78 241 154 208 197 221 166 10 164 12 175 85 234 125 9  
171 11 169 15 122 244 230 158 243 50 238 176 83 34 110 14 123 73 119 206  
80 43 96 133 72 4 71 131 242 138 189 20 139 69 2 5 181 14 124 201  
117 239 27 118 28 91 84 127 75 199 76 167 214 85 36 113 64 124 24 121  
15 129 10 213 129 33 39 110 206 145 200 127 231 74 53 116 33 121 90 144  
208 138 244 136 2 65 162 91 151 156 89 232 59 78 234 109 92 104 31 184  
92 178 129 29 231 63 10 207 218 170 243 132 25 135 47 88 130 46 137 66  
212 150 235 68 3 122 230 94 42 142 22 8 210 217 50 236 239 190 103 183
```

Listing 4.1: Plik zawierający listę gwoździ służącą do rzeczywistej wizualizacji obrazu.

Rozdział 5

Implementacja

Niniejszy rozdział opisuje implementację autorskiej metody generowania obrazów Thread Art opisanej w rozdziale 4. Opisane są tu wszystkie użyte technologie, zewnętrzne biblioteki i autorskie rozwiązania. Pokazane są również listingi kodu źródłowego wraz z objaśnieniem oraz informacje dotycząca użytego sprzętu.

5.1 Sprzęt i technologie

Kod źródłowy aplikacji zaimplementowany został w całości w języku Python w wersji 3.9. W celu lepszej prezencji kodu źródłowego użyty został Jupyter Notebook, czyli aplikacja webowa służąca pisaniu aplikacji w języku Python oferująca podział pliku na komórki kodu źródłowego oraz komórki tekstowe, które wykorzystują formatowania w języku Markdown.

W kodzie źródłowym wykorzystany został szereg bibliotek znacznie rozszerzających możliwości bazowej wersji języka Python takie jak na przykład NumPy czy OpenCV. Wszystkie wykorzystane biblioteki opisane zostały w rozdziałach 1.5, 5.2.1 oraz 5.3.1.

Ponadto, rozwiązanie wykorzystuje sieci neuronowe w celu automatycznego wykrycia tła na obrazie i późniejszego utworzenia maski.

Do implementacji użyto komputera Macbook Air z 2020 roku wyposażony w procesor M1 typu ARM i 16GB pamięci RAM, oferujący wydajność na poziomie średnio-wysokiej klasy laptopa.

5.2 Generowanie słowników

Kod źródłowy podzielony został na dwie części. Pierwszą jest moduł generowania i zapisania do pliku słowników pozycji gwoździ, druga to przetwarzanie danych wejściowych i generowanie samych obrazów Thread Art. Ta sekcja opisuje implementację generowania słowników.

5.2.1 Zewnętrzne biblioteki

Listing 5.1 prezentuje importowane biblioteki zewnętrzne. Biblioteka OpenCV jest główną biblioteką służącą do obróbki grafiki dwuwymiarowej, Matplotlib wykorzystany został do tworzenia wykresów pomocniczych oraz wizualizacji danych, a NumPy pozwala operować na obrazie tak, jak na macierzy, będąc doskonale kompatybilnym z biblioteką OpenCV. SciPy wykorzystane zostało jedynie do obliczenia pozycji gwoździ zaprezentowanej w listingu 5.4, scikit-image do dotrzymania listy punktów leżących na linii przechodzącej przez dwa dowolne punkty (czyli do listy punktów danej nitki), PIL do wizualizacji map bitowych w notatnikach Jupyter Notebook oraz finalnie Pickle do zapisania w formie binarnej wygenerowanych słowników.

```
import cv2
import matplotlib.pyplot as plt
import numpy as np
import pickle
import scipy as sp
import scipy.optimize

from skimage.draw import line
from PIL import Image
```

Listing 5.1: Importowane biblioteki zewnętrzne.

5.2.2 Parametry

Parametrami dostępnymi w generatorze słowników(listing 5.2) są jedynie odległość jaką mieć powinny poszczególne gwoździe od siebie, a także liczba sąsiadujących

gwoździ do pominięcia w przypadku tworzenia słownika punktów na elipsie. Te jak i inne możliwe do zmiany parametry zostały dokładniej opisane w sekcji 4.4

```
NAIL_DISTANCE = 20  
SKIP_NEIGHBOUR_NAILS = 2
```

Listing 5.2: Parametry dotyczące układu gwoździ.

5.2.3 Obliczanie pozycji gwoździ

Obliczenie pozycji gwoździ zaczyna się od określenia rodzaju ułożenia gwoździ na płótnie. Może być to prostokąt lub elipsa. Listing 5.3 pokazuje funkcję służącą do wygenerowania listy takich punktów.

```
def generate_nail_positions(dimensions, nail_arrangement):  
    nails = []  
    if nail_arrangement == "ellipse":  
        nails = get_ellipse_nails(dimensions)  
    elif nail_arrangement == "rectangle":  
        nails = get_rectangle_nails(dimensions)  
    return np.array(nails)
```

Listing 5.3: Funkcja generowania pozycji gwoździ.

W przypadku wyboru elipsy jako rodzaju rozmieszczenia gwoździ, liczenie ich rozmieszczenia zaczyna się od porównania rozmiaru figury, w której elipsa ma być wpisana, policzenia promienia elipsy oraz sparametryzowanej liczby rozstawianych gwoździ. Po obliczeniu wszystkich kątów następuje ich odpowiednie dodanie do listy gwoździ i zwrócenie. Listing 5.4 dokładnie przedstawia ten proces.

```

def get_ellipse_nails(dimensions):
    flip = False

    if dimensions[0] < dimensions[1]:
        a = dimensions[0] - 0.5
        b = dimensions[1] - 0.5
        flip = True

    else:
        a = dimensions[1] - 0.5
        b = dimensions[0] - 0.5

    ellipse_circumference = np.pi*(3/2*(a/2 + b/2) - np.sqrt((a/2)*(b/2)))
    nail_number = int(ellipse_circumference / NAIL_DISTANCE)

    angles = 2 * np.pi * np.arange(nail_number) / nail_number
    if a != b:
        e2 = (1.0 - a ** 2.0 / b ** 2.0)
        tot_size = sp.special.ellipeinc(2.0 * np.pi, e2)
        arc_size = tot_size / nail_number
        arcs = np.arange(nail_number) * arc_size
        res = sp.optimize.root(
            lambda x: (sp.special.ellipeinc(x, e2) - arcs), angles)
        angles = res.x

    nails = []
    for angle in angles:
        if flip:
            nails.append(np.array([int((a * np.cos(angle))/2 + a/2),
                                  int((b * np.sin(angle))/2 + b/2)]))
        else:
            nails.append(np.array([int((b * np.sin(angle))/2 + b/2),
                                  int((a * np.cos(angle))/2 + a/2)]))

    return nails

```

Listing 5.4: Funkcja generowania pozycji gwoździ na elipsie.

W przypadku prostokąta proces ten jest prostszy, gdyż po znalezieniu współrzędnych czterech wierzchołków prostokąta następuje rozmieszczenie gwoździ w różnych odległościach na czterech bokach prostokąta z pomocą czterech osobnych pętli. Po obliczeniu wszystkich współrzędnych następuje ich odpowiednie dodanie do listy gwoździ i zwrócenie. Listing 5.4 dokładnie opisuje ten proces.

```
def get_rectangle_nails(dimensions):
    nails = []
    r0, c0 = 0, 0
    r1, c1, = 0, dimensions[1] - 1
    r2, c2 = dimensions[0] - 1, dimensions[1] - 1
    r3, c3 = dimensions[0] - 1, 0

    for i in range(c0, c1, NAIL_DISTANCE):
        nails.append((c0, i))

    for i in range(r1, r2, NAIL_DISTANCE):
        nails.append((i, c1))

    for i in range(c2, c3, -NAIL_DISTANCE):
        nails.append((r2, i))

    for i in range(r3, r0, -NAIL_DISTANCE):
        nails.append((i, c3))
```

Listing 5.5: Funkcja generowania pozycji gwoździ na prostokącie.

Mając gotową listę wszystkich punktów rozmieszczonych na elipsie lub prostokącie program generuję listę wszystkich dozwolonych nitek mogących połączyć dwa gwoździe, jak prezentuje listing 5.6. W przypadku elipsy sprawdzany jest parametr *SKIP_NEIGHBOUR_NAILS* w celu pomijania nitek znajdujących się zbyt blisko siebie, a w przypadku prostokąta pomijane są wszystkie te, leżące na tej samej krawędzi, za pomocą funkcji widocznej na listingu 5.7.

```

def generate_thread_positions(nails, dimensions, nail_arrangement):
    threads = []
    if nail_arrangement == "ellipse":
        for i in range(0, len(nails)):
            for j in range(i + 1 + SKIP_NEIGHBOUR_NAILS, len(nails)):
                if i==0 and j>=len(nails)-SKIP_NEIGHBOUR_NAILS: continue
                threads.append(np.array([nails[i], nails[j]]))
    elif nail_arrangement == "rectangle":
        for i in range(0, len(nails)):
            for j in range(i, len(nails)):
                if not is_on_same_edge(nails[i], nails[j], dimensions):
                    threads.append(np.array([nails[i], nails[j]]))
    return np.array(threads)

```

Listing 5.6: Funkcja generowania pozycji nitek.

```

def is_on_same_edge(point1, point2, dimensions):
    if point1[0] == 0 and point2[0] == 0:
        return True
    if point1[0] == dimensions[0] - 1 and point2[0] == dimensions[0] - 1:
        return True
    if point1[1] == 0 and point2[1] == 0:
        return True
    if point1[1] == dimensions[1] - 1 and point2[1] == dimensions[1] - 1:
        return True
    return False

```

Listing 5.7: Funkcja sprawdzająca położenie nitek względem krawędzi prostokąta.

5.2.4 Tworzenie słowników

Mając wygenerowane listy gwoździ i nitek należy utworzyć słowniki, które w łatwy sposób pozwolą uzyskać dostęp do niezbędnych danych. Jednym z takich słowników jest słownik mapujący gwoździe do wszystkich nitek biegących od niego. Proces

generowania tego słownika prezentuje listing 5.8, a funkcję szukającą i zwracającą takie dane prezentuje listing 5.9.

```
def generate_nail_to_threads_dictionary(nails, threads):
    nail_to_thread_dictionary = {}
    for nail in nails:
        nail_to_thread_dictionary[nail.tobytes()] =
            = get_threads_from_nail(threads, nail)
    return nail_to_thread_dictionary
```

Listing 5.8: Funkcja generowania słownika gwoździa do jego nitek.

```
def get_threads_from_nail(threads, nail):
    threads_from_nail = []
    for thread in threads:
        if np.array_equal(thread[0], nail) or np.array_equal(thread[1], nail):
            threads_from_nail.append(thread)
    return np.array(threads_from_nail)
```

Listing 5.9: Funkcja zwracająca wszystkie nitki wychodzące z danego gwoździa.

Drugim niezbędnym słownikiem jest słownik mapujący nitki do współrzędnych punktów leżących na niej. Proces generowania tego słownika prezentuje listing 5.10.

```
def generate_thread_to_points_dictionary(threads):
    thread_to_points_dictionary = {}
    for thread in threads:
        a, b = line(thread[0][0], thread[0][1], thread[1][0], thread[1][1])
        points = []
        for i in range(len(a)):
            points.append((a[i], b[i]))
        thread_to_points_dictionary[thread.tobytes()] = np.array(points)
    return thread_to_points_dictionary
```

Listing 5.10: Funkcja generowania słownika nitki do punktów obrazu na niej leżących.

5.2.5 Zapis do pliku

Ostatnim etapem generacji danych słownikowych jest ich zapisanie w postaci pliku binarnego, dzięki czemu dane te mogą być szybko odczytane i wykorzystane do tworzenia obrazów Thread Art. Listing 5.11 prezentuje implementację tej funkcjonalności.

```
def pickle_dictionaries(dimensions, filename, nail_arrange):
    nails = generate_nail_positions(dimensions, nail_arrange)
    threads = generate_thread_positions(nails, dimensions, nail_arrange)
    nail_to_threads_dictionary
        = generate_nail_to_threads_dictionary(nails, threads)
    thread_to_points_dictionary
        = generate_thread_to_points_dictionary(threads)

    with open("dictionaries/" + nail_arrange + "_" + \
              filename + ".dat", "wb") as dictionary_file:
        pickle.dump((nails, threads, nail_to_threads_dictionary,
                     thread_to_points_dictionary), dictionary_file)
```

Listing 5.11: Funkcja zapisująca dane ze słowników do pliku bajtowego.

5.3 Generowanie obrazów

Drugą częścią implementacji jest program przetwarzający dane wejściowe oraz generujący pożądany obraz typu Thread Art. Wymaga on wygenerowanych i zapisanych wcześniej słowników oraz tworzy maskę wag mówiącą algorytmowi na jakich aspektach obrazu powinien się skupić.

5.3.1 Zewnętrzne biblioteki

Na listingu 5.12 pokazane są importowane zewnętrzne biblioteki. Część z nich pokrywa się z tymi opisanymi w sekcji 5.2.1. Oprócz nich dodane zostały jeszcze Pycairo służące do zapisu plików grafiki wektorowej SVG, biblioteki systemowe OS i SYS do zarządzania strukturą folderów przy testach oraz RemBg służący do usuwania tła z

obrazów.

```
import cairo
import cv2
import matplotlib.pyplot as plt
import numpy as np
import os
import pickle
import sys

from PIL import Image
from rembg.bg import remove as remove_background
from skimage.draw import line
```

Listing 5.12: Zainportowane zewnętrzne biblioteki.

5.3.2 Parametry

Na listingu 5.13 widać parametry programu głównego wraz z ich domyślnymi wartościami. Ich opis wraz z wpływem jaki mają na generowanie obrazów zostało dokładnie opisane w sekcji 4.4.

```

CLEAN_WORKSPACE = True
VISUALIZE_DURING_RUN = False

INPUT_IMAGE_PATH = "img/taco.png"
OUTPUT_IMAGE_PATH = "img_out/" +
    os.path.splitext(INPUT_IMAGE_PATH[4:])[0]

CONTRAST_FACTOR = 2.0
INVERSE_INPUT_IMAGE = False

MASK_BACKGROUND_FOCUS = 1
MASK_OBJECT_FOCUS = 2
MASK_EDGES_FOCUS = 3

PREFERRED_DARKNESS = 1.0
SAVE_AROUND = 200
START_SAVE = 1000
SAVE_INTERVAL = 500
MAX_ITERATIONS = 5000
ITERATION_MODE = "auto"

NAIL_ARRANGEMENT = "ellipse"

```

Listing 5.13: Parametry dotyczące programu.

5.3.3 Przygotowanie danych wejściowych

Listing 5.14 przedstawia funkcję tworzącą pełen zestaw danych wejściowych na podstawie ustawionej w parametrze ścieżki do obrazu wejściowego. Na początku obraz jest wczytywany i tworzony jest jego negatyw, jeśli odpowiednia flaga została zaznaczona w parametrach. Następnie na podstawie wymiarów obrazu, dopasowywana jest do niego najbliższa ze zdefiniowanych proporcji obrazu, tak jak pokazane jest to na listingu 5.15. Po znalezieniu najbliższych proporcji obraz jest do nich przyci-

nany, tak jak pokazane jest to na listingu 5.16, oraz skalowany do predefiniowanej rozdzielczości pasującej do proporcji obrazu, co pokazuje listing 5.17. Tak stworzony obraz jest zapisany w zmiennej *input_image*, a funkcja z pomocą biblioteki RemBg tworzy obraz z usuniętym tłem, który również jest zachowywany. Następnym krokiem jest stworzenie obrazu zawierającego informacje o krawędziach obrazu stworzonego przy pomocy filtru Sobela, zeskalowanie go do wielkości opisanej w jednym z parametrów maski i zapisanie go w zmiennej *image_edges*. Łącząc ze sobą tak wygenerowane obrazy następuje stworzenie maski i zapisanie jej do zmiennej *mask*. Na koniec obraz wejściowy jest poddawany korekcji kontrastu i zostaje zwrócony wraz z wygenerowaną maską oraz wartością liczbową dopasowanej proporcji obrazu.

```

def get_input():

    input_image = cv2.imread(INPUT_IMAGE_PATH, 0)

    if INVERSE_INPUT_IMAGE: input_image = cv2.bitwise_not(input_image)

    aspect_ratio = decide_aspect_ratio(input_image)

    input_image = center_crop_to_aspect_ratio(input_image, aspect_ratio)

    input_image = resize_to_aspect_ratio(input_image, aspect_ratio)

    is_success, buffer_array = cv2.imencode(".png", input_image)

    byte_image = buffer_array.tobytes()

    output_buffer_array = remove_background(byte_image)

    im_no_bg = cv2.imdecode(np.frombuffer(output_buffer_array,
                                           np.uint8), cv2.IMREAD_UNCHANGED)

    image.blur = cv2.GaussianBlur(input_image, (3, 3), 0)

    image_sobel = cv2.convertScaleAbs(cv2.Sobel(src=image.blur,
                                                ddepth=cv2.CV_64F, dx=1, dy=1, ksize=5))

    image_edges = image_sobel / (image_sobel.max() / MASK_EDGES_FOCUS)

    mask = np.ones(image_edges.shape, np.float64)
        * (MASK_BACKGROUND_FOCUS + MASK_OBJECT_FOCUS + MASK_EDGES_FOCUS)

    for i in range(input_image.shape[0]):

        for j in range(input_image.shape[1]):

            if image_no_bg_alpha[i, j][3] <= 25:

                mask[i, j] = mask[i, j] - MASK_BACKGROUND_FOCUS

            else: mask[i, j] = mask[i, j] - \
                (MASK_OBJECT_FOCUS + image_edges[i, j])

    mean = np.uint8(cv2.mean(input_image)[0])

    input_image = cv2.addWeighted(input_image, CONTRAST_FACTOR,
                                 np.ones_like(input_image) * mean, 1-CONTRAST_FACTOR, 0.0)

    return input_image, mask, aspect_ratio

```

Listing 5.14: Funkcja zwracająca wczytane i przetworzone dane wejściowe.

```

def decide_aspect_ratio(image):
    width, height = image.shape[1], image.shape[0]
    img_ar = width / height
    arr = np.asarray([1/1 , 3/4, 4/3, 4/5, 5/4])
    return arr[(np.abs(arr - img_ar)).argmin()]

```

Listing 5.15: Funkcja przyporządkowująca najbardziej zbliżoną predefiniowaną proporcję obrazu.

```

def center_crop_to_aspect_ratio(image, aspect_ratio):
    width, height = image.shape[1], image.shape[0]
    img_ar = width / height
    if img_ar > aspect_ratio:
        return image[:, int((width - height * aspect_ratio) / 2):
                     int((width + height * aspect_ratio) / 2)]
    else:
        return image[int((height - width / aspect_ratio) / 2):
                     int((height + width / aspect_ratio) / 2), :]

```

Listing 5.16: Funkcja przycinająca obraz do danej proporcji ekranu.

```

def resize_to_aspect_ratio(image, aspect_ratio):
    if aspect_ratio == 1/1:
        return cv2.resize(image, (1561, 1561))
    elif aspect_ratio == 3/4:
        return cv2.resize(image, (1321, 1761))
    elif aspect_ratio == 4/3:
        return cv2.resize(image, (1761, 1321))
    elif aspect_ratio == 4/5:
        return cv2.resize(image, (1441, 1801))
    elif aspect_ratio == 5/4:
        return cv2.resize(image, (1801, 1441))

```

Listing 5.17: Funkcja skalująca obraz do danej rozdzielczości.

5.3.4 Algorytm

Na listingu 5.19 widnieje pierwsza część funkcji do generowania obrazów Thread Art. Jest to przygotowanie i uporządkowanie wszystkich niezbędnych danych przed samym rozpoczęciem pracy algorytmu. Na początku przechwytywane są dane z funkcji zajmującej się wczytaniem obrazu wejściowego i wygenerowaniem maski. Następnie tworzony jest pusty obraz wyjściowy, na którym nanoszone będą kolejno wybrane nitki oraz wczytywane są z pliku wszystkie dane słownikowe, jak pokazano na listingu 5.18. Sprawdzana jest również orientacja obrazu tak, aby wykorzystać jeden plik słownikowy dla odpowiadających proporcji ekranu (na przykład 3:4 oraz 4:3). Potem ustalane są zmienne przechowujące użyte nitki, gwóźdź startowy oraz drogę nitki dla wizualizacji rzeczywistej. Ostatnim krokiem jest wizualizacja obrazu wejściowego i maski, jeśli odpowiednia flaga została zaznaczona.

```
def get_data_from_dictionaries(aspect_ratio, nail_arrangement):
    ar = ""

    rotate = False

    if aspect_ratio == 1/1: ar = "1x1"
    elif aspect_ratio == 3/4: ar = "4x3"
    elif aspect_ratio == 4/3: ar = "4x3" rotate = True
    elif aspect_ratio == 4/5: ar = "5x4"
    elif aspect_ratio == 5/4: ar = "5x4" rotate = True

    with open("dictionaries/" + nail_arrangement + \
              "_" + ar + ".dat", "rb") as dictionary_file:
        n, t, ntt, ttp = pickle.load(dictionary_file)

    return n, t, ntt, ttp, rotate
```

Listing 5.18: Funkcja wczytująca dane słownikowe z pliku bajtowego.

```

def produce_thread_art():

    print("Producing " + NAIL_ARRANGEMENT + \
          " thread art for: ", INPUT_IMAGE_PATH)

    input_image, image_mask, aspect_ratio = get_input()
    output_image = get_new_image(input_image.shape)
    thread_path = ""

    n, t, ntt, ttp, rotate
        = get_data_from_dictionaries(aspect_ratio, NAIL_ARRANGEMENT)

    if rotate: # if dictionary exists for rotated image, use it
        input_image = cv2.rotate(input_image, cv2.ROTATE_90_CLOCKWISE)
        image_mask = cv2.rotate(image_mask, cv2.ROTATE_90_CLOCKWISE)
        output_image = cv2.rotate(output_image, cv2.ROTATE_90_CLOCKWISE)

    used_threads = []
    curr_nail = ntt[list(ntt)[0]][0][0]
    thread_path = thread_path + str(get_nail_number(curr_nail, n)) + " "
    current_input_image = input_image.copy()

    save_mask(image_mask, rotate)
    display_mask(image_mask)

    if VISUALIZE_DURING_RUN:
        print("Input image: ")
        display_image(current_input_image, rotate)

        print("Input image mask: ")
        display_mask(image_mask, rotate)

```

Listing 5.19: Pierwsza część funkcji generującej obraz typu Thread Art.

Listing 5.20 przedstawia drugą część funkcji tworzącej obrazy Thread Art. Jest to pętla powtarzająca się, w zależności od parametru *ITERATION_MODE*, określoną liczbę razy. Liczba ta liczona jest w funkcji, którą prezentuje listing 5.21. Po wyliczeniu tej wartości rozpoczęta wykonywać się pętla. Na początku ze słownika brana jest liczba dostępnych nitek z aktualnego gwoździa lub algorytm jest przerwany, jeśli takich nitek już nie ma. Następnie za sprawą funkcji przedstawionej na listingu 5.22 wybierana jest najlepiej pasująca nitka. Wybór ten dokonywany jest poprzez policzenie kary dla każdej z nitek jak na listingu 5.23 oraz znalezienie tej z wartością najmniejszą. Po wyborze odpowiedniej nitki jest ona zapisywana do zmiennej i za pomocą funkcji z listingu 5.24 wybierany jest gwóźdź z jej drugiego końca. Dalej aktualizowane są listy wykorzystanych nitek i gwoździ, aby po pracy algorytmu zapisać wygenerowane wyniki. Na koniec ze słowników usuwane zostają wykorzystane nitki tak, aby nie wybrać ich ponownie, z obrazu wejściowego usuwana jest wybrana nitka, a status pracy algorytmu jest zapisywany według określonych parametrów zapisu tak, jak prezentuje listing 5.25.

```

pref_it, max_it = get_iterations(np.average(image_mask))

for i in range(1, max_it):
    current_threads = ntt[curr_nail.tobytes()]
    if len(current_threads) == 0: break

    selected_t, selected_t_pen =
        get_best_fitting_thread(ntt, curr_nail,
                               ttp, current_input_image, image_mask)
    next_nail = get_other_end_of_thread(selected_t, curr_nail)
    thread_path = thread_path + str(get_nail_number(next_nail, n)) + " "
    if i % 20 == 0: thread_path = thread_path + "\n"
    used_threads.append(selected_t)

    ntt[curr_nail.tobytes()] = np.array([a for a,
                                         skip in zip(ntt[curr_nail.tobytes()], [np.allclose(a,
                                         selected_t) for a in ntt[curr_nail.tobytes()]]) if not skip])
    ntt[next_nail.tobytes()] = np.array([a for a,
                                         skip in zip(ntt[next_nail.tobytes()], [np.allclose(a,
                                         selected_t) for a in ntt[next_nail.tobytes()]]) if not skip])

if decide_to_save(i, pref_it): print("Nail #", i, ":", str(curr_nail))
    save_threads(used_threads, output_image, rotate)
    save_threads_svg(used_threads, output_image.shape, True)
    save_threads_path(thread_path)
    if VISUALIZE_DURING_RUN:
        display_threads(used_threads, output_image, rotate)
        display_image(current_input_image, rotate)
    draw_line(current_input_image, selected_t, 255)
    curr_nail = next_nail

return used_threads

```

Listing 5.20: Druga część funkcji generującej obraz typu Thread Art.

```

def get_pREFERRED_iterations(avg):
    shape_param = 1.0
    if NAIL_ARRANGEMENT == "rectangle": shape_param = 4 / np.pi
    return int((500 + PREFERRED_DARKNESS * 10 * (255-avg)) * shape_param)

def get_iterations(avg):
    if ITERATION_MODE == "interval":
        return get_pREFERRED_iterations(avg), MAX_ITERATIONS + 1
    elif ITERATION_MODE == "auto":
        pref_it = get_pREFERRED_iterations(avg)
        return pref_it, pref_it + SAVE_AROUND + 1
    return -1, -1

```

Listing 5.21: Funkcja licząca maksymalną i preferowaną liczbę iteracji algorytmu uwzględniając parametry wejściowe

```

def get_best_fitting_thread(ntt, curr_nail, ttp, input_image, edges):
    current_threads = ntt[curr_nail.tobytes()]
    best_fitting_thread = current_threads[0]
    best_fitting_thread_penalty = 999999
    for thread in current_threads:
        penalty = get_thread_panelty(thread, ttp, input_image, edges)
        if penalty < best_fitting_thread_penalty:
            best_fitting_thread = thread
            best_fitting_thread_penalty = penalty
    return best_fitting_thread, best_fitting_thread_penalty

```

Listing 5.22: Funkcja zwracająca najbardziej dopasowaną nitkę.

```

def get_thread_panelty(thread, ttp, input_image, image_mask):
    image_t_vals = input_image[tuple(ttp[thread.tobytes()].T)]
    mask_t_vals = image_mask[tuple(ttp[thread.tobytes()].T)]
    return np.average(image_t_vals, weights=mask_t_vals)

```

Listing 5.23: Funkcja licząca wartość kary dla jednej nitki.

```

def get_other_end_of_thread(thread, nail):
    if np.array_equal(thread[0], nail):
        return thread[1]
    return thread[0]

```

Listing 5.24: Funkcja zwracająca drugi koniec nitki.

```

def decide_to_save(iteration_number, pref_it):
    if ITERATION_MODE == "interval":
        if iteration_number >= START_SAVE and \
            iteration_number % SAVE_INTERVAL == 0:
            return True
    elif iteration_number == pref_it or \
        iteration_number == pref_it - SAVE_AROUND or \
        iteration_number == pref_it + SAVE_AROUND:
            return True
    return False

```

Listing 5.25: Funkcja decydująca o zapisie aktualnego stanu pracy algorytmu.

5.3.5 Zapis i wizualizacja

Listing 5.26 prezentuje funkcje wyświetlania obrazów z pomocą biblioteki Pillow. Każda z funkcji sprawdza, czy obraz powinien zostać obrócony, konwertuje go do obiektu obrazu biblioteki Pillow i wyświetla. Dodatkowo funkcja *display_mask()* skaluje wartości tablicy tak, aby te mieściły się w przedziale $<0; 255>$, a funkcje *display_nails()* i *display_threads()* tworzą puste obrazy, na które nanoszone są przekazane w parametrze listy gwoździ i nitek.

```

def display_image(image, rotate=False):
    if rotate:
        image = cv2.rotate(image, cv2.ROTATE_90_COUNTERCLOCKWISE)
    display(Image.fromarray(image))

def display_mask(image, rotate=False):
    canvas = (image / (image.max() / 255)).astype(np.uint8)
    if rotate:
        canvas = cv2.rotate(canvas, cv2.ROTATE_90_COUNTERCLOCKWISE)
    display(Image.fromarray(canvas))

def display_nails(nails, image, rotate=False):
    canvas = np.ones(image.shape, np.uint8) * 255
    for nail in nails:
        canvas[nail[0], nail[1]] = 0
    display_image(canvas, rotate)
    return canvas

def display_threads(threads, image, rotate=False):
    canvas = np.ones(image.shape, np.uint8) * 255
    for thread in threads:
        canvas = cv2.line(canvas,
                          (thread[0][1], thread[0][0]), (thread[1][1], thread[1][0]), 0, 1)
    display_image(canvas, rotate)
    return canvas

```

Listing 5.26: Funkcje wyświetlające dane.

Zapis danych wygląda analogicznie do jego wyświetlania, natomiast efekt końcowy zapisywany jest do pliku zamiast wyświetlania z pomocą biblioteki Pillow. Funkcja ta widoczna jest na listingu 5.27 oraz 5.28.

```

def save_mask(image, rotate=False):
    print("Trying to save mask as: " + get_save_id("mask"))
    canvas = (image / (image.max() / 255)).astype(np.uint8)
    if rotate:
        canvas = cv2.rotate(image, cv2.ROTATE_90_COUNTERCLOCKWISE)
    cv2.imwrite(get_save_id("mask"), canvas)

```

Listing 5.27: Funkcja zapisująca maskę do pliku.

```

def save_threads(threads, image, rotate=False):
    canvas = np.ones(image.shape, np.uint8) * 255
    for thread in threads:
        canvas = cv2.line(canvas,
                          (thread[0][1], thread[0][0]), (thread[1][1], thread[1][0]), 0, 1)
    if rotate:
        canvas = cv2.rotate(canvas, cv2.ROTATE_90_COUNTERCLOCKWISE)
    print("Trying to save image as: " + get_save_id("png", threads))
    cv2.imwrite(get_save_id("png", threads), canvas)

```

Listing 5.28: Funkcja zapisująca obraz w formacie PNG.

Zapis do pliku SVG wykorzystuje bibliotekę Pycairo i polega na stworzeniu prostego białego obrazu, naniesieniu na niego definicji linii i zapisaniu na dysku. Prezentuje to listing 5.29.

```

def save_threads_svg(threads, size, rotate):
    print("Trying to save image as: " + get_save_id("svg", threads))
    with cairo.SVGSurface(get_save_id("svg", threads),
                          size[1], size[0]) as surface:
        context = cairo.Context(surface)
        context.set_source_rgb(255, 255, 255)
        context.rectangle(0, 0, size[1]-1, size[0]-1)
        context.fill()
        context.set_source_rgb(0, 0, 0)
        context.set_line_width(1)
        for thread in threads:
            if rotate:
                thread = np.flip(thread, axis=1)
            context.move_to(thread[0][0], thread[0][1])
            for i in range(1, len(thread)):
                context.line_to(thread[i][0], thread[i][1])
            context.stroke()

```

Listing 5.29: Funkcja zapisująca obraz w formacie SVG.

Zapis drogi nitki służący do stworzenia rzeczywistej reprezentacji danych wyjściowych polega na stworzeniu obiektu tekstowego kolejno listującego numery gwoździ i zapisania go do pliku tekstowego. W celu zwiększenia czytelności listy, co dwadzieścia gwoździ wstawiany jest symbol nowej linii, co widać na listingu 5.20, a sam proces zapisu pliku tekstowego widoczny jest na listingu 5.30.

```

def save_threads_path(threads):
    print("Trying to save path string as: " + get_save_id("txt", threads))
    with open(get_save_id("txt", threads), "w") as file:
        file.write(threads)

```

Listing 5.30: Funkcja zapisująca drogę nitki w formacie TXT.

W celu uporządkowania danych wychodzących, pochodzących z wielu różnych konfiguracji parametrów, zaimplementowana została funkcja generująca nazwy pli-

ków wyjściowych dla wszystkich wyżej wymienionych danych. Implementacja tej funkcji widoczna jest na listingu 5.31.

```
def get_save_id(type, content=None):  
    na = "e_"  
    if NAIL_ARRANGEMENT == "rectangle": na = "r_"  
    c = "c" + str(int(Contrast_Factor * 10)) + "_"  
    inv = "inv0_"  
    if INVERSE_INPUT_IMAGE: inv = "inv1_"  
    bg = "bg" + str(MASK_BACKGROUND_FOCUS) + "_"  
    obj = "obj" + str(MASK_OBJECT_FOCUS) + "_"  
    ed = "ed" + str(MASK_EDGES_FOCUS)  
  
    if type == "png":  
        bs = OUTPUT_IMAGE_PATH[:7] + "_png" + OUTPUT_IMAGE_PATH[7:] + "_"  
        i = "i" + str(len(content)) + "_"  
        return bs + na + i + c + inv + bg + obj + ed + ".png"  
    elif type == "svg":  
        bs = OUTPUT_IMAGE_PATH[:7] + "_svg" + OUTPUT_IMAGE_PATH[7:] + "_"  
        i = "i" + str(len(content)) + "_"  
        return bs + na + i + c + inv + bg + obj + ed + ".svg"  
    elif type == "txt":  
        bs = OUTPUT_IMAGE_PATH[:7] + "_txt" + OUTPUT_IMAGE_PATH[7:] + "_"  
        i = "i" + str(len(content.split())-1) + "_"  
        return bs + na + i + c + inv + bg + obj + ed + ".txt"  
    elif type == "mask":  
        bs = OUTPUT_IMAGE_PATH[:7] + "_png" + OUTPUT_IMAGE_PATH[7:] + "_mask_"  
        return bs + c + inv + bg + obj + ed + ".png"  
    return "error.txt"
```

Listing 5.31: Funkcja zwracająca nazwę pliku z uwzględnieniem parametrów.

Rozdział 6

Analiza porównawcza wybranych metod generowania obrazów

W nieświeszym rozdziale przedstawione i omówione zostaną wyniki działania autorskiej metody tworzenia obrazów Thread Art. W tym celu zaprezentowane i opisane zostaną różne metody porównywania obrazów oraz ich zastosowanie w przypadku poszczególnych obrazów. Następnie opisany zostanie zbiór danych testowych, aby finalnie zestawić ze sobą i porównać różnego rodzaju typy obrazów wytworzonych różnymi metodami.

6.1 Wskaźniki oceny podobieństwa

Ocenę podobieństwa obrazów można podzielić na dwa sposoby:

- Automatyczną, czyli taką gdzie przy pomocy obliczeń przyporządkujemy liczbową wartość do danego obrazu i porównujemy te wartości z wartościami otrzymanymi z innymi obrazami. Takie metody mogą uwzględniać średnie wartości pikseli obrazu, czy jego histogram.
- Wizualną, czyli taką, gdzie dane obrazy porównywane są wizualnie przez człowieka. Jest to mniej precyzyjny sposób, ze względu na fakt, że każda taka ocena różnić się może biorąc pod uwagę osobiste preferencje wizualne.

Do najpopularniejszych automatycznych metod porównywania dwóch obrazów zaliczamy MSE (ang. Mean Square Error), czyli błąd średniokwadratowy. Opisywana

jest on wzorem widocznym poniżej:

$$MSE = \frac{1}{mn} \sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^n (x_{ij} - y_{ij})^2 \quad (6.1)$$

gdzie x i y to porównywane obrazy,

x_{ij} i y_{ij} to wartości ij pikseli,

m i n to długość i szerokość porównywanych obrazów

MSE to średnia kwadratowa odległość między wartościami otrzymanymi, a referencyjnymi. Ze względu na użycie jednostek kwadratowych, interpretacja jest mniej intuicyjna, ale powoduje bardzo pożądane cechy wyniku. Kwadrat różnic eliminuje ich ujemne wartości i zapewnia, że średni błąd kwadratowy jest prawie zawsze większy od zera, gdyż jedynie doskonały model bez błędu daje $MSE = 0$. Dodatkowo, zastosowana potęga zwiększa wpływ większych błędów, co powoduje nieproporcjonalnie większe odchyły tym większa jest różnica między dwoma modelami.

Inną, podobną do MSE metodą, jest PSNR (ang. Peak Signal-to-Noise Ratio). Jest to określenie dla stosunku między maksymalną możliwą siłą sygnału, a siłą zakłócającego szumu, który wpływa na wierność jego reprezentacji. Przydatna jest najczęściej w określaniu straty jakości obrazu poddanego kompresji. Jego definicja korzysta częściowo z definicji MSE opisanej na wzorze 6.1 i dokładnie opisana jest poniżej:

$$PSNR = 10 \log_{10} \frac{[\max(\max(x), \max(y))]^2}{MSE(x, y)} \quad (6.2)$$

gdzie x i y to porównywane obrazy.

Obie wyżej wymienione techniki polegają na liczeniu różnic między poszczególnymi pikselami na obrazach nie biorąc pod uwagę podobieństw kształtów i struktury obrazu. W odróżnieniu od nich, metoda zaprezentowana w pracy zatytułowanej "Image Quality Assessment: From Error Visibility to Structural Similarity" używa trzech cech obrazu do porównania: oświetlenia, kontrastu i struktury. Sposoby ich wyliczenia są widoczne kolejno na wzorach 6.3, 6.4 oraz 6.5.

$$l(x, y) = \frac{2\mu_x\mu_y + C_1}{\mu_x^2 + \mu_y^2 + C_1} \quad (6.3)$$

$$c(x, y) = \frac{2\sigma_x\sigma_y + C_2}{\sigma_x^2 + \sigma_y^2 + C_2} \quad (6.4)$$

$$s(x, y) = \frac{\sigma_{xy} + C_3}{\sigma_x + \sigma_y + C_3} \quad (6.5)$$

gdzie μ_x , μ_y , σ_x , σ_y i σ_{xy} to lokalne średnie, odchylenia standardowe i kowariancje krzyżowe dla obrazów x i y

Zdefiniowany przez autorów pracy wzór na wyliczenie SSIM wykorzystujący wyżej opisane wzory wygląda następująco:

$$SIMM(x, y) = [l(x, y)]^\alpha \cdot [c(x, y)]^\beta \cdot [s(x, y)]^\gamma \quad (6.6)$$

Jeśli przyjmiemy, że $\alpha = \beta = \gamma = 1$, a $C_3 = \frac{C_2}{2}$ równanie uprościć można do finalnej postaci:

$$SIMM(x, y) = \frac{(2\mu_x\mu_y + C_1)(2\sigma_{xy} + C_2)}{(\mu_x^2 + \mu_y^2 + C_1)(\sigma_x^2 + \sigma_y^2 + C_2)} \quad (6.7)$$

Drugą metodą porównywania obrazów jest ocena wizualna. Nie jest ona z oczywistych powodów formalnie opisana, a ponadto różnić się może w zależności od indywidualnych preferencji. Jedyne wskaźniki, na które można zwrócić uwagę, to ocena poprawności takich aspektów zdjęcia jak kontrast, nasycenie barw czy odwzorowanie kształtów.

W przypadku obrazów typu Thread Art wrócić należy uwagę na nieco inne aspekty obrazu, niż w standardowym porównaniu. Przede wszystkim ocenić należy w jakim stopniu dystrybucja nitek prawidłowo odwzorowała kontury obiektów obrazu oraz ich kształt. Czy ilość nitek przykrywających białe regiony obrazu nie jest zbyt wysoka, a czarnych zbyt niska, ale przede wszystkim, czy wygenerowany obraz wystarczająco odwzorowuje obraz wejściowy i czy spełnia wizualne preferencje użytkownika.

6.2 Opis zbioru obrazów wejściowych

Do poprawnego przetestowania zaproponowanej metody niezbędny był odpowiedni dobór obrazów wejściowych, których każdy cechował się unikalnym zestawem cech. Oprócz tego, w celu porównania otrzymanych wyników do wyników otrzymanych innymi metodami, do zestawu testowego dodane zostały także możliwie jak najbardziej zbliżone obrazy w nich wykorzystane. Zestaw testowy składa się z następujących obrazów:

- Zdjęcie portretowe Monroe jako przykładowy obraz do porównania z metodą Jenny [6].
- Portret Winstona Churchilla wybrany w celu porównania z metodą Calluma [5].
- Zdjęcie Buzzza Aldrina podczas lądowania na księżycu wybrane w celu demonstracji efektów na obrazie z podobną charakterystyką kolorystyczną tła oraz obiektu.
- Klatki z filmów “Joker” oraz “Lśnienie” wybrane w celu prezentacji wyniku w prostokątnym ułożeniu gwoździ
- Fragment obrazu Penitent Magdalene autorstwa El Greco w celu zestawienia z dziełami Petrusa Vrellisa [4] oraz z metodą Birsaka, Rista, Wonki i Musialskiego [9].
- Rysunki Du-Fu oraz Vincenta van Gogh wybrane w celu porównania z metodą Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira [8].
- Zdjęcia Mahatmy Ghandiego i Nelsona Mandeli wybrane w celu porównania z metodą Birsaka, Rista, Wonki i Musialskiego [9].
- Portret Salvadorę Dali i Alana Turinga oraz grafika z maską Fawkesa wybrane ze względu na korzystne cechy obrazu oraz zadowalający wynik płynący z zastosowanej autorskiej metody.

6.3 Porównanie z pomocą technik automatycznych i subiektywnych

Na rysunku 6.1 przedstawiono porównanie metody autorskiej z tą zaprezentowaną przez Jenny Ma. Zauważać można, że zastosowanie maski pozwalającej na swobodniejsze tworzenie linii na tle obrazu spowodowało dużo lepszą dystrybucję nitek oraz wynik SSIM.

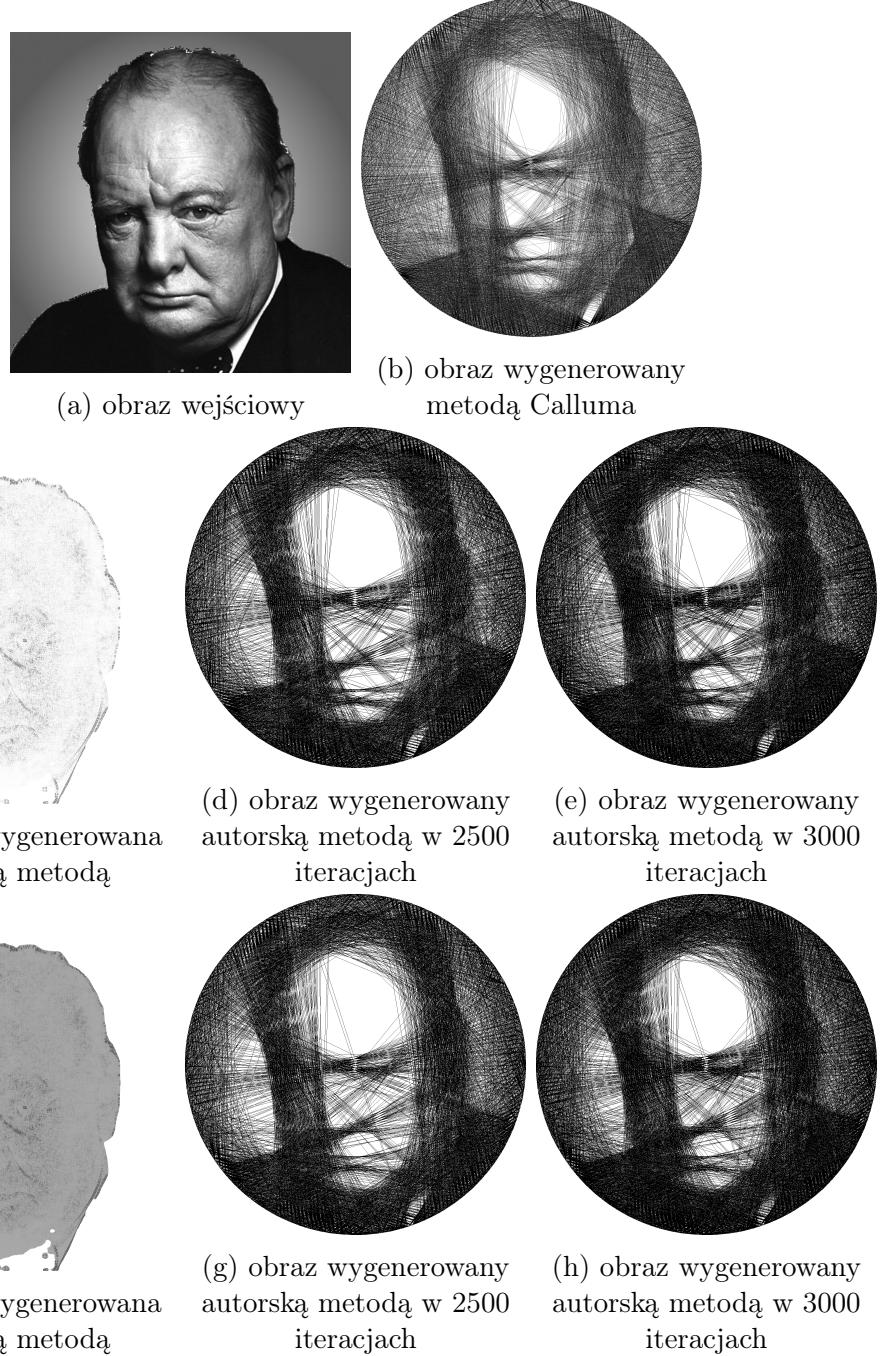
Rysunek 6.1: Porównanie wyników metody autorskiej na obrazie Marilyn Monroe

Źródło: <https://novi.ba/storage/2018/04/15/thumbs/5ad372d9-d920-497e-a71a-4a430a0a0a67-w5-preview0rg.jpg>

PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	MBF=10, MOF = 1, MEF = 1	122.24	-66.89	103.98	3.9	0.26
	metoda Jenny	118.13	-71	102.98	3.94	0.2

Tabela 6.1: Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazu Marilyn Monroe

Rysunek 6.2 przedstawia porównanie autorskiej metody z obrazem wygenerowanym metodą Calluma. Jego staranny dobór parametrów maski i wyższa rozdzielcość obrazu spowodowały lepszy wynik zarówno wizualny jak i liczony metodami automatycznymi widocznymi w tabeli 6.2. W metodzie autorskiej nadal jednak doskonale widoczne są szczegóły obrazu, głównie za sprawą wygenerowanej maski uwzględniającej krawędzie.

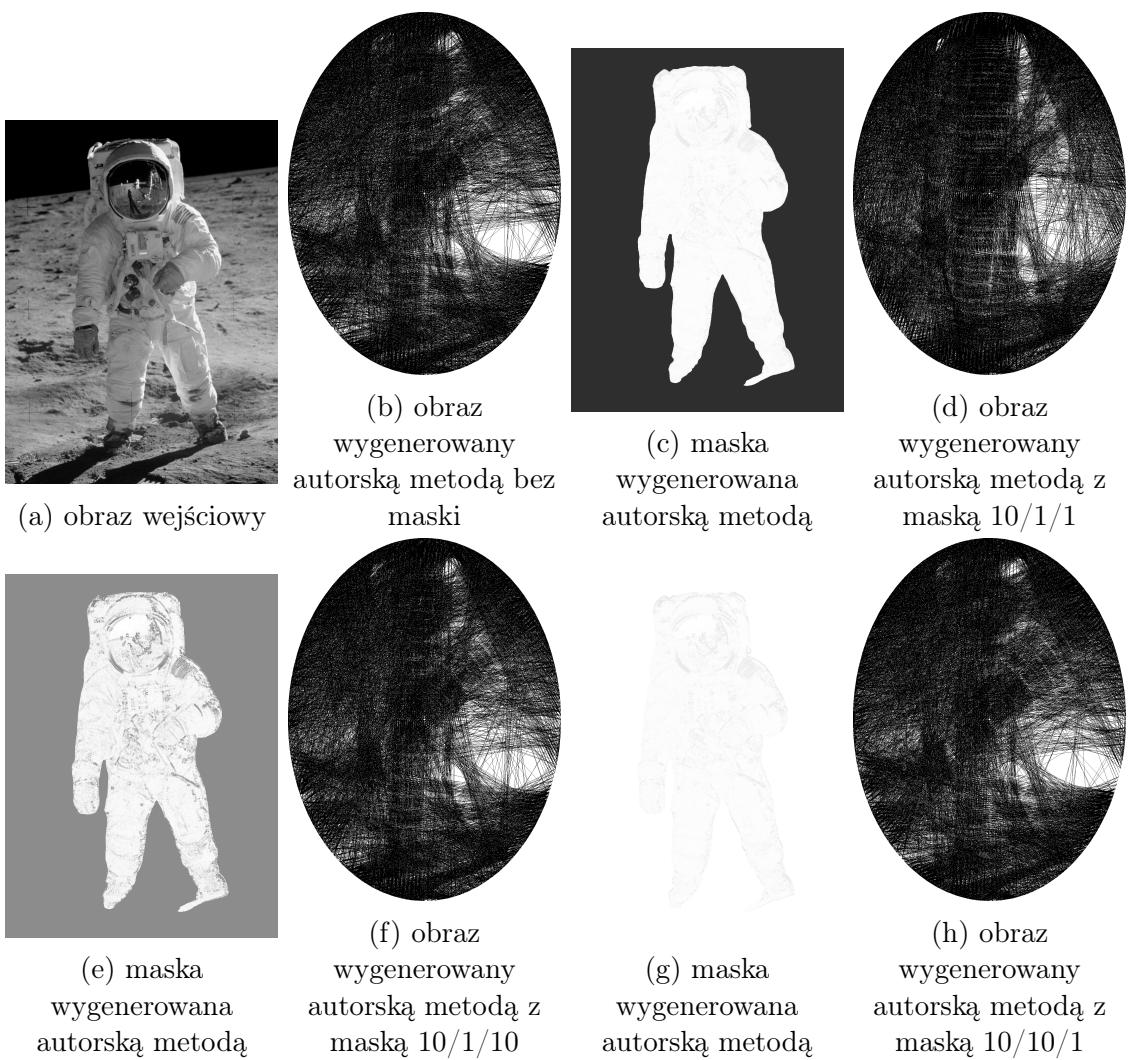

Rysunek 6.2: Porównanie wyników metody autorskiej na zdjęciu Winstona Churchilla

PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	metda Calluma	142.32	44.38	106.72	3.78	0.35
	MBF=1, MOF=1, MEF=1	126.65	28.71	107.93	3.73	0.26
	MBF=1, MOF=2, MEF=1	127.08	29.14	108.05	3.73	0.25
	MBF=1, MOF=1, MEF=1	112.7	14.76	108.31	3.72	0.25
	MBF=1, MOF=2, MEF=1	112.98	15.04	108.85	3.7	0.25

Tabela 6.2: Wyniki porównania sposobem automatycznym zdjęcia Winstona Churchilla

Rysunek 6.3 przedstawia porównanie obrazów wygenerowanych metodą autor-ską z różnie dobranymi parametrami. Jak można zauważyć, ze względu na bardzo podobne kolorystycznie tło i obiekt, gdyż zarówno skafander jak i powierzchnia księ-życa to małe czarne obiekty na biało-szarym tle, każdy wygenerowany obraz nie posiada szczegółów i jest dość jednolity. Odzwierciedlają to również wyniki testów automatycznych widocznych w tabeli 6.3.

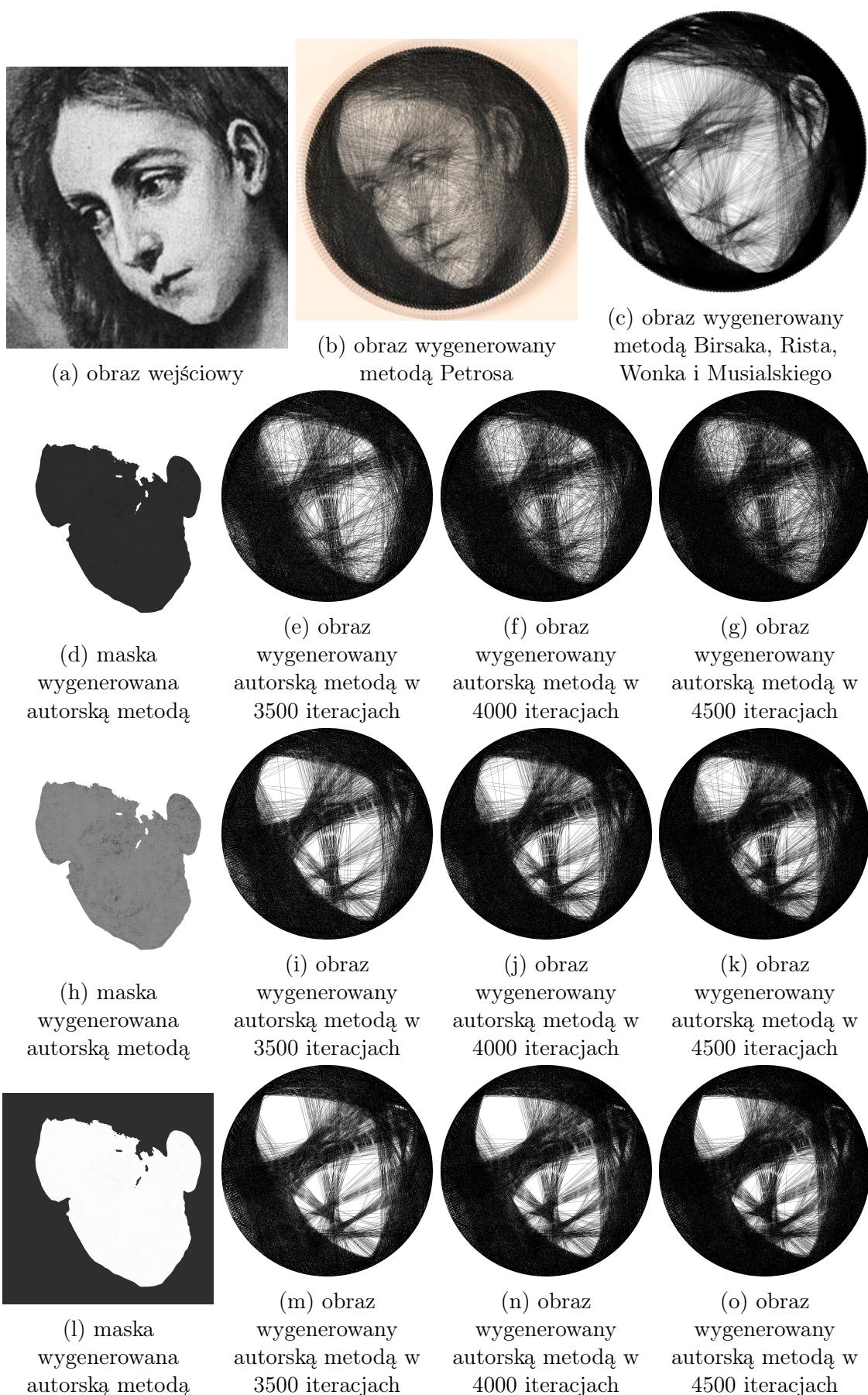

Rysunek 6.3: Porównanie wyników metody autorskiej na zdjęciu Buzzza Aldrina

PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	MBF=10, MOF=10, MEF=1	94.24	-10.38	99.31	4.1	0.15
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	90.5	-14.12	97	4.2	0.12
	MBF=10, MOF=1, MEF=10	93.25	-11.37	98.52	4.13	0.15
	MBF=1, MOF=1, MEF=0	93.75	-10.87	99.29	4.1	0.15

Tabela 6.3: Wyniki porównania sposobem automatycznym obraz

Na rysunku 6.4 przedstawiono fragment obrazu Penitent Magdalene autorstwa El Greco. Dziewięć wygenerowanych autorską metodą obrazów zestawionych zostało z oryginalnym obrazem Petrosa (rysunek 6.4b oraz z obrazem wygenerowanym metodą Birsaka, Rista, Wonka i Musialskiego (rysunek r6.4c). Mimo wyższych wyników automatycznego porównania metodą SSIM, widocznych w tabeli 6.4 i 6.5, obrazy metody autorskiej mają tendencję do posiadania mniejszej ilości szczegółów.

Rysunek 6.4: Porównanie wyników metody autorskiej na obrazie Penitent Magdalene autorstwa El Greco

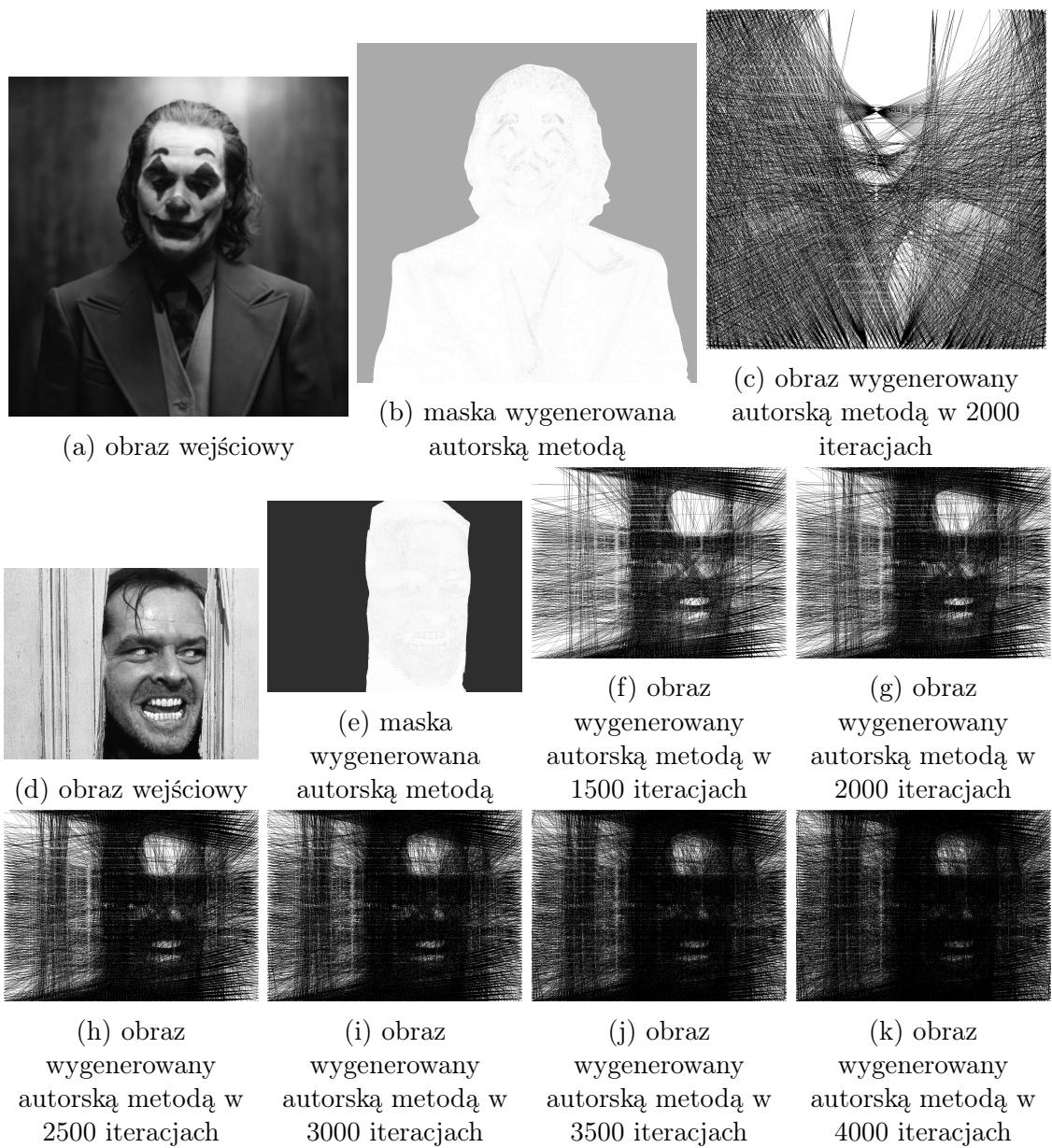
PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	metoda Birsaka, Rista, Wonka i	123.08	15.47	108.17	3.72	0.12
	Musial- skiego					
	metoda Petrosa	131.22	23.61	103.98	3.9	0.14
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	117.17	9.56	109.61	3.67	0.23
	MBF=1, MOF=10, MEF=1	109.83	2.22	108.54	3.71	0.19
	MBF=1, MOF=2, MEF=1	114.08	6.47	109.07	3.69	0.21

Tabela 6.4: Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazu Penitent Magdalene, cz. 1/2

PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	108.32	0.71	110.6	3.63	0.2
	MBF=1, MOF=10, MEF=1	98.46	-9.15	110.92	3.62	0.16
	MBF=1, MOF=2, MEF=1	105.13	-2.48	110.97	3.61	0.18
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	100.71	-6.9	110.86	3.62	0.17
	MBF=1, MOF=10, MEF=1	89.01	-18.6	111.26	3.6	0.13
	MBF=1, MOF=2, MEF=1	96.69	-10.92	110.66	3.63	0.15

Tabela 6.5: Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazu Penitent Magdalene, cz. 2/2

Autorska metoda pozwala również w łatwy sposób wygenerować obrazy, w których gwoździe na płótnie rozmieszczone są na krawędziach prostokąta, zamiast okręgu czy elipsy. Obrazy te, wraz z maskami, przedstawione zostały na rysunku 6.5, a wyniki ich testów automatycznych prezentuje tabela 6.6.

Rysunek 6.5: Porównanie wyników metody autorskiej na klatkach z filmu Joker i Lśnienie

Źródła:

<http://www.ifta.ie/events/img/joker-m.jpg>

<https://www.watson.ch/imgdb/effa/Qx,B,0,46,1024,723,426,417,170,166/7075837976369023>

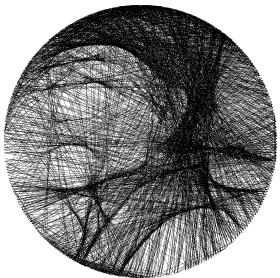
PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	MBF=10, MOF=5, MEF=5	122.27	59.94	110.97	3.61	0.14
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	118.18	-46.89	105.33	3.84	0.2
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	89.48	-75.59	103.99	3.9	0.16
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	68.92	-96.15	102.76	3.95	0.13
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	52.34	-112.73	102.83	3.94	0.09
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	40.03	-125.04	104.71	3.87	0.07
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	30.46	-134.61	106.94	3.77	0.05

Tabela 6.6: Wyniki porównania sposobem automatycznym klatek z filmu Joker i Lśnienie

Na rysunku 6.6 zamieszczono obrazy przedstawiające Du-Fu oraz Vincenta van Gogh. Rysunki 6.6b oraz 6.6f przedstawiają obrazy wygenerowane metodą Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira, natomiast rysunki 6.6d oraz 6.6h autorską metodą. W obu przypadkach wyniki automatyczne osiągnęły lepsze wyniki w przypadku metody autorskiej, jak widać w tabeli 6.7, lecz w ocenie wizualnej widać, że zaproponowana przez twórców metoda bardziej eksponuje krawędzi postaci.

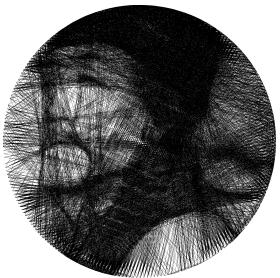
(a) obraz wejściowy

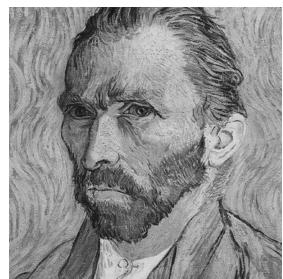
(b) obraz
wygenerowany
metodą Xiaonana
Fanga, Bina Liu oraz
Ariela Shamira

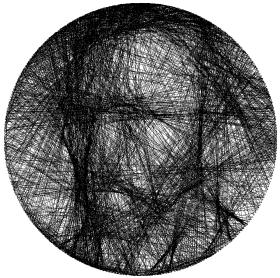
(c) maska
wygenerowana
autorską metodą

(d) obraz
wygenerowany
autorską metodą w
3000 iteracjach

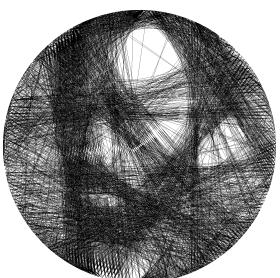
(e) obraz wejściowy

(f) obraz
wygenerowany
metodą Xiaonana
Fanga, Bina Liu oraz
Ariela Shamira

(g) maska
wygenerowana
autorską metodą

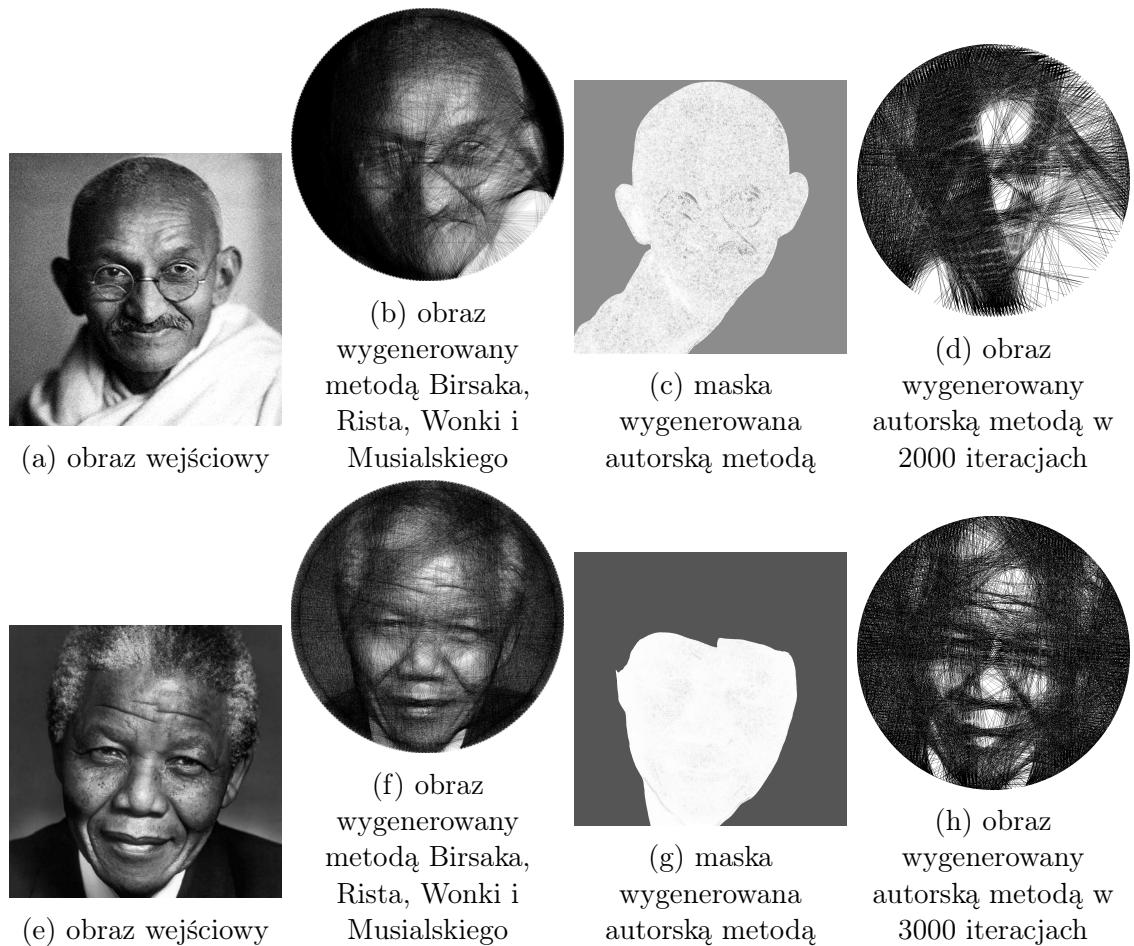
(h) obraz
wygenerowany
autorską metodą w
2000 iteracjach

Rysunek 6.6: Porównanie wyników metody autorskiej na obrazach przedstawiających Du-Fu oraz Vincenta van Gogh

PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	MBF=10, MOF=5, MEF=5 metoda	101.79	-84.99	108.24	3.72	0.2
	Xiaonana Fanga, Bina Liu i Ariela Shamira	129.84	-56.94	107.65	3.75	0.16
	MBF=10, MOF=1, MEF=1 metoda	130.41	-8.36	108.2	3.72	0.22
	Xiaonana Fanga, Bina Liu i Ariela Shamira	115.66	-23.11	106.87	3.78	0.07

Tabela 6.7: Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazów Du-Fu oraz Vincenta van Gogh

Na rysunku 6.7 przedstawiono zdjęcia przedstawiające Mahatme Gandhiego oraz Nelsona Mandele. Rysunki 6.7b oraz 6.7f przedstawiają obrazy wygenerowane metodą Birsaka, Rista, Wonki i Musialskiego, natomiast rysunki 6.7d oraz 6.7h autorską metodą. Mimo osiągnięcia przez autorską metodę lepszych wyników w testach automatycznych, jak widać w tabeli 6.8, inspekcja wizualna pozwala ocenić, że metoda Birsaka, Rista, Wonki i Musialskiego poradziła sobie znacznie lepiej z odwzorowaniem szczegółów i cieni obu zdjęć.

Rysunek 6.7: Porównanie wyników metody autorskiej na zdjęciach przedstawiających Mahatme Gandhiego oraz Nelsona Mandeli

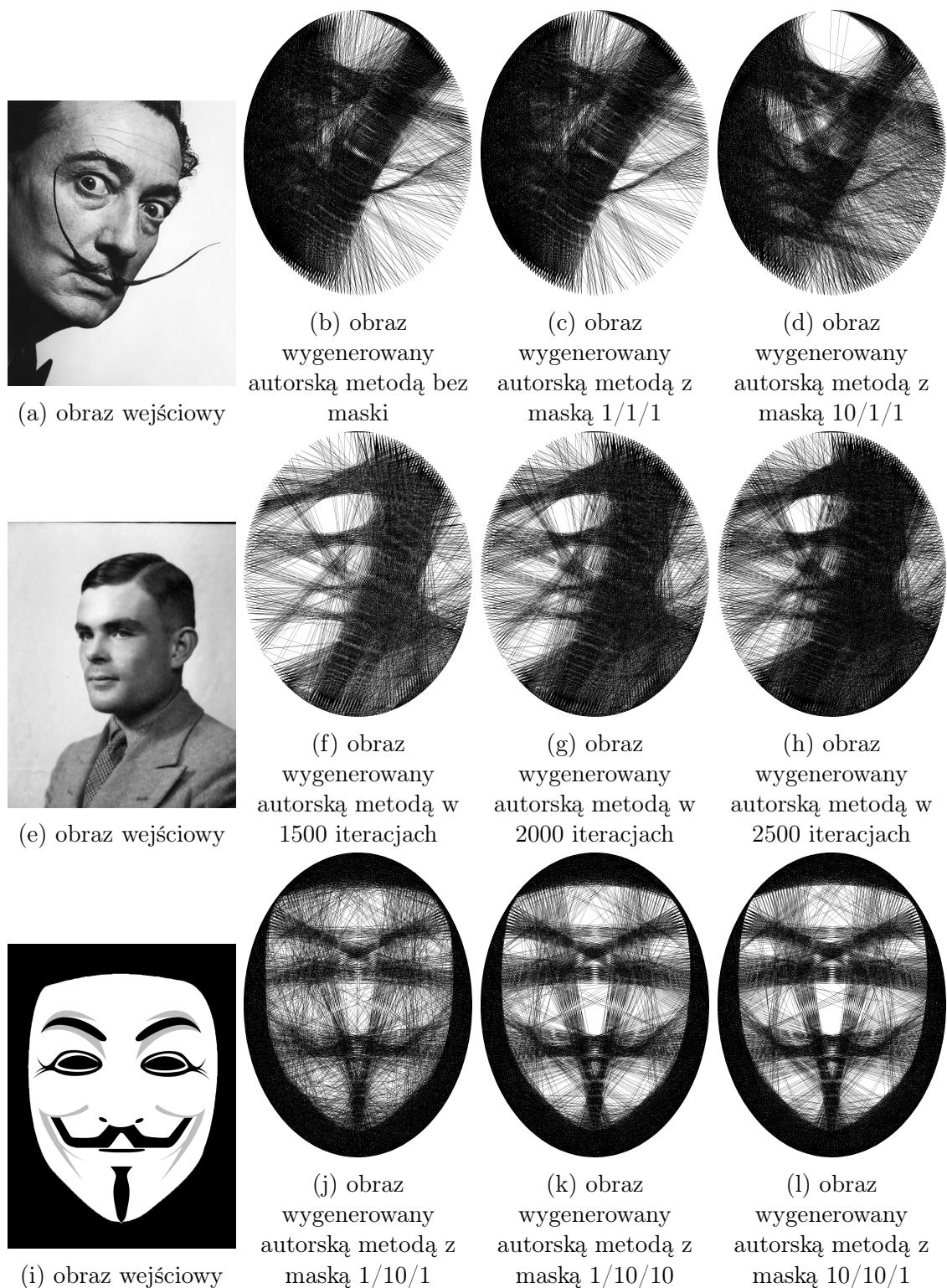
Źródła:

<https://history-biography.com/wp-content/uploads/2018/06/ghandi.jpg>
<https://gospel.pl/wp-content/uploads/2019/02/Nelson-Mandela-600x500.png>

PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	metoda Birsaka, Rista, Wonki i Musial- skiego	107.13	-27.85	101.32	4.01	0.16
	MBF=10, MOF=1, MEF=10	129.62	-5.36	100.83	4.03	0.22
	metoda Birsaka, Rista, Wonki i Musial- skiego	106.33	33.99	102.96	3.94	0.18
	MBF=5, MOF=1, MEF=1	101.22	28.88	105.52	3.83	0.28

Tabela 6.8: Wyniki porównania sposobem automatycznym zdjęć Mahatme Gandhiego oraz Nelsona Mandeli

Rysunek 6.8 przedstawia trzy dodatkowe obrazy wygenerowane autorską metodą wraz z wizualizacjami maskami. W tabeli 6.9 natomiast przedstawiono wyniki testów automatycznych.

Rysunek 6.8: Porównanie wyników metody autorskiej na portrecie Salvadoriego Dali, Alana Turinga oraz zdjęciu maski Fawkesa

Źródła:

https://stampaedesign.files.wordpress.com/2017/01/img_4275-1.jpg
<http://2.bp.blogspot.com/-7HvUS9M1pBw/U1BhdP6SaiI/AAAAAAAABSA/S-VdQHGMrV4/s640/Image7.jpg>
http://clipart-library.com/images_k/transparent-anonymous-mask-transparent-anonymous-mask-11.png

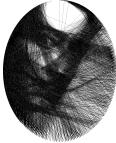
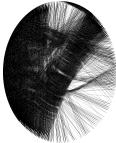
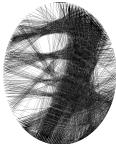
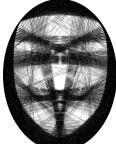
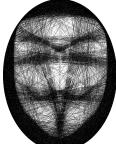
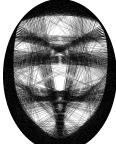
PHOTO	INFO	MEAN	MEAN DIFF	MSE	PSNR	SSIM
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	119.54	-44.73	107.06	3.77	0.2
	MBF=1, MOF=1, MEF=0	126.52	-37.75	106.17	3.81	0.17
	MBF=1, MOF=1, MEF=1	127.23	-37.04	105.78	3.82	0.17
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	149.16	-12.85	106.5	3.79	0.23
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	129.49	-32.52	107.17	3.76	0.21
	MBF=10, MOF=1, MEF=1	114.47	-47.54	106.09	3.81	0.19
	MBF=10, MOF=10, MEF=1	126.69	8.43	72.35	5.47	0.12
	MBF=1, MOF=10, MEF=1	119.34	1.08	73.71	5.39	0.09
	MBF=1, MOF=10, MEF=10	127.17	8.91	72.45	5.47	0.12

Tabela 6.9: Wyniki porównania sposobem automatycznym portretu Salvadoriego Dali, Alana Turinga oraz zdjęcia maski Fawkesa

Rozdział 7

Podsumowanie

7.1 Omówienie wyników

W rozdziale 6.3 przedstawione zostały wyniki autorskiej metody tworzenia obrazów typu Thread Art. Zestawione zostały one z wynikami innych metod, dokładniej opisanymi w rozdziale 3.

Przyglądając się jedynie wynikom testów automatycznych można łatwo stwierdzić, że zastosowana metoda w znacznej większości przypadków sprawdza się lepiej w generowaniu obrazów, niż metoda standardowa. Obrazy autorskiej metody bardzo często osiągają też wyższe wartości indeksu podobieństwa (SSIM), co widać na przykład na rysunku 6.6. Niestety, w grafice komputerowej, tak samo ważnym czynnikiem w ocenie jakości jest końcowy aspekt wizualny, który mimo lepszych wyników testów automatycznych, jest lepszy w pracy autorów Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego, jak widać na rysunku 6.7.

Dzięki zrealizowaniu pracy udało się stworzyć program komputerowy pozwalający w automatyczny sposób generować obrazy z wykorzystaniem automatycznie generowanej maski wag. Zastosowanie tej techniki przyczyniło się do znacznej poprawy wizualnej jakości generowanych obrazów, dzięki możliwości dokładnego sprecyzowania priorytetu wybrania nici, podzielonego na tło obrazu, obiekt oraz wykryte krawędzie obiektu. Dało to bardzo zadowalające rezultaty w porównaniu z podstawowymi metodami, co widać na rysunku 6.1.

Zastosowano również słowniki danych, dzięki którym po jednorazowym sprecyzowaniu parametrów takich jak rozdzielcość i ilość gwoździ, program jednorazowo

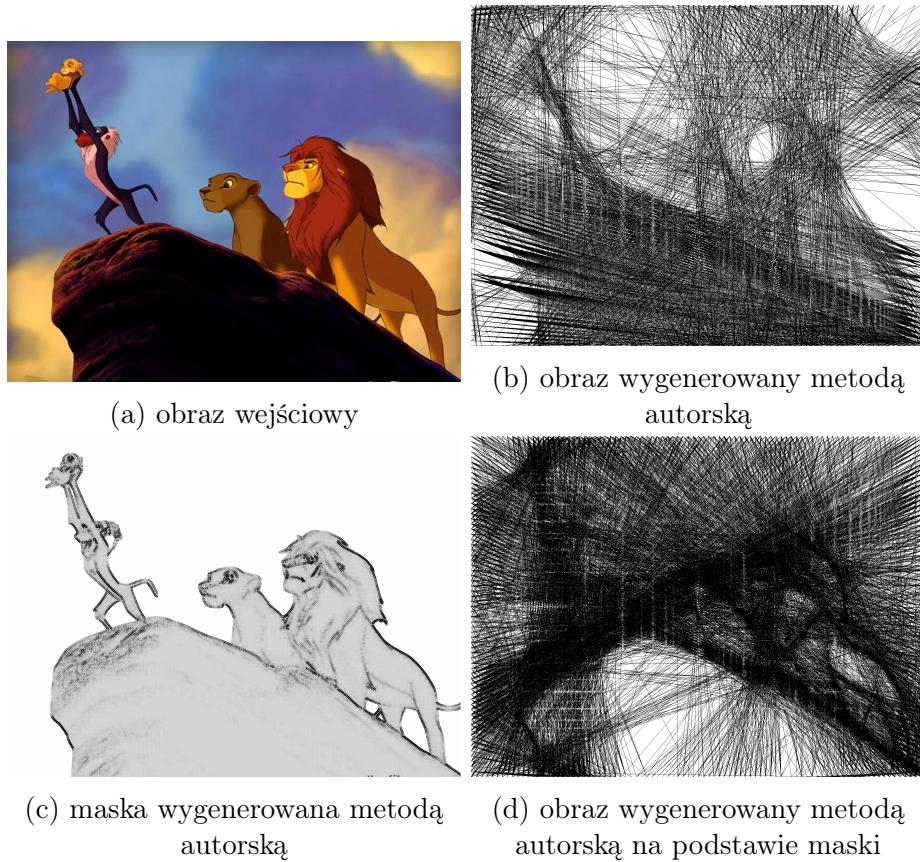
policzy i wygeneruje wszystkie pozycje gwoździ, co pozwoli na późniejsze swobodne dobieranie parametrów oraz szybsze generowanie samych obrazów.

Ponadto, dodana została możliwość tworzenia obrazów, w których rozmieszczenie gwoździ może przebiegać po dowolnej elipsie lub prostokącie, dzięki czemu obrazy zyskać mogą na estetyce.

7.2 Możliwości rozwinięcia tematu pracy

Mimo osiągnięcia zakładanych celów pracy oraz satysfakcjonujących wyników tematyka pracy nie została wyczerpana. Istnieją inne podejścia do problemu optymalnego rozmieszczenia nici, a także inne technologie, które okazałyby się przydatne w celu rozwiązania tego problemu.

Jedną z metod, która powinna zostać zbadana w ramach rozwinięcia pracy, jest metoda zakładająca, że zamiast wykorzystywać obraz wejściowym i jego masce, wykorzystać należy tylko zmodyfikowany przez maskę obraz wejściowy. Polegałoby to na intelligentnej manipulacji obrazu wejściowego tak, aby maksymalnie odróżnić tło obrazu od jego obiektu. Spowodowałoby to najprawdopodobniej stratę szczegółów obrazu i pewne zakłamania efektu końcowego, lecz poprawić mogłoby to wybór prawidłowych nici. Dodać też należy, że technika Thread Artu już w założeniach powoduje utratę szczegółów, więc duża zmiana obrazu wejściowego nie powinna mieć tak dużego negatywnego wpływu na efekt końcowy. Metoda ta dobrze sprawdziłaby się w obrazach takich jak klatka z filmu Król Lew, widoczna na rysunku 7.1a. Obraz widoczny na rysunku 7.1b został wygenerowany autorską metodą i mimo zastosowania dużych różnic wagowych w masce, efekt końcowy nie przypomina obraz wejściowego. Na rysunku 7.1d widać obraz wygenerowany na podstawie maski z rysunku 7.1c, co w dużym stopniu imituje wyżej opisaną technikę. Jak widać, krawędzie obrazu zostały zaakcentowane dużo wyraźniej, a obraz bardziej przypomina ten wejściowy.

Rysunek 7.1: Porównanie wyników metody autorskiej na klatce z filmu Król Lew

Źródło: <https://www.boxofficegallery.com/imggallerybig/-2044939053709-5-20d608b1d915953a6ae736954fc1ca7d.jpg>

Kolejną możliwą ścieżką kontynuowania projektu jest zbadanie wpływu wygenerowanych metodą Thread Art portretów na działanie algorytmów rozpoznawania twarzy. W dzisiejszych czasach, gdzie pozostawanie anonimowym staje się niemalże niemożliwe, a automatyczne systemy śledzenia i rozpoznawania ludzi działają w wielu krajach na porządku dziennym, jest to wątek warty zbadania. Wstępne testy wykonane w ramach niniejszej pracy to wysłanie wygenerowanych portretów do usług Google Zdjęcia oraz Apple Zdjęcia. Są to usługi pomagające w zarządzaniu swoją biblioteką zdjęć, ale oferują również inteligentne funkcje, takie jak rozpoznanie obiektów czy twarzy na zdjęciu. W obu przypadkach usługi nie poradziły sobie z przyporządkowaniem żadnego z pięciu wysłanych portretów Thread Art do znanych mu wcześniej twarzy. Mimo tego inicjalnego sukcesu należało przeprowadzić dużo więcej testów na innych modelach sieci w celu potwierdzenia skuteczności tej metody w oszukiwaniu algorytmów tego typu.

Bibliografia

- [1] Stefan Morawski. *sztuka - Encyklopedia PWN*. URL: <https://encyklopedia.pwn.pl/haslo/sztuka;3983499.html>. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [2] Wikipedia. *Computer art - Wikipedia*. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Computer_art. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [3] K. Mitchell. *Selected Works*. Lulu.com, 2009. ISBN: 9780557083985. URL: <https://books.google.pl/books?id=-QUyAgAAQBAJ&pg=PA7>.
- [4] Petros Vrellis. *A new way to knit*. URL: <http://artof01.com/vrellis/works/knit.html>. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [5] Callum McDougall. *Computational Thread Art*. URL: <https://github.com/callummcdougall/computational-thread-art>. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [6] Jenny Ma. *Thread Portrait Algorithm*. URL: <https://github.com/jennynotjen/threadPortraitAlgorithm>. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [7] ArtRapid. *ArtRapid*. URL: <https://artrapid.com>. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [8] Xiaonan Fang, Bin Liu i Ariel Shamir. “Automatic thread painting generation”. W: *Commun. Inf. Syst.* 16 (2016), s. 255–274.
- [9] Michael Birsak i in. “String Art: Towards Computational Fabrication of String Images”. W: *Computer Graphics Forum* 37 (kw. 2018). DOI: [10.1111/cgf.13359](https://doi.org/10.1111/cgf.13359).
- [10] Python Core Team. *Python: A dynamic, open source programming language*. Python version 3.9. Python Software Foundation. 2019. URL: <https://www.python.org/>.

- [11] Charles R. Harris i in. “Array programming with NumPy”. W: *Nature* 585.7825 (wrz. 2020), s. 357–362. DOI: 10.1038/s41586-020-2649-2. URL: <https://doi.org/10.1038/s41586-020-2649-2>.
- [12] G. Bradski. “The OpenCV Library”. W: *Dr. Dobb’s Journal of Software Tools* (2000).
- [13] Daniel Gatis. *Rembg - tool to remove images background*. 2022. URL: <https://github.com/danielgatis/rembg>.
- [14] PyGObject. *Pycairo - Python bindings for building cairo*. 2017. URL: <https://pycairo.readthedocs.io/en/latest/>.
- [15] Jenny Ma. *I Wrote an Algorithm to Draw Portraits from Thread*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=UsbBSttaJos>. (ostatni dostęp: 01.08.2022).
- [16] Chris Breier. *The Top 9 Canvas Sizes and Why You Should Use Them*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=85Y90cDpp7g>. (ostatni dostęp: 19.08.2022).

Spis rysункów

2.1	Przykład obrazu Thread Art	14
2.2	Przykład obrazu Computational Thread Art	14
2.3	Grafika przedstawiająca płótno, gwoździe, ramkę i nitki	15
2.4	Różnica między grafiką rastrową a wektorową	16
2.5	Obrazy Petrosa	17
2.6	Porównanie obrazu nie poddanego poprawie kontrastu z obrazem o poprawionym kontraście	20
2.7	Zestawienie obrazów o różnych liczbach enklaw segmentacji oraz kształtów segmentów	22
2.8	Zestawienie przetworzonych obrazów o różnych ilościach enklaw segmentacji oraz kształtów segmentów	22
2.9	Działanie algorytmu poprawy kontrastu	25
2.10	Porównanie działania algorytmu na obrazie poddanym poprawie kontrastu	26
2.11	Przykładowy obraz i jego maska.	27
2.12	Wpływ stosowania maski z różną wartością współczynnika maski w tworzeniu obrazów Thread Art.	29
2.13	Przedstawienie wizualizacji cyfrowej i rzeczywistej obrazów Thread Art.	31
3.1	Prezentacja obrazów testowych metodą Jenny Ma.	34
3.2	Prezentacja obrazu autorstwa Calluma McDougalla.	36
3.3	Wizualizacja możliwych połączeń między dwoma gwoździami w metodzie Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego	37

3.4	Zestawienie wyników pracy Birsaka, Rista, Wonki i Musalskiego z obrazem Petrosa Vrellisa	39
3.5	Zestawienie wyników pracy Xiaonana Fanga, Bina Liu oraz Ariela Shamira z obrazami generowanymi iteratywnie.	41
4.1	Wizualizacja obrazu wejściowego i zmiany kontrastu autorskiej metody	45
4.2	Wizualizacja obrazu bez tła, wykrytych krawędzi i finalnej maski dla autorskiej metody	46
4.3	Wizualizacja danych wejściowych autorskiej metody	48
4.4	Wpływ parametrów na graficzną reprezentację maski	53
4.5	Wpływ parametrów na graficzną reprezentację maski	54
4.6	Wizualizacja obrazu w formacie PNG	55
4.7	Wizualizacja obrazu w formacie SVG	56
6.1	Porównanie wyników metody autorskiej na obrazie Marilyn Monroe .	85
6.2	Porównanie wyników metody autorskiej na zdjęciu Winstona Churchilla	87
6.3	Porównanie wyników metody autorskiej na zdjęciu Buzzza Aldrina .	89
6.4	Porównanie wyników metody autorskiej na obrazie Penitent Magdalene autorstwa El Greco	91
6.5	Porównanie wyników metody autorskiej na klatkach z filmu Joker i Lśnienie	94
6.6	Porównanie wyników metody autorskiej na obrazach przedstawiających Du-Fu oraz Vincenta van Gogh	96
6.7	Porównanie wyników metody autorskiej na zdjęciach przedstawiających Mahatme Gandhiego oraz Nelsona Mandeli	98
6.8	Porównanie wyników metody autorskiej na portrecie Salvadorra Dali, Alana Turinga oraz zdjęciu maski Fawkesa	100
7.1	Porównanie wyników metody autorskiej na klatce z filmu Król Lew .	104

Spis listingów

4.1 Plik zawierający listę gwoździ służącą do rzeczywistej wizualizacji obrazu.	57
5.1 Importowane biblioteki zewnętrzne.	59
5.2 Parametry dotyczące układu gwoździ.	60
5.3 Funkcja generowania pozycji gwoździ.	60
5.4 Funkcja generowania pozycji gwoździ na elipsie.	61
5.5 Funkcja generowania pozycji gwoździ na prostokącie.	62
5.6 Funkcja generowania pozycji nitek.	63
5.7 Funkcja sprawdzająca położenie nitek względem krawędzi prostokąta.	63
5.8 Funkcja generowania słownika gwoździa do jego nitek.	64
5.9 Funkcja zwracająca wszystkie nitki wychodzące z danego gwoździa. .	64
5.10 Funkcja generowania słownika nitki do punktów obrazu na niej leżących.	64
5.11 Funkcja zapisująca dane ze słowników do pliku bajtowego.	65
5.12 Zimportowane zewnętrzne biblioteki.	66
5.13 Parametry dotyczące programu.	67
5.14 Funkcja zwracająca wczytane i przetworzone dane wejściowe.	69
5.15 Funkcja przyporządkowująca najbardziej zbliżoną predefiniowaną proporcję obrazu.	70
5.16 Funkcja przycinająca obraz do danej proporcji ekranu.	70
5.17 Funkcja skalująca obraz do danej rozdzielczości.	70
5.18 Funkcja wczytująca dane słownikowe z pliku bajtowego.	71
5.19 Pierwsza część funkcji generującej obraz typu Thread Art.	72
5.20 Druga część funkcji generującej obraz typu Thread Art.	74

5.21 Funkcja licząca maksymalną i preferowaną liczbę iteracji algorytmu uwzględniając parametry wejściowe	75
5.22 Funkcja zwracająca najbardziej dopasowaną nitkę.	75
5.23 Funkcja licząca wartość kary dla jednej nitki.	75
5.24 Funkcja zwracająca drugi koniec nitki.	76
5.25 Funkcja decydująca o zapisie aktualnego stanu pracy algorytmu. . . .	76
5.26 Funkcje wyświetlające dane.	77
5.27 Funkcja zapisująca maskę do pliku.	78
5.28 Funkcja zapisująca obraz w formacie PNG.	78
5.29 Funkcja zapisująca obraz w formacie SVG.	79
5.30 Funkcja zapisująca drogę nitki w formacie TXT.	79
5.31 Funkcja zwracająca nazwę pliku z uwzględnieniem parametrów. . . .	80

Spis tabel

6.1	Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazu Marilyn Monroe	86
6.2	Wyniki porównania sposobem automatycznym zdjęcia Winstona Churchilla	88
6.3	Wyniki porównania sposobem automatycznym obraz	90
6.4	Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazu Penitent Magdalene, cz. 1/2	92
6.5	Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazu Penitent Magdalene, cz. 2/2	93
6.6	Wyniki porównania sposobem automatycznym klatek z filmu Joker i Lśnienie	95
6.7	Wyniki porównania sposobem automatycznym obrazów Du-Fu oraz Vincenta van Gogh	97
6.8	Wyniki porównania sposobem automatycznym zdjęć Mahatme Gandiego oraz Nelsona Mandeli	99
6.9	Wyniki porównania sposobem automatycznym portretu Salvadoria Dali, Alana Turinga oraz zdjęcia maski Fawkesa	101